MAEȘTRII LITERATURII POLIȚISTE

MAURICE LEBLANC

AGENȚIA BARNETT & CO

arsène lupin

EDITURA STURION

MAURICE LEBLANC

●

Agenția Barnett & co.

Coperta : **Gheorghe MARINESCU**

Consilier editorial : **DOINA LINCU**

MAURICE LEBLANC

Agenția Barnett & Co

În românește de
COSTACHE URSU

EDITURA STURION
BUCUREȘTI

Să dăm cezarului...

Iată istoria cîtorva cazuri în fața cărora opinia publică, cu puțin timp înainte de război, era impresionată cu atît mai mult cu cît a cunoscut-o doar fragmentar și din povestiri contradictorii. Cine era acest curios personaj care purta numele de Jim Barnett și care se amesteca, într-o manieră amuzantă, în aventurile cele mai fanteziste ? Ce se întîmpla în această agenție particulară, Barnett & Co, care părea că-și atrage clienții numai pentru a-i jecmăni în mai multă siguranță ?

Cum în prezent împrejurările permit ca problema să fie înfățișată în amănunțime și stabilită cu toată certitudinea, să ne grăbim să dăm cezarului ce este al cezarului, și să atribuim fărădelegile lui Jim Barnett celui care le-a comis, adică incorigibilului Arsene Lupin. El nu se va purta mai rău din cauza asta...

CAPITOLUL I

PICĂTURILE CE CAD

În curtea vastului hotel pe care baroana Assermann îl ocupa în cartierul Saint Germain se auzi soneria. Camerista sosi imediat aducînd un plic.

— A venit un domn pe care l-aţi chemat dumneavoastră la ora patru.

Doamna Assermann desfăcu plicul şi citi cuvintele tipărite pe o carte de vizită : **Agenţia Barnett & Co. Informaţii gratuite.**

— Condu-l pe domnul în budoarul meu.

Valerie — frumoasa Valerie, cum era numită, vai ! de mai bine de 30 de ani ! — era o persoană care gîndea încet dar chibzuit, îmbrăcată cu lucruri scumpe, minuţios fardată şi care avea mari pretenţii. Privirea sa exprima orgoliu, uneori chiar duritate, adesea o anumită candoare, care nu era deloc lipsită de farmec. Soţia bancherului Assermann era vanitoasă datorită luxului, relaţiilor, hotelului său şi, în general, datorită a tot ceea ce o înconjura. Cronica mondenă îi reproşa anumite aventuri puţin cam scandaloase. Se afirma că soţul ei ar fi dorit chiar să divorţeze.

Ea trecu mai întîi prin camera baronului Assermann, un om în vîrstă, răutăcios, pe care crizele cardiace îl ţineau la pat de cîteva săptămîni. Îl întrebă ce mai face şi distrată îi aranjă perna la spate. El murmură :

— A sunat cineva ?

— Da, spuse ea. Detectivul care mi-a fost recomandat pentru problema noastră. Se pare că este cineva cu totul remarcabil.

— Cu atît mai bine, spuse bancherul. Povestea asta mă sîcîie, şi oricît m-aş gîndi, nu înţeleg nimic.

Valerie, îngrijorată, ieși din cameră și intră în budoar. Aici se afla un individ bizar, bine făcut, cu umeri pătrați, solid, îmbrăcat cu o redingotă neagră, ce bătea în verzui, a cărei stofă lucea precum mătasea unei umbrele. Figura energică și cu trăsături aspre, era tînără, dar deteriorată de o piele aspră, zgrunțuroasă, roșie, ca o cărămidă. Ochii reci și batjocoritori, de după un monoclu, pe care-l punea cu indiferență la dreptul sau la stîngul, erau plini de o veselie tinerească.

— Domnul Barnett ?

El se aplecă spre doamna Assermann și înainte ca ea să-și poată retrage mîna, i-o sărută cu o înclinare urmată de un plescăit imperceptibil al limbii, ca și cum ar fi apreciat parfumul mîinii.

— Jim Barnett, la dispoziția dumneavoastră, doamnă baroană. Am primit scrisoarea și a sosit timpul să trec la treabă...

Surprinsă, ea ezită să-l pună la punct. În schimb, el se purtă cu dezinvoltura unui mare domn care cunoaște codul manierelor elegante, astfel că doamna Assermann nu a putut decît să rostească :

— Mi s-a spus că, de obicei, rezolvați numai cazuri complicate...

El a zîmbit cu un aer vanitos :

— Este mai curînd o vocație, aceea de a vedea limpede și a înțelege.

Vocea era blîndă, dar avea un ton impunător și în toată atitudinea păstra un fel de ironie discretă și de ușoară persiflare. Părea atît de sigur de el și de talentul său, încît nimeni nu-l putea convinge de contrariu și Valerie simți că se va supune dintr-o dată influenței acestui necunoscut detectiv vulgar, șef de agenție particulară. Dornică să-și ia revanșa, ea insinuă :

— Este de preferat să stabilim între noi... condițiile.

— Total inutil, declară Barnett.

— Totuși — insistă, surîzînd la rîndul ei — nu lucrați numai pentru glorie ?

— Agenția Barnett lucrează complet gratuit, doamnă baroană.

Ea păru contrariată.

— Aș fi preferat ca acordul nostru să prevadă cel puțin o indemnizație, o recompensă.

— Un bacșiș, o persiflă el.

— Eu nu pot totuși...

— Să-mi rămîneți obligată ? O femeie frumoasă nu rămîne niciodată obligată nimănui.

Și pentru a atenua imediat îndrăzneala acestei butade, adăugă :

— De altfel, nu aveți de ce vă teme, doamnă baroană. Oricare ar fi serviciile pe care vi le voi face, voi proceda în așa fel încît să fim chit.

Ce înseamnă aceste cuvinte confuze ? Individul are intenția de a se plăti singur ? De ce natură o fi regulamentul ?

Valerie avu o senzație de stînjeneală. Totuși, domnul Barnett trezea în ea o neliniște confuză, iar sentimentele erau asemănătoare cu cele pe care le ai în fața unui spărgător. Ea se gîndea... Dumnezeule, da... se gîndea că poate are de-a face cu un îndrăgostit care a ales o asemenea modalitate de a ajunge la ea. Dar cum să afle ? Și, în orice caz, cum să reacționeze ? Era intimidată și dominată, încrezătoare în același timp și dispusă în întregime să se supună orice s-ar fi întîmplat. Și astfel, cînd detectivul a întrebat-o despre cauzele care au determinat-o să ceară sprijinul Agenției Barnett, ea a intrat în subiect fără amănunte. Explicația nu a fost lungă întrucît domnul Barnett părea grăbit.

— Era cu două duminici în urmă, spuse ea. Chemasem cîțiva prieteni la bridge. M-am culcat destul de devreme și am adormit imediat, ca de obicei. Zgomotul care m-a trezit pe la ora patru — mai exact la patru și 10 — a fost urmat de un altul care mi s-a părut a fi cel al unei uși care se închide. Acesta venea din budoarul meu.

— Adică din această cameră ? a întrerupt-o domnul Barnett.

— Da, încăperea aceasta se află lîngă dormitorul meu și pe cealaltă parte este culoarul care duce spre scara de serviciu. Eu nu sînt fricoasă. După un moment de așteptare, m-am sculat.

— Deci, a întrebat el, dumneavoastră v-ați sculat ?

— M-am sculat, am intrat și am aprins lumina. Nu era nimeni, dar această mică vitrină era răsturnată cu toate bibelourile și statuetele care se aflau în ea, iar unele erau sparte. Am intrat la soțul meu care se afla în pat și citea. El nu auzise nimic. Foarte neliniștit a chemat șeful personalului de deservire care a început imediat cercetările, ce au fost continuate dimineață de către comisarul de poliție.

— Și rezultatul ? se interesă Barnett.

— Iată. Despre sosirea și plecarea individului nici un indiciu. Cum a intrat ? Cum a ieșit ? Mister. S-a descoperit sub un taburet, printre cioburile unor bibelouri, o jumătate de luminare și o sulă cu un mîner de lemn foarte murdar. Însă, noi știm că în după-amiaza anterioară, un instalator reparase robinetele de la chiuveta din baia soțului meu. A fost întrebat instalatorul care și-a recunoscut unealta și la care se află și cealaltă jumătate de lumînare.

— Prin urmare, a întrerupt-o Barnett, din acest punct de vedere aveți o certitudine ?

— Da, dar contrazisă de o altă certitudine, la fel de discutabilă și chiar deconcertantă. Ancheta a stabilit că instalatorul a luat rapidul de Bruxelles la ora șase seara și că a ajuns acolo la miezul nopții. deci cu trei ore înaintea incidentului.

— Ei poftim ! și acest instalator s-a întors ?

— Nu. I s-au pierdut urmele la Anvers unde cheltuia bani fără nici o socoteală.

— Și asta-i tot ?.

— Absolut tot.

— Cine a investigat acest caz ?

— Inspectorul Béchoux.

Domnul Barnett manifestă o mare bucurie.

— Béchoux ? Ah ! Admirabilul Béchoux ! Unul dintre bunii mei prieteni, doamnă baroană. Am lucrat mult împreună.

— Într-adevăr, dumnealui mi-a vorbit de Agenția Barnett.

— Probabil pentru că el n-ar fi rezolvat cazul, nu credeți ?

— Într-adevăr.

— Acest minunat Béchoux ! Cît sînt de fericit să-i fac un serviciu ! Ca și dumneavoastră, doamnă baroană... vă rog să mă credeți... mai ales dumneavoastră !...

Domnul Barnett se îndreptă spre fereastră, își rezemă fruntea de ea și rămase așa cîteva momente pentru a reflecta. Bătea darabana în geam și fluiera încet o melodie de dans. În sfîrșit, se întoarse către doamna Assermann și reluă :

— Părerea lui Béchoux și a dumneavoastră este că aici a avut loc o tentativă de furt ?

— Da, o tentativă nereușită, deoarece nu a dispărut nimic.

— Să admitem o asemenea ipoteză. În orice caz, această tentativă a avut un scop precis, pe care ar trebui să-l cunoașteți. Care anume ?

— Nu-mi dau seama, a replicat Valerie, după o ușoară ezitare.

Detectivul surîse.

— Îmi permiteți, doamnă ? Și fără să aștepte un răspuns și-a apropiat ironic un deget de panourile de stofă care tapetau camera și a început să pună întrebări, ca și cum ar fi vorbit cu un copil care a ascuns un obiect.

— Ce se află după aceste panouri ?

— Nimic, răspunse ea tulburată. Ce vreți să spuneți cu asta ?

Domnul Barnett se adresă pe un ton serios :

— După o inspecție sumară se poate constata că marginile acestei stofe sînt puțin uzate, doamnă baroană, și separate printr-o fentă, ceea ce mă determină să presupun că în spatele acesteia s-ar ascunde o casă de bani.

Valerie tresări. Cum a putut să ghicească, după indicii atît de nesemnificative ? Cu o mișcare bruscă ea trase panoul cu trei rotițe pe care le răsuci cu febrilitate și astfel apăru o ușiță de oțel. O cuprinse o inexplicabilă neliniște. Deși această ipoteză părea imposibilă, ea se întrebă dacă straniul personaj nu a jefuit-o în timpul celor cîteva minute cît a rămas singur.

Cu ajutorul unei chei scoase din buzunar, ea deschise ușa seifului și imediat avu un surîs de satisfacție. Acolo se afla unicul obiect pe care-l pusese, un minunat colier de perle pe care îl luă cu înfrigurare și ale cărui șiruri se încolăciră la mîna ei.

Domnul Barnett începu să rîdă :

— Iată-vă mai liniștită, doamnă baroană. Dar hoții sînt atît de îndemînatici și îndrăzneți ! Ar trebui să fiți bănuitoare, căci, într-adevăr, este o piesă frumoasă și cred că cineva vi l-a furat.

Ea protestă :

— N-a fost nici un furt. Posibil să fi încercat, dar n-a reușit.

— Credeți, doamnă baroană ?

— Cred ! Iată-l, îl am pe mînă ! Un lucru furat dispare, pe cînd acesta, iată-l !

Detectivul o corectă cu blîndețe :

— Aveți un colier, dar sînteți sigură că este al dumneavoastră ? Sînteți convinsă că are vreo valoare ?

— Cum ? spuse exasperată. Doar cu vreo cincisprezece zile în urmă bijutierul meu l-a evaluat la o jumătate de milion.

— Cincisprezece zile... deci cu cinci zile înainte de noaptea respectivă. Dar în prezent ? Eu încă nu știu nimic... nu am făcut expertiza necesară. Este numai o presupunere. Vă rog să-mi spuneți totuși dacă nu aveți vreo bănuială ?

Valerie rămase nemișcată. Despre ce bănuială vorbea el ? În legătură cu ce ? O neliniște confuză o cuprinse, stîrnită de insistența penibilă a interlocutorului ei. Ținînd perlele în căușul palmei, greutatea lor i se părea tot mai mică. Le privea și păreau de culori diferite, cu reflexe ce nu-i erau cunoscute, de-o egalitate șocantă, cu o perfecțiune suspectă, o sumă de amănunte îngrijorătoare. Astfel, începu să întrevadă din ce în ce mai clar și mai amenințător.

Barnett schiță un zîmbet de bucurie.

— Perfect ! Perfect ! Sînteți pe calea cea bună, doamnă ! Încă un mic efort și veți înțelege totul. Este foarte logic ! Hoțul nu a furat, ci numai a înlocuit obiectul. Astfel că nu a dispărut nimic și dacă nu ar fi existat acel blestemat zgomot de geamuri, totul ar fi trecut neobservat. Ați fi purtat o vreme la gîtul dumneavoastră alb, fără să vă dați seama, un colier cu perle false.

Familiaritatea modului de exprimare nu o mai șocă deloc. Se gîndea la cu totul altceva. Barnett s-a înclinat în fața ei și fără să-i lase timp să respire, trecînd direct la subiect, spuse :

— Deci, un prim punct lămurit : colierul s-a volatilizat. Fiind pe calea cea bună, în al doilea rînd vom căuta să aflăm cine l-a furat. Cum vom afla și cine este hoțul, vom merge să ne recăpătăm obiectul în cauză — aceasta fiind a treia etapă a colaborării noastre.

Barnett bătu prietenește mîinile Valeriei.

— Aveți încredere, doamnă baroană. Vom reuși. Și acum, dacă îmi permiteți, vă voi expune o ipoteză. Să presupunem că soțul dvs., deși bolnav, a reușit în noaptea respectivă să ajungă din camera sa pînă aici, avînd asupra lui lumînarea și, din întîmplare, sula lăsată de instalator, că a deschis casa de fier și datorită neîndemînării a răsturnat vitrina ; îngrozit, s-a retras pentru a nu fi auzit ; ce limpede ar fi totul ! În acest la plecarea hoțului ! Cum ar fi și firesc, casa de fier nu a fost deschisă prin efracție, deoarece baronul Assermann, cu ani în urmă, cînd i se făcea plăcuta favoare de a intra în dormitorul

dumneavoastră, a asistat la închiderea acesteia, și-a notat declicurile și pauzele, astfel încet, încet, a aflat „cifrul".

Ipoteza lui Jim Barnett o îngrozi pe frumoasa Valerie de parcă s-ar fi derulat în fața ei fazele acesteia.

Tulburată, a îngăimat :

— Sînteți nebun ! Soțul meu este incapabil... de așa ceva. Dacă cineva a fost noaptea trecută, acesta nu poate fi el... Este imposibil să fie așa.

Barnett insinuă :

— Există o copie a colierului dumneavoastră ?

— Da. Din prudență, soțul meu a făcut una, în momentul cînd l-am cumpărat, acum patru ani.

— Cine o păstrează ?

— Soțul meu, răspunse ea foarte încet.

Jim Barnett concluzionă bucuros :

— Această copie o aveți în mînă ! Copia a fost pusă în locul perlelor veritabile... Cele adevărate au fost luate. Din ce cauză ? Averea domnului Assermann îl scoate din cauza unui oarecare furt, trebuie să găsim mobilul de ordin intim... răzbunare... necesitatea de a pedepsi sau de a face rău. Nu-i așa? o tînără frumoasă poate să comită imprudențe, deși legitime, dar pe care un soț le judecă cu asprime. Scuzați-mă, doamnă, dar nu doresc să mă amestec în secretele familiei dumneavoastră, ci numai să stabilesc, cu acordul dumneavoastră, unde se află colierul.

— Nu ! exclamă Valerie, dîndu-se înapoi. Nu ! Nu !

Era prea mult, din partea unui necunoscut, care în cîteva minute de discuții, aproape fără importanță pentru început, și într-o manieră contrară oricărei anchete, a descoperit cu o ușurință diabolică toate misterele care o înconjurau, dezvăluindu-i prăpastia în care destinul a aruncat-o. Nu mai dorea să-i audă vocea sarcastică.

— Nu, a repetat ea cu încăpățînare.

— Cum doriți, doamnă. Departe de mine gîndul să vă deranjez. Sînt aici pentru a vă face un serviciu și numai dacă doriți. Știu că vă puteți dispensa de ajutorul meu, dar întrucît soțul dumneavoastră nu putea ieși din casă, dacă nu a făcut imprudența să încredințeze perlele altcuiva, ele sînt ascunse undeva în apartament. O simplă cercetare ar face să intrați în posesia lor. Prietenul meu Béchoux mi se pare foarte potrivit pentru această afacere. Încă ceva, dacă veți avea nevoie de mine, telefonați la Agenție în această seară între orele 9 și 10. La revedere, doamnă.

Din nou i-a sărutat mîna, fără ca ea să îndrăznească să se opună. Apoi a plecat sigur pe el și satisfăcut. Imediat după el a fost închisă intrarea în curte.

În aceeași seară, Valerie l-a chemat pe inspectorul Béchoux, a cărui prezență continuă la hotelul Assermann părea naturală, și cercetările au continuat. Béchouv, polițist apreciat, elev al faimosului Ganimard și care lucra după metode moderne, a împărțit camera, biroul, baia și alte încăperi în sectoare pe care le cerceta rînd pe rînd. Un colier cu trei rînduri de perle este un obiect care nu poate rămîne ascuns mai ales, pentru un profesionist, cum era el. Totuși, după opt zile și tot atîtea nopți de eforturi îndîrjite, profitînd de faptul că baronul Assermann avea obiceiul să ia somnifere, i-a controlat și patul în care dormea, dar rezultatul a fost zadarnic. Colierul nu se afla în clădire.

În ciuda aversiunii, sale, Valerie se gîndea să ia contact din nou cu Agenția Barnett și să ceară ajutor acestui intolerant personaj. Ce importanță are faptul că-i sărută mîna și i se adresează cu **dragă baroană,** dacă va rezolva cazul ?

Dar interveni un eveniment care nu era prevăzut atît de curînd și care schimbă situația. Într-o după-amiază a fost căutată în grabă : soțul ei se afla într-o criză gravă. Prăbușit pe divan, se sufoca, iar pe fața sa descompusă se puteau citi suferințe atroce.

Speriată, Valerie chemă doctorul. Baronul murmură :

— Prea tîrziu... prea tîrziu...

— Nu, spuse ea, îți jur că totul va fi bine.

El încercă să se ridice.

— Vreau apă... arătînd spre baie.

— Ai apă în cană, dragul meu.

— Nu... nu... nu vreau apă din asta.

— Pentru ce aceste capricii ?

— Doresc să beau altă apă.

El căzu fără putere. Baroana deschise repede robinetul chivuetei spre care arăta el, apoi a luat un pahar pe care i l-a umplut, dar în final a refuzat să bea.

S-a așternut liniștea pentru mult timp, apa curgea încet alături. Figura muribundului era brăzdată de durere. A făcut semn că dorește să-i vorbească. Ea s-a aplecat asupra baronului. Dar trebuie să-i fi fost teamă să nu-i audă servitorii. căci îi ceru :

— Mai aproape... mai aproape.

Ea a ezitat, dar privirea soțului a fost atît de imperativă încît brusc convinsă îngenunche, lipindu-și aproape urechea de el. Acesta a început să scoată cuvinte incoerente, al căror sens abia putea să-l ghicească.

— Perlele... colierul... Trebuie să știi, înainte ca eu să mor... iată... tu nu m-ai iubit niciodată. Te-ai căsătorit cu mine numai pentru avere...

Baroana protestă indignată împotriva unei acuzații atît de crude în această clipă solemnă. Dar el a strîns-o de mînă și a repetat confuz cu vocea delirantă...

— ...din cauza averii și ai dovedit-o prin conduită... Nu ai fost o soție fidelă și de aceea am vrut să te pedepsesc. Și în acest moment sînt pe cale să te pedepsesc... Mă încearcă o bucurie imensă... Trebuia să se întîmple așa... și să mor împăcat căci perlele s-au volatilizat. Tu nu le auzi cum cad și cum le duce torentul? Ah! Valerie, ce suferință!... picăturile ce cad... picăturile ce cad...

Nu mai avea putere. Servitorii l-au așezat pe pat. În curînd a sosit și doctorul, împreună cu două bătrîne verișoare, care nu s-au mai mișcat din cameră, erau atente la cel mai mic gest al lui Valerie, fiind gata să apere sertarele și scrinurile de mîini străine.

Agonia a fost lungă. Baronul Assermann muri în zori, fără să mai spună alte cuvinte. La cererea formală a celor două verișoare au fost puse imediat sigilii la toate mobilele din cameră. Astfel au început ore lungi de veghe.

La două zile după înmormîntare, Valerie a primit vizita notarului soțului ei care îi ceru o întîlnire confidențială. Acesta avea o expresie gravă și îndurerată și deîndată începu să vorbească :

— Misiunea pe care o am de îndeplinit este penibilă și de aceea aș vrea să o termin cît mai repede posibil, deși vă pot asigura că eu nu sînt de acord și nu am fost de acord cu ceea ce s-a făcut în detrimentul dumneavoastră, dar m-am lovit de o voință inflexibilă. Dumneavoastră cunoașteți încăpățînarea domnului Assermann și în ciuda eforturilor mele...

— Vă rog, domnule, explicați-vă, l-a rugat Valerie.

— Iată deci, doamnă baroană, am aici un prim testament al domnului Assermann care este datat în urmă cu circa 20 de ani și care vă desemna atunci ca legatar universal și singură moștenitoare. Dar trebuie să vă spun că luna trecută

el mi-a mărturisit că a redactat altul... prin care lasă toată averea celor două verișoare bătrîne.

— Și dumneavoastră aveți acest testament ?

— După ce mi l-a citit, l-a încuiat în biroul său. El dorea ca să fie adus la cunoștință la o săptămînă după moartea sa. Sigiliile vor putea fi ridicate la această dată.

Baroana Assermann a înțeles de ce soțul ei a sfătuit-o cu cîțiva ani în urmă, în perioada unor violente discuții, să-și vîndă toate bijuteriile și cu banii să cumpere colierul de perle. Colierul fiind fals, Valerie fiind dezmoștenită și neavînd nici o avere, ea va rămîne fără mijloace de trai.

În ajunul zilei stabilite pentru ridicarea sigiilor, un automobil se oprise în fața unei modeste prăvălii din strada Laborde, pe care se putea citi următoarea inscripție :

Agenția Barnett & co.

Deschisă de la două pînă la trei — Informații gratuite

O femeie în doliu a coborît și a bătut la ușă.

— Intrați, a exclamat cineva din interior.

Baroana a intrat.

— Cine sînteți ? a reluat o voce pe care ea a recunoscut-o și care vorbea dintr-un colț separat de birou printr-o draperie.

— Baroana Assermann, spuse ea.

— Ah ! Scuzele mele, baroană. Luați loc. Vin imediat.

Valerie Assermann aștepta examinînd biroul. Era oricum gol : o masă, două fotolii vechi, pereții goi, nu existau dosare și nici un fel de hîrtii. Un aparat telefonic reprezenta singurul ornament din cameră și unicul instrument de lucru. Pe un calendar se aflau, totuși, mucuri de țigări de lux și în toată încăperea se răspîndea un miros plăcut, fin și delicat.

Draperia din spate se dădu la o parte și Jim Barnett sosi în grabă, surîzînd. Purta aceeași haină uzată și cu nodul la cravată neglijent. Monoclul îi atîrna de un cordon negru.

Se năpusti asupra mîinii baroanei și îi sărută mănușile.

— Ce mai faceți, baroană ? Pentru mine este o veritabilă plăcere să vă... Dar ce s-a întîmplat ? Sînteți în doliu ? Sper că nu este ceva grav ? Ah ! Dumnezeule, ce distrat sînt ! Îmi amintesc... Baronul Assermann, nu-i așa ? Ce catastrofă ! Un om așa de încîntător, pe care l-ați iubit foarte mult. Și acum ce faceți ?

Își scoase din buzunar un carnețel pe care-l răsfoi :

— Baroana Assermann... Perfect... îmi amintesc. Perle false. Soț hoț... Femeie drăguță... Foarte drăguță femeie. Trebuie să-mi telefoneze. Ei bine, dragă doamnă, conchise cu o familiaritate sporită, am așteptat permanent telefonul.

Și de această dată, Valerie fu derutată de acest personaj. Fără să dorească a poza în femeia pe care moartea soțului a doborît-o, încerca totuși sentimente penibile la care se adăuga neliniștea pentru viitor și oroarea pentru mizerie. Tocmai trăise cincisprezece zile îngrozitoare de coșmaruri, remușcări, cu viziunea ruinei și disperării, disperare ale căror urme se observau bine pe fața ei ofilită. Iată că ea se afla în fața unui om vesel și dezinvolt care nu avea aerul că înțelege situația.

Pentru a da întrevederii un ton convenabil povesti evenimentele cu multă demnitate, evitînd să-l incrimineze pe soțul ei după ce a relatat cele aflate de la notar.

— Perfect. Foarte bine !... sublinie detectivul cu un surîs aprobator... Perfect ! Toate se înlănțuie admirabil. Este o plăcere să constați în ce ordine se derulează această dramă pasională.

— O plăcere ? întrebă Valerie, din ce în ce mai descumpănită.

— Da, o plăcere pe care, trebuie să o fi resimțit puternic prietenul meu, inspectorul Béchoux... Presupun că el v-a explicat ?...

— Ce ?

— Cum ce ? Cheia intrigii, sufletul piesei ! Este destul de nostim ! Cred că Béchoux a rîs copios !

Jim Barnett rîdea cu poftă ; în orice caz numai el o făcea. făcea.

— Ah ! Lovitura chiuvetei ! Iată o găselniță ! De altfel este mai curînd un vodevil decît o melodramă ! Dar ce plan chibzuit ! Imediat, vă mărturisesc, eu am descoperit trucul, după ce mi-ați vorbit de muncitorul instalator, am intuit rapid legătura între reparația chiuvetei și proiectele baronului Assermann. Mi-am zis : „Drace, totul e la locul său ! În același timp însă, baronul a înlocuit colierul și a găsit o foarte bună ascunzătoare pentru adevăratele perle ! Pentru el acesta era esențialul, nu-i așa ? Dacă v-ar fi frustrat pur și simplu de aceste perle, luîndu-le și aruncîndu-le în Sena, ca pe un pachet fără valoare, ar fi fost o răzbunare numai pe jumătate. Așa că, răzbunarea să fie completă, totală, magnifică, trebuia

să păstreze perlele, motiv pentru care le-a dosit într-o ascunzătoare apropiată și cu adevărat inaccesibilă altora.

Jim Barnett se distra copios și continua să rîdă :

— Asta a făcut prin indicațiile pe care le da, și dumneavoastră ați auzit de aici dialogul dintre bancher și instalator. Deci, se examina tubul de golire de sub chiuvetă ? Acest tub coboară pînă la plintă și se îndepărtează într-o pantă ușoară, nu-i așa ? Ei bine, panta, aici, în acest loc întunecos se ridică puțin, astfel încît formează un fel de fund de sac, unde, dacă e cazul, ar putea sta un obiect. Dacă cineva deschide robinetul apa curge, umple imediat fundul de sac și ia obiectul. El îi spunea : înțelegi, prietene ? Da ? Pe partea de țeavă dinspre perete, fără a putea fi văzută, faci o gaură de circa un centimetru în diametru... Exact în acest loc... Așa, minunat ! Asta este ! Acum acoperiți gaura cu un dop de cauciuc. Am rezolvat. Bravo, prietene. Nu-mi rămîne decît să-ți mulțumesc și să rezolvăm această mică afacere între noi. Ești de acord, nu-i așa ? Nici un cuvînt la nimeni ! Tăcere totală. Iată, aici ai un bilet pentru această seară spre Bruxelles și trei cecuri, din care vei folosi unul pe lună. După trei luni, ești liber să te întorci. Adio, prietene. Își strîng mîinile. Și în aceeași seară, cînd ați auzit și dvs. zgomotul în budoar, au fost înlocuite perlele, cele adevărate au fost puse în ascunzătoarea făcută în țeava de sub chiuvetă. Acum înțțelegeți ? Simțindu-se în primejdie, baronul v-a chemat : „Un pahar cu apă, te rog. Nu, nu-mi da din sticlă, ci de la chiuvetă".

— Un pahar cu apă, te rog. Nu, nu-mi da din sticlă, ci de la chiuvetă.

Dumneavoastră l-ați ascultat. Și asta este pedeapsa, pedeapsa declanșată de propria mînă prin deschiderea robinetului. Apa a curs și a luat perlele iar baronul entuziasmat a murmurat : „Tu auzi ? Ele se duc... cad în prăpastie".

Baroana asculta, mută și încurcată, această istorie care apărea atît de crudă datorită urii și mîniei soțului ei și totuși evocă un lucru care releva o precizie de necontestat.

— Dumneavoastră ați știut deci ? Așadar, cunoașteți adevărul ?

— Doamnă, afirmă el, aceasta îmi este meseria.

— Dar nu mi-ați spus nimic ?

— Cum ? Dumneavoastră m-ați împiedicat să vă spun ceea ce știam, sau ceea ce eram pe punctul de a ști, conce-

diindu-mă destul de brutal. Eu sînt un om discret și nu am insistat, și apoi nu trebuia verificat ?

— Și ați verificat ? bolborosi Valerie.

— Oh ! Simplă curiozitate.

— În ce zi ?

— În aceeași noapte.

— În aceeași noapte ? Ați putut intra în casă, în apartament ? Dar nu am auzit...

— Obișnuința de a lucra fără zgomot... Nici baronul Assermann nu a auzit nimic... Și totuși...

— Totuși ?

— Pentru a înțelege, am lărgit gaura din țeavă... știți ?... gaura prin care le-a introdus.

Ea trăsări.

— Deci ?... deci ?... ați văzut ?

— Am văzut.

— Perlele ?

— Perlele erau acolo.

Valerie repetă cu o voce joasă aproape strangulată.

— Dacă erau acolo, le-ați putut vedea... și lua...

— Dumnezeulee, cred că fără mine, Jim Barnett, perlele ar fi avut soarta pe care le-o rezervase domnul Assermann și pe care v-a descris-o, amintiți-vă. Ele se duc, cad în prăpastie. Picăturile ce cad... Astfel, răzbunarea sa ar fi reușit, din păcate, cu un colier atît de frumos, o piesă de colecție.

Valerie nu era o femeie care să se manifeste violent și să explodeze de mînie pentru că fusese deranjată armonia persoanei sale. Dar, situația creată o înfurie și izbucni către domnul Barnett.

— Este un furt ! Nu sînteți decît un aventurier... Un aventurier, un șarlatan !

— Șarlatan !... încîntător, mormăi el.

Valerie nu se opri aici. Tremurînd de furie, se mișca încolo și încoace strigînd :

— Nu mă voi lăsa păcălită ! Să mi le înapoiați imediat ! Dacă nu, voi anunța poliția.

— Oh ! Ce proiect urît ! exclamă adăugînd cum o tînără fermecătoare ar putea fi lipsită de delicatețe față de un om care i-a mărturisit tot și cu toată sinceritatea.

Ea ridică din umeri și ordonă :

— Colierul meu !

— Dar este la dispoziția dumneavoastră ; ei, drăcie ! Credeți că Jim Barnett fură de la cei care îi fac onoarea să apeleze la el ? Drace ! Ce ar deveni Agenția Barnett & Co... a cărei faimă se bazează pe reputația de integritate și pe dezinteres absolut ? Nu cerem nici un ban de la clienții noștri. Dacă aș păstra perlele dumneavoastră aș fi un hoț, un șarlatan. Sînt însă om cinstit. Iată colierul, dragă baroană.

Scoase o pungă din stofă, în care se aflau perlele și o așeză pe o masă.

Stupefiată, baroana atinse prețiosul colier, cu mîna tremurîndă. Nu-și putea crede ochilor. Era oare de admis că acest individ i le restituie așa, pur și simplu ? Deodată, se temu să nu fie decît o farsă și se îndreptă grăbită spre ușă, pentru a le salva, fără să-i mulțumească măcar.

— Sînteți grăbită ! zise el rîzînd. Nu le numărați ? Sînt toate 345, sînt cele adevărate, de această dată.

— Da, da... spuse Valerie... știu.

— Sînteți sigură, nu-i așa ? Sînt cele estimate de bijutierul dumneavoastră la 500.000 franci ?

— Da... aceleași.

— Le garantați ?

— Da, spuse cu siguranță.

— În acest caz, le cumpăr.

— Mi le cumpărați ? Ce înseamnă asta ?

— Înseamnă că nu aveți bani și sînteți obligată să le vindeți. În acest caz, adresați-vă mie, care vă ofer mult mai mult decît orice persoană din lume... de 20 de ori valoarea lor. În loc de 500.000 franci, vă propun zece milioane. Ha ! Ha ! Sînteți uluită ! Zece milioane este o cifră...

— Zece milioane...

— Exact, prețul la care se ridică moștenirea domnului Assermann.

Valerie se opri în fața ușii.

— Moștenirea soțului meu... Nu văd legătura... Explicați-mi.

Jim Barnett spuse cu blîndețe :

— Explicația se poate da în cîteva cuvinte. Aveți de ales : colierul de perle sau moștenirea.

— Colierul de perle... sau moștenirea ? repetă ea fără a înțelege.

— Dumnezeule, da. Această moștenire, cum mi-ați spus, depinde de două testamente, primul în favoarea dvs. și al doilea în favoarea a două bătrîne verișoare bogate precum Cresus și, se pare, răutăcioase ca niște vrăjitoare. Dacă nu va fi găsit al doilea, primul rămîne valabil.

Ea spuse încet :

— Miine se ridică sigiliul și se deschide biroul. Testamentul este acolo.

— Se va găsi acolo... sau nu se va mai găsi, o șicană Barnett. Eu vă spun că, după umila mea părere, nu se va mai găsi.

— Este posibil ?

— Foarte posibil... aproape sigur. Îmi amintesc, într-adevăr, că în seara cînd am vorbit prima oară, cînd am revenit să controlez țeava de sub chiuvetă am profitat pentru a vizita și încăperea soțului dvs. El dormea dus !

— Ați-luat testamentul ? întrebă ea fremătînd.

— A fost la îndemînă. Este această mîzgălitură, nu-i așa ?

Desfăcu o foaie de hîrtie timbrată, pe care recunoscu scrisul lui Assermann și citi următoarele fraze :

„Subsemnatul Assermann Leon-Joseph, bancher, datorită unor motive, pe care soția mea nu le-a uitat, declar că aceasta nu va putea emite nici cea mai mică pretenție asupra averii mele și că..."

Se opri ; vocea se pierdea. Total distrusă, căzu pe un fotoliu, spunînd :

— Ați furat această hîrtie ! Nu vreau să fiu complice ! Vreau ca dorința soțului meu să fie respectată !... Trebuie !

Jim Barnett schiță o mișcare de entuziasm :

— Este bine ce faceți, dragă prietenă ! Datoria este un sacrificiu și vă aprob în întregime cu atît mai mult cu cît această datorie e neplăcută. Deoarece cele două bătrîne verișoare sînt nedemne de orice interes și numai dvs. vă sacrificați micilor ranchiune ale lui Assermann. Ce ? Pentru unele mici păcate ale tinereții acceptați o astfel de nedreptate ? Frumoasa Valerie va fi privată de luxul la care are dreptul și va trăi în mare mizerie. Eu vă rog, baroană, să reflectați. Examinați bine acest document și găsiți soluția cea mai bună. Dacă alegeți colierul, notarul va găsi mîine al doilea testament și veți fi dezmoștenită.

— Dacă nu ?

— Dacă nu, nu am văzut, nu am cunoscut al doilea testament și moșteniți integral zece milioane, datorită lui Jim Barnett.

Vocea îi era sarcastică. Valerie se simțea la strîmtoare, inertă ca o pradă în mîinile acestui personaj infernal. Nici o rezistență nu era posibilă. Dacă nu va abandona colierul, testamentul devenea public. Cu un asemenea adversar, orice rugăminte era în zadar. El nu ceda.

Jim Barnett trecu într-o încăpere din spate și avu impertinența să revină. Avea fața unui actor după demachiere.

Astfel apăru cu un alt chip, mai tînăr, cu o piele proaspătă și sănătoasă. Își schimbase și nodul la cravată, iar un veston la modă înlocuia pardesiul ponosit. Astfel, părea un om ce nu poate fi nici denunțat, nici trădat. Niciodată Valerie nu va îndrăzni să sufle un cuvînt despre cele întîmplate, nici chiar inspectorului Béchoux. Secretul era inviolabil.

Se aplecă spre ea și îi spuse rîzînd :

— Am impresia că vedeți lucrurile un pic mai clar. Cu atît mai bine. Și apoi, cine va ști vreodată că bogata doamnă Assermann poartă un colier fals ? Nici unul dintre prietenii dvs. Astfel cîștigați o dublă bătălie, vă păstrați averea și un colier pe care toată lumea îl va crede veritabil. Nu este încîntător ? Nu vi se pare din nou viața plăcută ? Viața plăcută, amuzantă, putînd să vă permiteți micile nebunii la care vă dă dreptul vîrsta ?

Valerie nu avea pentru moment chef și nici cea mai mică dorință să facă mici nebunii. Aruncă spre Jim Barnett o privire de ură și furie, se ridică și, cu demnitatea unei mari doamne, plecă. Lăsase pe măsuță punga cu perle.

— Și iată pe cine numim o femeie cinstită ! spuse Barnett, încrucișîndu-și brațele cu o vădită indignare. Soțul a pedepsit-o pentru trăsnăile sale... și ea nu ține cont de dorința lui ! Există un testament... și-l desconsideră ! Un notar... și nu-l bagă în seamă ! Verișoare bătrîne... și ea le dezmoștenește ! Ce abominabil ! Și frumos rol cel de judecător al dreptății care pedepsește și repune lucrurile la adevăratul lor loc !

Grăbit, Jim Barnett puse colierul la locul său, adică în buzunar. Apoi, după ce se îmbrăcă, cu țigara în gură, cu monoclul la ochi, părăsi Agenția Barnett & Co.

CAPITOLUL II

SCRISOAREA DE DRAGOSTE A REGELUI GEORGE

Cineva bate la ușă.

Domnul Barnett de la Agenția Barnett & Co care moțăia în fotoliul său, în așteptarea clientului, răspunse :

— Intră.

Imediat, după vederea noului venit, exclamă cordial :

— Ah ! Inspectorul Béchoux. Este foarte drăguț din partea ta că mă vizitezi. Ce mai faci, dragă prietene ?

Inspectorul Béchoux contrasta ca ținută și maniere cu acel tip obișnuit de agent de la Siguranță. Era elegant, cu pantalonii perfect călcați, cu nodul de la cravată îngrijit și cu guler fals la cămașă. Era palid, înalt, slab, cu două brațe enorme, cu bicepși proeminenți, care păreau a fi ai unui campion de box. Era foarte mîndru. De altfel, pe fața sa tînără se putea citi o mare satisfacție. Privirea nu era lipsită de inteligență și putere de intuiție.

— Am trecut pe aici, spuse el, și mi-am zis, cunoscîndu-ți obiceiurile, este ora lui Jim Barnett, să mă opresc...

— Pentru a-i cere sfaturi... continuă Jim Barnett.

— Poate, mărturisi inspectorul, pe care clarviziunea lui Barnett îl mira permanent.

Cum era nehotărît, Barnett spuse :

— Deci, despre ce este vorba ? Consultația pare dificilă azi.

— Ei bine, da, am o oarecare îndoială. De trei ori, dragă Barnett, am avut ocazia de a lucra împreună în anchete grele, tu ca detectiv particular iar eu ca inspector de poliție și de trei ori am putut constata că persoanele care te-au solicitat

s-au despărțit de tine cu o oarecare ranchiună, de exemplu, doamna Assermann.

— Ca și cum aș fi profitat de ocazie pentru a le face să se confeseze... îl întrerupse Barnett

— Nu... nu vreau să spun...

Barnett îl bătu pe umăr.

— Inspectore Béchoux, nu ignora obiceiul casei : „Informații gratuite". Ei bine, îți dau cuvîntul de onoare că niciodată, înțelegi, eu nu am cerut nici un ban clienților mei și niciodată nu voi accepta un bănuț.

Béchoux respiră mai degajat.

— Mulțumesc, spuse el. Înțelegi că profesia mea mă obligă să colaborez numai în anumite condiții. Dar, scuză-mi indiscreția, atunci de unde provin resursele Agenției Barnett ?

— Sînt întreținut de cîțiva filantropi care doresc să rămînă anonimi.

Béchoux nu insistă și Barnett reluă :

— Și, deci, Béchoux, unde s-a petrecut cazul ce te preocupă ?

— Lîngă Marly. Este vorba de asasinarea lui Vaucherel. Ai auzit vorbindu-se de el ?

— Vag.

— Nu mă mir. Ziarele se interesează puțin de afaceri ce nu sînt deosebit de curioase...

— O lovitură de cuțit, nu-i așa ?

— Da, între umeri.

— Amprente pe cuțit ?

— Nu. Mînerul fusese învelit într-o hîrtie ce a fost găsită în cămașă.

— Nu sînt alte indicii ?

— Nici unul. Dezordine, mobile răsturnate. Apoi un sertar spart, fără a se stabili motivul spargerii acestuia.

— Cum merge ancheta ?

— În prezent se face confruntarea între Leboc, funcționar aflat la pensie și cei trei veri ai săi, Gaudu, trei canalii de cea mai joasă speță, borfași și braconieri, care se acuză reciproc de asasinat. Vrei să mergem împreună acolo, cu mașina ? Ar fi foarte indicat un interogatoriu.

— Să mergem.

— Încă un lucru, Barnett. Domnul Formerie, care se ocupă de caz și care caută să atragă atenția asupra lui pentru a cuceri un post la Paris, este un magistrat suspicios și care

suportă greu orice glumă făcută pe seama unui reprezentant al justiției.

— Promit, Béchoux, să am față de el respectul pe care-l merită.

La jumătatea distanței de orașul Fontines, în pădurea Marly, pe o fișie îngustă de teren, înconjurată de mici ziduri, se află o căsuță cu un singur etaj, cu o modestă grădină de legume. Căsuța era locuită, cu opt zile în urmă, de un fost librar, pe nume Vaucherel, care nu-și părăsea micul domeniu plin de flori și legume decît pentru a căuta, din cînd în cînd, cărți vechi pe cheiurile din Paris. Foarte avar, el trecea drept bogat, deși trăia modest. Nu primea pe nimeni în afară de prietenul său, domnul Leboc, care locuia în Fontines.

Reconstituirea crimei și interogarea lui Leboc avusese deja loc și magistrații se plimbau prin grădină cînd Jim Barnett și inspectorul coborau din mașină. Béchoux se legitimă pentru agenții care păzeau intrarea în căsuță și, urmat de Barnett, merse la judecătorul de instrucție în momentul cînd acesta se opri într-un colț al camerei. Cei trei veri Gaudu își scriau declarațiile. Erau trei valeți de fermă, cam de aceeași vîrstă, care nu aveau nimic în comun decît o expresie de perfidie și încăpățînare, pe chipuri total diferite.

Cel mai mare afirma :

— Da, domnule judecător, eram acolo cînd am sărit pentru a-l ajuta.

— Veneați de la Fontines ?

— De la Fontines, mă întorceam de la lucru și cam de două ore vorbeam cu maica Denisa în apropiere, la liziera pădurii, cînd au început strigătele. Cineva cerea ajutor și mi-am zis că asta vine de la căsuță.

— Sărmanul Vaucherel, înțelegeți, domnule judecător, dacă l-ați fi cunoscut ! Cineva alerga, a sărit zidul, nu prea comod din cauza cioburilor de sticlă și a traversat grădina...

— Unde erați exact cînd s-a deschis ușa casei ?

— Chiar aici, spuse cel mai în vîrstă dintre Gaudu și conduse grupul spre un peron.

— Vă aflați toți, la circa cincisprezece metri de peron, spuse judecătorul arătînd cele două cărări care urcau spre vestibul. De aici l-ați văzut pe...

— ...domnul Leboc însuși. L-am văzut cum vă văd. A ieșit în viteză ca și cum s-ar fi salvat și cînd ne-a văzut a intrat imediat înapoi.

— Sînteți sigur că era el ?

— Jur pe Dumnezeu !

— Și dvs. la fel ? se adresă judecătorul celorlalți doi.

Ei afirmară :

— Jur pe Dumnezeu !

— Nu puteți să vă înșelați ?

— Sînt cinci ani de cînd locuiește lîngă noi, la ieșirea din Fontines, declară cel mai în vîrstă și de cînd îi aduceam lapte.

Judecătorul dădu dispoziții și ușa vestibulului se deschise, și apăru un bărbat de vreo 60 ani îmbrăcat în haine de doc maron, cu o pălărie de paie și o figură surîzătoare.

— Domnule Leboc... articulară în același timp cei trei veri.

— Este evident că nu se poate produce o greșeală și că cei trei Gaudu nu s-au putut înșela asupra identității fugarului, adică a asasinului.

— Sigur, spuse judecătorul. Dar spun ei adevărul ? L-au văzut ei chiar pe domnul Leboc ? Vreți să continuați ?

Toată lumea intră în casă, într-o sală mare, unde pereții erau tapisați cu cărți. Erau numai cîteva mobile, inclusiv o masă mare care avea unul din sertare sparte. O fotografie fără ramă a lui Vaucherel. La pămînt se afla un manechin ce reprezenta victima.

Judecătorul reluă :

— La sosirea dvs., Gaudu, nu l-ați revăzut pe Leboc ?

— Nu. Se auzeau gemete și cineva a venit imediat.

— Deci, domnul Vaucherel trăia...

— Oh ! Era întins pe burtă, cu cuțitul înfipt între umeri... Cineva s-a așezat în genunchi... Sărmanul domn pronunța cuvinte...

— Le-ați auzit ?

— Nu... unul singur... Numele de Leboc pe care l-a repetat de mai multe ori... domnul Leboc, domnul Leboc... Și a murit răsucindu-se singur. Atunci acel cineva a început să fugă. Dar domnul Leboc nu mai era acolo. Ar fi putut sări pe fereastra de la bucătărie, care era deschisă, și pleca pe micul drum de pietricele care ajunge pînă în spatele casei lui... Atunci toți trei am mers la jandarmerie... unde am povestit ce am văzut.

Judecătorul mai puse cîteva întrebări, pentru a reliefa acuzarea foarte categorică pe care cei trei veri o aduceau domnului Leboc și se întoarse către acesta. Domnul Leboc ascultă, fără să întrerupă și fără ca să se trădeze că ar fi

indignat. Istorisirea lui Gaudu i se părea așa de stupidă, încît nu putea fi luată în considerație, în justiție, în comparație cu declarația sa. Asemenea neghiobii se resping.

— Nu aveți nimic de zis, domnule Leboc ?

— Nimic nou.

— Continuați să susțineți...

— Eu susțin ceea ce dvs. cunoașteți la fel de bine ca și mine, domnule judecător de instrucție, adică adevărul. Toate persoanele de la Fontines pe care le-ați întrebat sau le veți întreba răspund : „Domnul Leboc nu iese niciodată în timpul zilei. La-prînz i se aduce dejunul de la han. De la unu la patru citește în fața ferestrei și fumează pipă. Or, în ziua respectivă era vreme frumoasă, fereastra era deschisă și cinci trecători m-au zărit, ca în fiecare după-amiază, de altfel, prin grilajul de la grădină.

— I-am convocat mai spre sfîrșitul zilei.

— Cu atît mai bine, vor confirma depozițiile lor și, pentru că nu pot fi în locuri diferite în același timp, adică să fi fost aici și la mine, veți admite domnule judecător că nu m-a putut vedea ieșind de la căsuță și că domnul Vaucherel nu a putut să pronunțe numele meu murind și că, în definitiv, cei trei Gaudu sînt abominabili ticăloși.

— Îi acuzați de asasinat, nu-i așa ?

— Oh ! Este o simplă ipoteză...

— Totuși, o femeie în vîrstă, maica Denisa, care aduna vreascuri, a declarat că vorbea cu ei în momentul cînd s-au auzit strigăte.

— Vorbea cu doi dintre ei. Unde se afla al treilea ?

— Un pic mai în spate.

— Ea îl vedea ?

— Crede numai... nu este foarte sigură.

— Atunci, domnule judecător, se pare că cel de-al treilea Gaudu era aici și dădea lovitura ? Cine dovedește că ceilalți doi aflați în apropiere nu au sărit gardul, nu pentru a ajuta victima, ci pentru a înăbuși strigătele sale și pentru a-l ridica ?

— În acest caz, ce motiv vă determină să-i acuzați dvs. personal ?

— Am un mic teren de vînătoare. Verii Gaudu sînt braconieri incorigibili. De două ori pe lună sînt prinși în flagrant delict și condamnați. Acum, cu orice preț, acuză pentru a nu fi acuzați, în scop de răzbunare.

— Este o simplă ipoteză, cum ați spus. Pentru ce ar fi uciș ?

— Nu-mi dau seama.

— Nu cunoa.teți ce ar fi putut fura din sertar ?

— Nu, domnule judecător de instrucție. Prietenul meu Vaucherel, care nu era așa de bogat cum se credea, și-a plasat micile economii la un agent de schimb și nu păstra nimic acasă.

— Nici un obiect prețios ?

— Nici unul.

— Cărțile sale ?

— Nu aveau valoare, cum puteți constata. Ar fi dorit să aibă ediții rare, volume vechi, dar nu avea bani pentru a le cumpăra.

— Nu a vorbit niciodată de verii Gaudu ?

— Niciodată ! Oricît de mare mi-ar fi dorința de a răzbuna moartea sărmanului meu prieten, nu vreau să spun nimic care să nu fie absolut veridic.

Interogatoriul continua. Judecătorul punea întrebări celor trei veri, dar, cu toate acestea, confruntarea nu aducea nimic nou. După ce lămuriseră cîteva aspecte secundare, magistrații au plecat la Fontines.

Proprietatea lui Leboc situată la marginea satului nu era mai mare decît terenul din jurul căsuței. Un gard viu bine întreținut și foarte înalt înconjura grădina. Prin grilajul de la intrare se putea zări, după o peluză rotundă, o casă de cărămidă cu un brîu alb. Ca și la casa lui Vaucherel și aceasta era la 15—20 metri distanță de gard.

Judecătorul l-a rugat pe Leboc să-și reia locul pe care-l ocupa în ziua crimei. Domnul Leboc s-a așezat deci la fereastră, cu o carte pe genunchi și pipa în mînă.

Nici o eroare nu este posibilă. Orice persoană care trecea prin fața casei și arunca o privire asupra acesteia l-ar fi văzut pe domnul Leboc. Cei cinci martori convocați, țărani sau negustori din Fontines, confirmară depozițiile lor, potrivit cărora domnul Leboc era acasă în ziua respectivă în timpul prînzului pînă la ora patru.

Nici unul nu și-a putut ascunde stînjeneala în fața inspectorului și judecătorului de instrucție cărora Béchoux, prezentîndu-l pe prietenul său Barnett ca fiind un detectiv de o extraordinară probitate profesională, nu s-a putut abține să nu afirme :

— Afacere încurcată, domnule, ce părere aveți ?

— Ce se poate spune ? sublinie Béchoux, care, printr-un semn, reaminti lui Barnett recomandările sale protocolare.

Jim Barnett a asistat, fără să spună un cuvînt la toată ancheta de la căsuță și de mai multe ori Béchoux l-a întrebat fără ca acesta să răspundă. El se limita să clatine din cap și să bîlbîie ceva monosilabic.

Barnett răspunse amabil :

— Foarte încurcată, domnule judecător de instrucție.

— Nu-i așa ? De fapt este un echilibru între adversari. Pe de o parte, are un alibi domnul Leboc, care, incontestabil, nu a părăsit locuința în acea după-amiază și, pe de altă parte, declarațiile celor trei veri care mi se par de bună credință.

— De bună credință, într-adevăr. La dreapta sau la stînga există cu siguranță infamie și comedie abjectă. Dar este la dreapta sau la stinga ? Nevinovăție pentru cei trei Gaudu, personaje dubioase, cu figuri de brute ? Vinovăție pentru surizătorul domn Leboc a cărui privire este numai candoare și severitate ? Sau trebuie să presupunem că Leboc este nevinovat și cei trei vinovați ?

— Una peste alta, spuse domnul Formerie cu satisfacție, nici dvs. nu dețineți mai multe date decît noi.

Domnul Formerie își strînse buzele spunînd cu oarecare dispreț :

— În acest caz, spuneți-ne care sînt descoperirile dvs.

— Nu este suficient ce avem. Astăzi, vă rog, domnule judecător de instrucție, să convocați un nou martor.

— Un nou martor ?

— Da.

— Numele, adresa ? solicită domnul Formerie total derutat.

— Nu-l cunosc.

— Ei ! Ce vreți să spuneți ?

Domnul Formerie începu să se întrebe dacă extraordinarul detectiv nu-și pierduse capul. Béchoux era foarte neliniștit.

În sfîrșit, domnul Barnett se aplecă spre Formerie arătînd degetele lui Leboc, care la zece pași mai departe fuma la balcon, și murmură ca pentru el :

— În buzunarul secret al portvizitului lui Leboc este o carte de vizită perforată în patru locuri dispuse în romb. Aceasta ne va da adresa și numele.

Informația nu a fost de natură să-i dea încredere lui Formerie, dar inspectorul Béchoux nu a ezitat. Fără să invoce vreun pretext, a cerut portvizitul lui Leboc, în care se afla cartea de vizită cu cele patru găuri dispuse în romb și care purta numele doamnei Elisabeth Lovendale, cu următoarea adresă scrisă cu creion albastru : Grand Hotel Vendome — Paris.

Cei doi magistrați s-au privit surprinși, Béchoux se plimba în timp ce Leboc exclamă, fără nici o ezitare :

— Dumnezeule ! Am căutat această carte de vizită ! Și sărmanul meu prieten Vaucherel !

— Din ce motiv o căuta el ?

— Oh ! Îmi cereți prea mult, domnule judecător. Fără îndoială, avea nevoie de adresa de mai jos.

— Dar aceste patru găuri ?

— Aceste patru găuri le-am făcut pentru a marca cele patru puncte cîștigate de mine. Noi jucam frecvent cărți și, din întîmplare, am pus cartea de vizită în porvizitul meu.

Explicația foarte plauzibilă a fost dată cu toată seninătatea și domnul Formerie a primit-o favorabil. Dar rămînea de văzut cum a ghicit domnul Jim Barnett că există această carte de vizită în compartimentul secret al portvizitului unui om pe care nu l-a văzut niciodată. Acest lucru nu l-a destăinuit și surîzînd amabil a cerut cu insistență să fie chemată Elisabeth Lovendale.

Doamna Lovendale lipsea din Paris și nu se întorcea decît peste opt zile. Ancheta nu a făcut progrese în această săptămînă, deși Formerie continua investigațiile cu o încrîncenare încît îi trezea amintiri dezagreabile lui Jim Barnett.

— L-ai enervat la culme, spuse inspectorul Béchoux lui Jim Barnett, în după-amiaza zilei cînd s-au reunit din nou la căsuța lui Vaucherel. Era pe punctul să refuze colaborarea ta.

— Pot să plec ?

— Nu. Există o noutate.

— În ce sens ?

— Cred că a luat poziție.

— Cu atît mai bine. Este, cu certitudine, o poziție proastă. Cineva glumește.

— Te rog, Barnett, condescendența.

— Condescendența se datorează dezinteresului. Îți promit, Béchoux. Serviciile agenției sînt gratuite. Nu am nimic

în mînă și nimic în buzunar. Dar te asigur că Formerie al tău mă calcă pe nervi.

Domnul Leboc aștepta deja de o jumătate de oră. Doamna Lovendale coborî din automobil. Apoi, domnul Formerie sosi, bine dispus, și exclamă :

— Bună ziua, domnule Barnett. Aduceți vești bune ?

— Poate, domnule judecător de instrucție.

— Ei bine, și eu de asemenea !... Dar mai întîi să rezolvăm repede cu martorul dvs. Nimic interesant cu acest martor. Pierdere de timp !

Elisabeth Lovendale era o bătrînă englezoaică cu părul cenușiu ciufulit, cu aspect excentric, îmbrăcată fără gust, care vorbea franceza ca un francez, dar cu o rapiditate încît de-abia o puteai înțelege.

De la intrare și fără a i se pune vreo întrebare a început să vorbească :

— Săracul Vaucherel ! Asasinat ! Un om așa viteaz și atît de curios ! Deci, doriți să știți dacă l-am cunoscut ? Nu prea mult. O singură dată am venit aici pentru o afacere. Am dorit să cumpăr de la el cîteva lucruri. Nu am căzut de acord asupra prețului. Sînt oameni cunoscuți, frații mei... Cei mai mari... cum spuneți dvs. ? Cei mai mari băcani din Londra.

Domnule Formerie a încercat să pună pe un făgaș acest val de cuvinte.

— Ce doreați să cumpărați, domnișoară ?

— O bucățică de hîrtie... foarte mică... hîrtie care s-ar putea numi astăzi de culoare roz-gălbuie.

— Și ce valoare avea ?

— Mare pentru mine. Am făcut greșeala să-i spun : „Știți, domnule Vaucherel, că mama bunicii mele, frumoasa Dorothée, l-a avut ca admirator pe însuși regele George al IV-lea și că ea păstrează cele 18 scrisori de dragoste primite de la el, în cele 18 tomuri legate în piele, scoase de editura Richardson, una în fiecare volum. Or, după moartea sa, familia noastră a găsit volumele, mai puțin pe cel cu numărul 14, care a dispărut, inclusiv cu scrisoarea 14, cea mai interesantă, pentru că aceasta dovedește — după cum se știe — că foarte frumoasa Dorothée a lipsit de la îndatoririle sale nouă luni înainte de a se naște fiul său mai mare. Deci, înțelegeți, bunul meu domn Vaucherel, cît de fericiți sîntem că am găsit această scrisoare ! Familia Lovendale descendentă a regelui

George ! Verii regelui actual ! Un astfel de document ne va aduce glorie și titlu".

Elisabeth Lovendale respiră și continuă discursul ținut lui Vaucherel :

„Și apoi, bunul meu domn Vaucherel, după 30 de ani de cercetări și anunțuri, știam că s-a vîndut la o licitație publică, între care și volumul 14 din cele editate de Richardson. Am alergat la cumpărător, un anticar de pe cheiul Voltaire, care m-a trimis la dvs., căruia de ieri îi aparține cartea. Adetrebuie să fie la sfîrșitul volumului. El s-a uitat, a pălit și m-a întrebat : Cît dați pe el ? Atunci mi-am dat seama de prostia făcută. Dacă nu i-aș fi vorbit de scrisoare aș fi avut volumul pentru 50 de franci. I-am oferit o mie. Bunul domn Vaucherel a început să tremure și a cerut 10.000 Am acceptat, dar el și-a pierdut capul, ca și mine dealtfel. Era ca la o licitație publică, 20.000... 30.000..., în sfîrșit el a cerut 50.000 și țipa ca un nebun, cu ochii roșii : 50.000 nici o centimă mai puțin. Din ce să-mi cumpăr cărțile pe care le doresc, cele mai frumoase ! 50.000 franci. Dorea pe loc un cec ca aconto. I-am promis că revin. A pus cartea în sertarul acestei mese și a încuiat cu cheia și eu am plecat".

Elisabeth Lovendale și-a completat povestirea cu unele detalii inutile, ce nu au fost ascultate de nimeni. Dar un lucru atrăgea atenția lui Jim Barnett și inspectorului Béchoux; acesta se referea la privirea domnului Formerie. Și nu exista nici o îndoială că îl stăpînea emoția și suferea de un fel de bucurie excesivă care l-a tulburat ; la sfîrșit, a șușotit cu o voce surdă și o expresie emfatică :

— În orice caz, domnișoară, dvs. solicitați volumul 14 din operele lui Richardson ?

— Da, domnule.

— Iată-l, spuse el, scoțînd din buzunar cu un gest teatral o carte mică legată în piele.

— Cum este posibil ? exclamă englezoaica entuziasmată.

— Iată ! repetă el. Scrisoarea de dragoste a regelui George nu se mai află la locul ei. Eu l-am văzut. Am știut imediat că acest volum este căutat de circa o sută de ani și hoțul unuia este în mod fatal și al celuilalt.

Domnul Formerie se plimba, cu mîinile la spate, savurîndu-și triumful.

Și, deodată, a lovit masa și a concluzionat :

— Cunoaștem cauza asasinatului. Un om a ascultat conversația dintre domnișoara Lovendale și Vaucherel și a știut locul unde a fost ascunsă cartea. Cîteva zile mai tîrziu, acest om a ucis pentru a fura și pentru a vinde scrisoarea nr. 14. Cine este acest om ? Gaudu, valetul de la fermă, pe care nu am încetat să-l suspectez. Ieri, în cursul unei percheziții, am observat o crăpătură anormală la una din cămășile sale. Am lărgit gaura și acolo se afla o carte, care evident provenea din biblioteca lui Vaucherel. Revelațiile neașteptate ale domnișoarei Lovendale dovedesc justețea deducțiilor mele. Voi aresta pe cei trei veri Gaudu sub acuzația de asasinat. Și ei, care-l acuzau pe domnul Leboc...

În continuare, solemn, domnul Formerie a întins mîna în semn de stimă domnului Leboc care i-a mulțumit cu încîntare. Apoi, ca un om galant, a condus-o pe Elisabeth Lovendale pînă la automobil, s-a reîntors și s-a adresat celorlalți, frecîndu-și mîinile :

— Deci, eu cred că afacerea va face destul zgomot și urechile domnului Formerie vor auzi de bine. Ce credeți ? Domnul Formerie este un ambițios și capitala îl atrage.

Plecară către casa familiei Gaudu, unde a dat ordin ca cei trei veri să fie aduși sub o escortă severă. Timpul era frumos. Urmat de domnul Leboc, încadrat de inspectorul Béchoux și Jim Barnett, domnul Formerie se arăta foarte mulțumit și cu un ton zeflemitor spuse :

— Ei, dragul meu Barnett, totul a ieșit bine ? dar invers decît ați prevăzut. Eu cred că nu-l agreați pe domnul Leboc.

— Mărturisesc, într-adevăr, domnule judecător de instrucție, se destăinui Barnett, că am fost influențat de această satanică carte de vizită. Imaginați-vă că aceasta se găsea pe jos în căsuța victimei în timpul confruntării și domnul Leboc s-a apropiat și foarte calm a acoperit-o cu piciorul drept. Plecînd, a luat-o cu el, lipită de pantof. Afară a dezlipit-o și a pus-o în portvizitul său. Și apoi amprenta piciorului său drept din pămînt reavăn poartă blestematele de patru găuri dispuse în romb și în consecință domnul Leboc, știind că a uitat cartea de vizită în căsuță, nu dorea să se afle numele și adresa domnișoarei Elisabeth Lovendale și astfel a inventat mica sa minciună. Și numai datorită acestei cărți de vizită !

Domnul Formerie izbucni în rîs :

— Dar aceasta este o copilărie, dragul meu Barnett ! Iată complicații inutile ! Nu te poți agăța de orice nimic ! Unul din principiile mele este acela că nu poți umbla cu lanterna aprinsă în plină zi. Să ne mulțumim cu faptele, așa cum ne sînt oferite, fără a încerca să le adaptăm, oricît ne-ar costa, la idei preconcepute.

Se îndreptară spre casa lui Leboc, pe care o depășiră pentru a merge la familia Gaudu. Domnul Formerie îl luă de braț pe Barnett și continuă cordial micul său curs de filozofie polițienească.

— Marea greșeală pe care ați făcut-o, domnule Barnett, este aceea că nu ați ținut cont de faptul că cineva nu poate fi în același timp în două locuri. În timp ce domnul Leboc se afla acasă și fuma la fereastră, nu putea în același timp să-l asasineze pe Vaucherel. Iată, domnul Leboc se află în urma noastră, nu-i așa, și vedeți în fața noastră grilajul de la casa lui ? Ei bine, este imposibil să-ți imaginezi un miracol prin care Leboc să fie în același timp în urma noastră și la fereastra sa.

Domnul Formerie tresări și lăsă să-i scape o exclamație de stupoare.

— Ce se întîmplă ? îl întrebă Béchoux.

Arătă cu degetul spre casă :

— Acolo... acolo...

Prin gratiile din gard, de partea cealaltă, se zărea, la circa 20 de metri, gata să-și fumeze pipa, la fereastra sa deschisă, domnul Leboc. Același Leboc care se afla lîngă ei pe trotuar.

O viziune de groază ! Halucinații ! Fantome cutremurătoare ! O asemănare de neconceput ! Cine juca deci acolo rolul lui Leboc pe care Formerie îl ținea de braț ?

Béchoux deschise poarta și începu să alerge. Domnul Formerie privea în continuare imaginea diabolică a lui Leboc, pe care îl interpelase și amenințase. Imaginea respectivă nu părea să se miște. Cum ar fi putut să se miște — constatară din apropiere că acolo nu era altceva decît o perdea brodată astfel încît, așa cum avea și Vaucherel la căsuța sa, se putea vedea silueta lui Leboc gata să-și fumeze pipa.

Domnul Formerie se întoarse, iar lîngă el Leboc nu a mai prevăzut acest atac suprinzător și s-a prăbușit ca și cum ar fi fost trăsnit. Plîngea și mărturisea prostește :

— Mi-am pierdut mințile... am lovit fără să vreau. Am vrut să împart în două cu el... însă a refuzat... atunci mi-am pierdut mințile... l-am lovit din greșeală...

Rămase mut. În această liniște se auzi vocea lui Jim Barnett care părea amară, răutăcioasă și zeflemitoare.

— Ei, ce spuneți, domnule judecător de instrucție? Protejați un drăguț individ. Ce măiestrie în pregătirea alibiului! Și cum acești trecători neatenți de fiecare zi, nu au putut să-și dea seama că nu este adevăratul Leboc? Eu mi-am exprimat îndoiala imediat din prima zi, cînd l-am văzut pictat pe Vaucherel pe pînza sa. Oare din întîmplare același artist a pictat și silueta prietenului său domnul Leboc? Am cercetat și nu a trebuit să fac mari eforturi, iar Leboc a crezut că sîntem atît de proști încît nu-i vom descoperi trucul. Pînza se afla dosită într-un colț al hangarului, sub niște scule ce nu-i mai foloseau. Eu nu am făcut decît să o scot și să o pun la fereastră în timp ce el se îndrepta către dvs. Iată cum se face că în același timp cineva poate să-l asasineze pe Vaucherel și să-și fumeze pipa la domiciul său.

Jim Barnett era feroce. Vocea sa ascuțită îl desființa pe nefericitul Formerie.

— Cum a intrat oare în viața acestui om cinstit? Și această paradă cu cartea de vizită, în care ar fi practicat cele patru găuri la un joc de cărți. Apoi cartea pe care a strecurat-o în cămașa unui Gaudu! Și scrisoarea anonimă pe care a trimis-o! Presupun că în urma acesteia ați început ancheta, domnule judecător de instrucție! Blestemat Leboc, m-ai distrat destul cu această față de bătrîn nevinovat. Canalie!

Foarte palid, domnul Formerie se liniști. Îl observa pe Leboc. În sfîrșit, murmură:

— Aceasta nu mă miră... o privire falsă... maniere șugarnice. Ce bandit!

Deodată îl cuprinse mînia:

— Da, un bandit! Și eu am mers pe o cale greșită!... Și apoi scrisoarea, unde este scrisoarea, unde este scrisoarea numărul 14?

Incapabil să vorbească, domnul Leboc bîlbîi:

— În crenelul pipei care este suspendată pe peretele camerei din stînga... Pipa nu este golită de scrum... scrisoarea este acolo...

Intrară repede în cameră. Béchoux găsi pipa și o scutură de cenușă. Dar nu se afla nimic în crenelul acesteia, nici o

scrisoare, ceea ce îl reduse la tăcere pe domnul Leboc și-l împinse în culmea exasperării pe domnul Formerie.

— Mincinos ! Impostor ! Mizerabil ! Fii sigur că o să vorbești, scîrbă, și o să ne dai scrisoarea !

În acest timp, Béchoux și Barnett se priviră. Barnett surîdea. Béchoux își strîngea pumnii. El înțelegea că Agenția Barnett & Co avea un mod cu totul special de a fi gratuită, tot jurîndu-se mereu că nu cere niciodată nici o centimă de la clienții săi, dar care trăia confortabil de pe urma acestei activități de detectiv particular.

Se apropie de el și murmură :

— Afișați o bucurie forțată. Fapt demn numai de Arsène Lupin.

— Ce ? făcu Barnett cu un aer nevinovat.

— Furtul scrisorii.

— Ah ! Ați ghicit ?

— Drace !

— Ce vreți, colecționez autografele regilor Angliei.

Au dezbătut problema, s-au războit între ei, apoi, în final, au cedat. Domnul foarte distins a luat o sută de mii de franci și a restituit un întreg vagon de coloniale fine, astfel că nici el nu mai știe ce este...

CAPITOLUL III

PARTIDA DE BACARA

La ieșirea din gară, Jim Barnett îl întîlni pe inspectorul Béchoux, care îl luă de braț și-l trase după el cu rapiditate.

— Nu mai putem pierde nici un minut. Dintr-o clipă în alta situația se poate înrăutăți.

— Nenorocirea mi s-ar părea și mai mare, spuse Jim Barnett logic, dacă aș ști despre ce este vorba. Am venit după ce am primit telegrama ta și fără să am cea mai mică informație.

— Așa am crezut că e mai bine, spuse inspectorul.

— Deci nu mai ești neîncrezător, Béchoux ?

— Niciodată nu am încredere în tine, Barnett, și mai ales în modul cum îți reglezi conturile cu clienții Agenției Barnett. Dar în acest caz, n-o să-ți iasă nimic, dragul meu. Încă o dată trebuie să muncești pe gratis.

Jim Barnett fluiera ușor. Această perspectivă nu părea să-l tulbure. Béchoux îl privea pieziș, deja neliniștit și cu un aer ce părea să spună : „Bătrîne, dacă aș putea să mă lipsesc de serviciile tale !"...

Intrară în curte. Îi aștepta un automobil, în care Barnett văzu o doamnă cu frumosu-i chip răvășit, cu o paloare impresionantă. Ochii săi erau plini de lacrimi, iar buzele crispate de neliniște. Deschise portiera și Béchoux făcu prezentările.

— Jim Barnett, doamnă, despre care v-am vorbit ca fiind omul care poate să vă salveze. Doamna Fougeraie, soția inginerului Fougeraie, care este pe punctul de a fi condamnat.

— Condamnat pentru ce ?

— Pentru asasinat.

Jim Barnett plescăi, iar Béchoux păru scandalizat.

— Scuzați-l pe prietenul meu Barnett, doamnă, cu cît un caz este mai grav cu atît se simte mai în largul său.

Automobilul rula deja spre cheiurile din Rouen. O luă la stînga și se opri în fața unei case impunătoare, unde la etajul 3 se afla Centrul Normand.

— Aici, zise Béchoux, marii negustori și industriași din Roeun și din împrejurimi se adună pentru a sta de vorbă, a citi ziarele și a juca bridge sau poker, mai ales vinerea, cînd e zi de bursă. Cum înainte de prînz pe aici nu se aflau decît servitori, o să vă pun la curent cu drama ce s-a petrecut.

Trei mari săli, mobilate cu gust, urmau una după alta de-a lungul fațadei. A treia comunica cu alta mai mică, rotundă, a cărei ferestruică se deschidea într-un mare balcon, care domina cheiul Senei.

Se așezară, doamna Fougeraie puțin mai departe, lîngă o fereastră și Béchoux povesti :

— Deci, în urmă cu cîteva săptămîni, într-o vineri, patru membri ai cercului, după ce au cinat, au început să joace poker. Erau patru prieteni, proprietari de filaturi și manufacturi din Maromme, centru important de uzine de lîngă Rouen. Trei erau căsătoriți, capi de familie, medaliați : Alfred Auvard, Raoul Dupin și Louis Batinet. Al patrulea, celibatar, se numea Maxime Tuillier. Către miezul nopții, un alt tînăr, Paul Erstein, rentier, foarte bogat, i s-a alăturat și toți cinci, cu sălile din ce în ce mai goale, au început o partidă de bacara. Paul Erstein, care era pasionat de acest joc, ținea scorul.

Béchoux arătă o masă și continuă :

— Ei jucau aici, la această masă. Partida a fost foarte calmă la început și destul de lipsită de importanță, ca apoi să se anime în așa mod încît Paul Erstein a cerut două sticle cu șampanie. Și imediat, din acel moment, norocul a fost de partea bancherului, o baftă brutală, nedreaptă, răutăcioasă, exasperantă. Paul Erstein returnă un nouă pentru a putea da o lovitură imediat. Ceilalți, înrăiți, și-au intensificat atacurile. În zadar, inutil să meargă mai departe, rezultatul acestor extravagante a făcut ca după patru ore industriașii din Maromme să piardă toți banii cu care veniseră de la Rouen pentru a plăti salariile muncitorilor. Maxime Tuillier mai datora, însă, pe cuvînt de onoare, lui Paul Erstein, optzeci de mii de franci.

Inspectorul Béchoux se opri un moment și reluă :

— Și deodată, lovitura de teatru. O lovitură de teatru, trebuie să mărturisesc, deoarece Paul Erstein își arăta în continuare dezinteresul său exagerat. El a împărțit suma totală a

cîștigurilor sale în patru părți care corespundeau exact pierderilor anunțate. Apoi aceste pachete le-a împărțit în trei și le-a propus partenerilor săi acele trei părți rezultate. Ceea ce ar fi făcut să fie chit sau să dubleze fiecare teanc. Au acceptat. Paul Erstein a pierdut de trei ori. Norocul l-a părăsit. După o noapte de luptă nici nu cîștigase, nici nu pierduse.

— Cu atît mai bine, spuse Paul Erstein, care s-a ridicat. Îmi este un pic rușine. Dar, drace, ce durere de cap! Cine vrea să fumeze o țigară pe balcon?

A trecut în camera rotundă. Se scurseră cîteva minute, timp în care cei patru prieteni au rămas în jurul mesei și au discutat despre cele întîmplate. Apoi s-au hotărît să plece. Traversînd salonul doi și apoi pe primul, l-au anunțat pe servitorul care moțăia în anticameră:

— Domnul Erstein este încă acolo, Joseph. Dar nu va întîrzia să plece.

Apoi au ieșit exact la patru și jumătate. Mașina lui Alfred Auvard îi duce ca în fiecare vineri seara la Maromme. La rîndul său, Joseph a așteptat o oră, după care s-a dus să-l caute pe Paul Erstein; l-a găsit în camera rotundă. Era mort.

Inspectorul Béchoux făcu o nouă pauză. Doamna Fougeraie ridică privirea. Jim Barnett merse cu inspectorul în camarea rotundă care era izolată, o examină și întrebă:

— Ce a descoperit ancheta, Béchoux?

— S-a stabilit, răspunse Béchoux, că Paul Erstein fusese lovit cu un obiect contondent, care l-a făcut să cadă dintr-o singură lovitură. Aici nu se afla nici o singură urmă de luptă în afară de ochelarii lui Paul Erstein sparți la ora patru și cincizeci și cinci de minute, adică cu douăzeci de minute după plecarea jucătorilor. Nici o urmă de furt, nimic nu i-a dispărut. În sfîrșit, nici o urmă de violență, căci nimeni nu ar fi putut să intre sau să iasă, deoarece în anticameră se afla Joseph care nu și-a părăsit postul.

— Deci, spuse Barnett, nici cea mai mică pistă?

— Exact.

Béchoux ezită, apoi spuse:

— Ar fi, o pistă care este chiar foarte serioasă. După-amiază, unul dintre colegii mei din Rouen a precizat judecătorului că balconul acestei camere se află foarte aproape de un alt balcon situat la etajul trei și care era locuit de inginerul Fougeraie. Acesta lipsea din cursul dimineții. Doamna Fougeraie a condus magistrații în camera soțului său. Balconul acestei

camere este aproape în continuarea celui de la camera rotundă. Privește, Barnett.

Barnett se apropie și spuse :

— Un metru și douăzeci de centimetri cu aproximație. Ușor de trecut. Dar nimic nu dovedește că ar fi fost trecut.

— Da, afirmă Béchoux. Vezi pe balustradă se află ghivece pentru flori, care mai au pământul folosit în vara ce a trecut ? Au fost cercetate. În unul din acestea s-a găsit sub un strat subțire de pământ proaspăt afînat un pumnal american. Medicul legist a constatat că rana victimei corespunde exact formei acestui instrument. Nu s-a relevat nici o amprentă pe metal, deoarece ploaia a căzut fără încetare de dimineață. Dar concluzia pare decisivă. Inginerul Fougeraie l-a zărit în rotonda luminată pe Paul Erstein, a traversat balconul, iar după ce l-a ucis a ascuns arma.

— Dar de ce această crimă ? Îl cunoștea pe Paul Erstein ?

— Nu.

— Atunci ?

Béchoux făcu un semn și doamna Fougeraie înaintă și ascultă întrebările lui Barnett. Masca sa dureroasă se contracta. Cu un efort vizibil își stăpînea lacrimile sub pleoapele obosite de insomnie. Cu o voce tremurîndă spuse :

— Eu trebuie să vă răspund, domnule. Și o voi face pe scurt, cu toată sinceritatea și cred că îmi înțelegeți groaza. Nu, soțul meu nu-l cunoștea pe Paul Erstein. Dar eu îl cunoșteam. L-am întîlnit de mai multe ori la Paris, la unul dintre cei mai buni prieteni ai mei și imediat a început să-mi facă curte. Îmi apreciez foarte mult soțul și îmi respect obligațiile mele de soție și am rezistat dorințelor lui Paul Erstein. Am acceptat numai să-l văd de cîteva ori prin împrejurimi, la țară.

— Ați purtat corespondență ?

— Da.

— Scrisorile le cunoștea și familia sa ?

— Este vorba de tatăl său.

— Tatăl său, care dorea să se răzbune, a amenințat că va face cunoscut acest fapt soțului dvs. ?

— Da. Aceste scrisori dovedesc natura ireproșabilă a relațiilor noastre. Dar mai dovedesc că ne vedeam fără știrea soțului meu. Iar una dintre acestea conține fraza : „Te rog, Paul, fii rezonabil. Soțul meu este foarte gelos și violent. Dacă descoperă ceva, este capabil de orice". Deci, nu-i așa că această

scrisoare, domnule, va da și mai multă forță acuzației ? Gelozia este un motiv plauzibil care explică omorul și descoperirea armei în fața camerei soțului meu.

— Dar dvs., doamnă, sînteți sigură că domnul Fougeraie nu avea nici o bănuială ?

— Nici una.

— După dvs., el este nevinovat ?

— Oh ! Fără nici o îndoială, spuse ea convinsă.

Barnett o privi în adîncul ochilor și înțelese că numai convingerea acestei femei l-a impresionat pe Béchoux, astfel că, în ciuda faptelor, și în dezacord cu opinia judecătorilor și în ciuda discreției sale profesionale, inspectorul a înclinat să o ajute. Barnett a mai pus cîteva întrebări, a reflectat mult și a conchis :

— Nu pot să vă dau nici o speranță, doamnă. Potrivit oricărei logici, soțul dvs. este vinovat. Încerc, totuși, să cred că logica s-a înșelat.

— Stați de vorbă cu soțul meu, îl imploră doamna Fougeraie. Explicațiile sale vă vor permite...

— Inutil, doamnă. Intervenția mea nu are sens decît dacă îl consider pe soțul dvs. nevinovat și îmi canalizez eforturile în același sens cu convingerile dvs.

Întrevederea fiind încheiată, Barnett s-a angajat într-o luptă aprigă și însoțit de inspectorul Béchoux merse la tatăl victimei, căruia îi spuse fără ocolișuri :

— Domnule, doamna Fougeraie m-a însărcinat să-i reprezint interesele. Ați pus la dispoziția judecătorilor scrisorile adresate fiului dvs. ?

— Astăzi, domnule.

— Nu ezitați să compromiteți femeia pe care el a iubit-o mai mult decît orice ?

— Dacă soțul acestei femei l-a ucis pe fiul meu, îmi pare rău pentru ea, dar fiul meu trebuie răzbunat.

— Mai așteptați cinci zile. Marțea viitoare, asasinul va fi demascat.

Aceste cinci zile au fost folosite de Barnett în așa fel încît îl descumpăniră adesea pe Béchoux. Făcu demersuri insolite, interogă, mobiliză o grămadă de subalterni și cheltui mulți bani. Totuși, nu părea pe deplin satisfăcut și contrar obiceiului se arăta taciturn și destul de indispus.

Marți dimineața se întîlni cu doamna Fougeraie și îi spuse :

— Béchoux a reușit să determine judecătoria să procedeze la o reconstituire a celor întîmplate în seara respectivă. Va fi

convocat domnul Fougeraie cît și dvs. Vă rog să fiți calmă, orice s-ar întîmpla, și aproape indiferentă.

Ea murmură :

— Pot să sper ?...

— Personal nu știu nimic. Cum v-am spus, joc partida pe seama convingerilor dvs. că domnul Fougeraie este nevinovat. Această nevinovăție doresc să o dovedesc printr-o demonstrație a unei ipoteze posibile. Dar va fi dură. Să admitem că am intuit adevărul, cum de altfel și cred, acesta poate ieși la iveală pînă la urmă.

Procurorul și judecătorul care au făcut ancheta erau magistrați conștiincioși, care nu se bazau decît pe fapte și nu le interpretau cu anticipație.

— Cu aceștia, spuse Béchoux, mă tem că o să intri în conflict, dacă o să fii iar ironic, Barnett. Ei au fost foarte amabili și m-au lăsat să acționez cum doresc, sau mai bine zis cum dorești. Nu uita asta.

— Inspectore Béchoux, replică Barnett, eu sînt ironic numai cînd sînt sigur de victorie. Nu este cazul azi.

În a treia sală, se afla multă lume. La rîndul lor, au intrat în camera rotundă și magistrații, de unde au ieșit după un moment. Grupul de industriași aștepta. Agenți și inspectori forfoteau. Tatăl lui Paul Erstein se afla în picioare mai la distanță, cît și servitorul Joseph. Domnul și doamna Fougeraie se aflau într-un colț, el sobru și cu o expresie neliniștită, ea mai palidă decît de obicei : știau că arestarea inginerului era hotărîtă.

Unul dintre magistrați se adresă celor patru judecători :

— Vom proceda, domnilor, la o reconstituire a serii de vineri. Vreți să luați loc în jurul mesei pentru a mima o partidă de bacara așa cum a avut loc ? Inspectore Béchoux, te rog să ții scorul. Ați solicitat acestor domni să aducă aceeași sumă ca și în ziua respectivă ?

Béchoux răspunse afirmativ și se așeză la mijlocul mesei, Alfred Auvard și Raoul Dupin la stînga, Louis Batinet și Maxime Tuillier la dreapta. Se făcură cărțile.

Lucru straniu : imediat, ca și în seara aceea tragică, norocul îl favoriză pe cel ce ținea scorul. La fel ca și bancherul Paul Erstein, acum inspectorul Béchoux cîștiga. Intră astfel în posesia a opt sau nouă teancuri de bancnote.

Totul continua la fel ca în seara crimei, deși era o reconstituire, astfel că jucătorii rămaseră descumpăniți și chiar

șocați. Tulburat, Maxime Tuillier greși de două ori. Jim Barnett era neliniștit și luă loc în dreapta lui Béchoux.

După zece minute, întrucît evenimentele se desfășurau cu o viteză pe care nimic nu o mai putea încetini, peste jumătate din suma adusă de industriași era pe masa verde în fața lui Béchoux. Maxime Tuillier, prin intermediul lui Jim Barnett, a început să joace garantînd sumele pierdute prin cuvînt de onoare.

Ritmul se accelera. Repede a fost atins punctul culminant al partidei. Deodată, Béchoux cum a făcut și Paul Erstein, împărți banii în patru grămezi, proporțional cu pierderile jucătorilor, propunînd chit sau dublarea sumelor, pentru a încheia partida.

Industriașii se priviră impresionați, evident de amintirea acelei seri tragice. Béchoux le împărți cărțile de trei ori și tot de trei ori, precum Paul Erstein, Béchoux cîștigă.

Printre cei prezenți se instală surpriza. Pentru ce șansa, care trebuia să-l părăsească ca prin miracol, l-a favorizat în continuare pe cel ce dirija jocul? Dacă s-ar ieși din realitatea cunoscută, pentru a admite altă variantă, ar trebui să credem că acesta din urmă era versiunea adevărată?

— Mă depășește, spuse Béchoux, păstrîndu-și în continuare rolul; la joc, și ridicîndu-se după ce adună cele patru grămezi de bancnote.

La fel ca și Paul Erstein se plînse că-l doare capul și ceru să fie însoțit pînă în balcon. Plecă acolo aprinzîndu-și o țigară. Era privit de departe prin ușa camerei rotunde.

Ceilalți au rămas nemișcați, cu privirea țintă. Pe masă erau cărțile împrăștiate.

Apoi, la rîndul său, se ridică și Jim Barnett. Prin ce fenomen a reușit să se transforme, avînd aceeași siluetă ca și Maxime Tuillier, care tocmai părăsea jocul și căruia îi luase locul? Maxime Tuillier era un bărbat de circa 30 ani. Avea o vestă bine strînsă pe corp, o bărbie bine rasă, un lornion de aur pe nas și un aer bolnăvicios și neliniștit. Jim Barnett îi luă locul. Se duse încet către camera rotundă, ca un automat, și cu o expresie cînd dură și implacabilă, cînd indecisă și speriată, înfățișare specifică unui om care, poate, e gata să comită o faptă teribilă, sau, poate, ca unul ce va fugi ca un laș înainte de a o face.

Judecătorii nu-i zăreau fața. Magistrații îl vedeau, dar nu-l vedeau pe Jim Barnett, interpretul rolului și se gîndeau

la Maxime Tuillier, jucător decăzut, care-l întîlnea pe adversarul său victorios. Cu ce intenții ? Fața sa trăda dezordinea din sufletul său. Va ruga, va ordona sau va amenința ? Cînd intră în camera rotundă se calmă. Închise ușa.

Reprezentarea dramei — imaginată sau reconstiuită — era așa de vie, încît toți așteptau în liniște. Și ceilalți trei jucători așteptau cu ochii pe ușa închisă, în spatele căreia se petrecea ceea ce știm că a avut loc în seara tragică, cînd nu Barnett și Béchoux erau cei care jucau rolul de asasin și victimă, ci Maxime Tuillier și Paul Erstein.

După minute de așteptare, asasinul, cum să-l numim altfel ? a ieșit împleticindu-se, cu o privire halucinantă, și s-a întors la prietenii săi. Ținea în mînă teancurile cu bani. A aruncat un teanc pe masă și pe celelalte trei le-a pus cu forța în buzunarele prietenilor, spunîndu-le :

— Paul Erstein, cu care am avut o explicație, m-a rugat să restitui banii. Nu-i dorește. Să plecăm.

La numai patru pași se afla adevăratul Maxime Tuillier, alb la față și desfigurat, sprijinindu-se de spătarul unui scaun. Jim Barnett îi spuse :

— Așa a fost, nu-i așa, domnule Maxime Tuillier ? Scena a fost reprodusă cu exactitate ? Am jucat bine rolul dvs. din seara aceea ? Așa s-a produs crima dvs. ?

Maxime Tuillier părea că nu poate înțelege. Cu capul în jos, cu brațele atîrnate, părea un manechin pe care cel mai mic suflu îl va răsturna. Se clătină ca un om beat. Genunchii îi tremurau și se prăbuși pe un scaun.

În acel moment, Barnett sări la el și îl apucă de guler.

— Mărturisiți, deci ? Nu-i posibil altfel. Am toate probele, inclusiv pentru lovitura cu pumnalul american eu pot dovedi că purtați o asemenea armă. În afară de aceasta, pierderile la joc vă distrugeau. Da, ancheta mea a stabilit că stăteați foarte prost cu afacerile. Aveați nevoie de mulți bani pentru scadențele de la sfîrșitul lunii. Erați ruinat și în acest caz... ați lovit și, neștiind ce să faceți cu pumnalul, v-ați urcat pe balcon și l-ați ascuns în pămînt.

Era inutil cu Barnett să mai continue. Maxime Tuillier nu opunea nici o rezistență. Strivit sub greutatea unei crime prea grea pentru el și de care se ascundea de cîteva săptămîni, el bîlbîi, precum un muribund care delirează, cuvintele teribile ale mărturisirii.

Sala se umplu de zgomot. Judecătorul de instrucție se aplecă asupra vinovatului și îi notă confesiunea involuntară. Tatăl lui

Paul Erstein dorea să se repeadă la asasin. Inginerul Fougeraie urla ca un nebun. Dar cei mai încrîncenați, poate, erau prietenii lui Maxime Tuillier. Mai ales cel mai în vîrstă și mai notabil, Alfred Auvard, îl împroșca cu invective :

— Nu ești decît un mizerabil. Ne-ai făcut să credem că acest nefericit ne-a restituit banii, dar pe care tu i-ai furat după ce l-ai omorît.

Aruncă teancul de bani în capul lui Maxime Tuillier. Ceilalți doi procedară la fel cu banii pentru care aveau oroare.

Încet, încet, se restabili calmul. Maxime Tuillier a fost dus în altă cameră aproape leșinat și gemînd. Un inspector a adunat banii pe care i-a pus la dispoziția magistraților. Aceștia au solicitat doamnei și domnului Fougeraie cît și tatălui lui Paul Erstein să se retragă. Apoi, l-au felicitat pe Jim Barnett pentru clarviziunea sa.

— Toată această prăbușire a lui Maxime Tuillier, spuse el, nu este decît partea banală a dramei. Ceea ce este de fapt mai original și care constituie o dramă profundă și misterioasă, față de ceea ce s-a ptrecut, și care nu reprezintă decît un fapt divers, provine din altă cauză. Dar, ei bine, aceasta nu mă privește și cu permisiunea dvs....

În acel moment, Jim Barnett se întoarse către cei trei industriași care vorbeau încet, se apropie de ei și îl atinse ușor pe umăr pe domnul Auvard :

— Un cuvînt, domnule, dacă îmi permiteți. Cred că puteți aduce unele lămuriri asupra unei afaceri și mai obscure.

— În legătură cu ce ? întrebă Alfred Auvard.

— În legătură cu rolul pe care l-ați avut dvs. și prietenii dvs.

— Dar noi nu am avut nici un rol.

— Un rol activ nu, bineînțeles. Totuși, sînt cîteva contradicții flagrante și aș dori să le lămurim. Dvs. ați declarat, a doua zi dimineața, că partida de bacara s-a încheiat în trei runde în favoarea dvs., ceea ce a dus la anularea pierderilor dvs. Or, această declarație este contrazisă de fapte.

Domnul Auvard ridică privirea și replică :

— Exista, e adevărat, o neînțelegere. Adevărul este că ultimele trei jocuri au adăugat noi pierderi la ce fusese anterior. Paul Erstein se ridicase, Maxime, care părea a fi stăpîn pe el, l-a urmat în camera rotundă pentru a fuma o țigară, în timp ce noi trei am rămas vorbind. Cînd a revenit, după șapte sau opt minute, ne-a spus că Paul Erstein nu a luat în serios această partidă, că a fost o glumă, la un pahar de

șampanie. și din acest considerent ne restituie banii, cu condiția să nu știe nimeni. Dacă cineva va vorbi, partida va fi considerată ca fiind reală și dorește să primească banii cîștigați.

— Dvs ați acceptat o asemenea ofertă, un cadou ce nu putea fi motivat! exclamă Barnett. Și acceptîndu-l nu i-ați mulțumit lui Paul Erstein! Și dvs. care știați că Paul Erstein era un jucător înrăit, obișnuit cu cîștigul, dar și cu pierderile, ați găsit normal că dorea să nu profite de norocul său! De necrezut!

— Era patru dimineața. Eram obosiți. Maxime Tuillier nu ne-a lăsat timp de gîndire. De ce nu l-am fi crezut, fiindcă nu știam că omorîse și furase?

— Dar, a doua zi ați aflat că Paul Erstein fusese ucis?

— Da. Dar ucis după ce noi am plecat, ceea ce nu schimba cu nimic dorința exprimată de el.

— Nici o clipă nu l-ați suspectat pe Maxime Tuillier?

— Cu ce drept? Era unul dintre noi! Tatăl său era prietenul meu și îl cunoșteam de cînd era copil. Nu-l puteam bănui.

— Sînteți sigur?

Jim Barnett spuse aceste cuvinte pe un ton ironic. Alfred Auvard ezită o clipă și replică pe un ton ridicat:

— Întrebările dvs. sînt puse ca la un interogatoriu. Cu ce scop ne aflăm noi aici?

— Din punct de vedere al judecătorilor, ca martori. Dar, după mine...

— După dumneavoastră?

— O să vă explic, domnule.

Și pe un ton ferm, Barnett spuse:

— Toată această afacere, în realitate, este dominată de factorul psihologic al încrederii pe care o inspirați. Practic. Or, imediat ancheta s-a îndreptat spre exterior, datorită faptului că, **a priori** bănuielile nu pot cădea pe cei patru industriași bogați, decorați, cu reputație intactă. Dacă unul dintre dvs., dacă Maxime Tuillieri ar fi jucat singur o partidă cu Paul Erstein, indubitabil ar fi fost suspectat. Dar erați patru jucători și Maxime a fost salvat pentru moment, datorită tăcerii celor trei prieteni. Nu se putea crede că trei oameni de talia dvs. pot fi complici. Totuși, așa a fost și voi dovedi imediat.

Alfred Auvard tresări.

— Dar sînteți nebun, domnule ! Complici la crimă ?

— Oh ! Asta nu. Nu știți ce a făcut în camera rotundă cînd l-a urmat pe Paul Erstein, dar știați că l-a însoțit într-o stare de spirit cu totul deosebită. Cînd a revenit ați știut că s-a întîmplat ceva.

— Nu, n-am știut nimic.

— Ba da. Ați știut că s-a întîmplat ceva brutal. Nu o crimă, poate, dar nu doar o discuție. Ceva brutal, repet, care i-a permis lui Maxime să vă înapoieze banii.

— Deci ?

— Da ! Da ! Un laș precum prietenul dvs. nu comite o crimă fără ca fizionomia sa să nu aibă o expresie îngrozitoare, de demență. Și această expresie este imposibil să nu o fi observat după ce a comis crima.

— Susțin că nu am văzut nimic !

— Nu ați dorit să vedeți.

— Și de ce ?

— Pentru că v-a restituit suma pierdută. Știu, sînteți toți trei bogați, dar această partidă de bacara v-a dezechilibrat. Ca orice jucător ocazional ați avut impresia că ați fost deposedat de bani, iar cînd v-au fost restituiți ați acceptat fără a dori să cunoașteți modul cum prietenul dvs. a intrat în posesia lor și ați păstrat tăcerea. Noaptea, în mașina care vă ducea la Maromme, nici unul dintre dumneavoastră, în ciuda interesului manifestat pentru a da o versiune mai puțin periculoasă acestei seri, nu ați pronunțat nici un cuvînt. Am aflat acest lucru de la un șofer. Apoi, a doua zi și în zilele următoare v-ați evitat unul pe altul, întrucît vă era teamă să vorbiți despre ceea ce gîndeați.

— Presupuneri !

— Certitudini ! pe care le-am stabilit după o anchetă minuțioasă efectuată în anturajul dumneavoastră. A-ți fi acuzat prietenul ar fi însemnat să denunțați slăbiciunea inițială și apoi să atrageți atenția asupra familiei dvs. Aceasta ar fi umbrit trecutul dumneavoastră de onoare și onestitate. Ar fi fost scandalos și deci ați păstrat tăcerea, înșelînd justiția și dînd astfel garanții și prietenului dumneavoastră Maxime.

Acuzarea a fost făcută cu o asemenea vehemență și drama, astfel explicată, a luat o asemenea formă, încît domnul Auvard a avut un moment de ezitare. Dar printr-o schimbare bruscă de atitudine, Jim Barnett nu a împins mai departe avantajul pe care îl avea. Începu să rîdă și spuse :

— Liniștiți-vă domnule. Am reușit să-l desființez pe amicul dumneavoastră Maxime, pentru că este slab, plin de vicii și pentru că am trucat partida astfel încît să fie favorizat cel ce coordona jocul și pentru că pregătirea crimei l-a tulburat ,dar eu nu am alte probe împotriva lui și nici împotriva dumneavoastră. Nu sînteți dumneavoastră oamenii care să vă lăsați doboriți așa ușor, cu atît mai mult cu cît complicitatea dumneavoastră este vagă, inconsistentă și s-a petrecut într-un loc unde abia se putea zări ceva. Deci, nu aveți de ce să vă fie frică. Numai...

Se apropie mai mult de interlocutorul său și, față în față, îi spuse :

— Numai că am dorit să nu aveți liniște. Fără acest lucru toți trei ați fi pierdut din vedere complicitatea mai mult sau mai puțin dorită și ați fi uitat. Acest lucru m-a deranjat. Nu trebuie să uitați niciodată că ați participat la crimă într-o oarecare măsură. Dacă l-ați fi împiedicat pe prietenul dumneavoastră să-l urmeze pe Paul Erstein în camera rotundă, cum ar fi trebuit să procedați, domnul Maxime Tuillier nu ar fi fost nevoit să se mai sustragă pedepsei pe care o merită. Acestea fiind zise, descurcați-vă cu justiția. Cred, de altfel, că va fi destul de indulgentă. Bună seara.

Jim Barnett își luă pălăria și, disprețuind protestele adversarilor săi, spuse judecătorului de instrucție :

— Am promis doamnei Fougeraie că îi voi salva soțul, iar tatălui lui Paul Erstein, că-l voi demasca pe vinovat. Misiunea mea s-a încheiat.

Strîngerea de mînă a magistraților a fost lipsită de căldură. Probabil, rechizitoriul lui Barnett nu-i satisfăcea în totalitate și nu erau deloc hotărîți să-i urmeze sfaturile.

Întîlnindu-l pe coridor pe inspectorul Béchoux, Barnett îi spuse :

— Cei trei domni sînt de neatacat. Niciodată nu se va atinge de ei cineva. Drace ! Mari burghezi, încărcați de reputație și de bani, susținuți de societate, împotriva cărora nu există decît subtilitatea deducțiilor mele. Într-adevăr, eu nu cred că justiția va încerca să meargă mai departe. Nu are importanță, mi-am rezolvat cu bine treburile.

— Și cu onestitate, aprobă Béchoux.

— Cu onestitate ?

— La naiba ! Ți-a fost ușor să aduni toți banii în trecere. Mi-a fost teamă o clipă.

— Drept cine mă iei inspectore Béchoux ? spuse Barnett cu demnitate.

Îl părăsi pe Béchoux, ieși din casă și urcă în clădirea vecină unde cuplul Fougeraie îi mulțumi cu entuziasm. La fel de demn refuză orice recompensă și arată același dezinteres și în vizita făcută tatălui lui Paul Erstein. „Agenția Barnett oferă servicii gratuit, spunea el. Noi lucrăm pentru glorie". Jim Barnett și-a achitat nota de plată la hotel și a cerut ca valiza să-i fie dusă la gară. Și apoi, intuind că Béchoux va merge la Paris împreună cu el, plecă spre chei și intră în clădirea Cercului. La primul etaj, se opri. Inspectorul cobora.

Acesta cobora în viteză și cînd îl văzu pe Barnett exclamă furios :

— Ah ! Iată-te, în sfîrșit !

A sărit cîteva trepte și l-a prins de reverul hainei :

— Ce ai făcut cu banii ?

— Ce bani ? ripostă Barnett cu nevinovăție.

— Banii pe care i-ai avut în mînă în rotondă, cînd ai jucat rolul lui Maxime Tuillier.

— Poftim ? ! ? Dar am predat acei bani ! Chiar tu m-ai felicitat pe loc, dragul meu prieten.

— Eu nu mai înțeleg nimic, se căină Béchoux.

— Ce s-a întîmplat ?

— Banii pe care i-ai predat sînt falși.

Béchoux se dezlănțui furios, exclamînd :

— Nu ești decît un găinar ! Ah ! Crezi că va rămîne așa ? Trebuie să restitui banii adevărați imediat. Ceilalți sînt falși și o știi foarte bine, borfașule !

Vocea i se strangulă. Jim Barnett exasperat, izbucnind în rîs, îngăimă :

— Ah ! Banditii... De fapt nu mă mir. Deci banii aruncați pe capul lui Maxime erau falși ? Ce canalii ! Li s-a spus să vină cu bani și au adus bani falși.

— N-ai înțeles nimic, spuse Béchoux, în culmea furiei, acești bani aparțineau moștenitorilor victimei. Paul Erstein a cîștigat acești bani și trebuia ca ceilalți să-i dea.

Veselia lui Barnett nu avu margini :

— Ah ! Totul e scandalos ! Iată-i furați la rîndul lor și încă de două ori ! Ce pedeapsă pentru hoți !

— Minți ! Minți ! scrîșni Béchoux. Tu ai făcut schimbul... Tu i-ai băgat în buzunar... Borfașule... Excrocule...

Cînd magistrații ieșeau din clădire l-au văzut pe inspectorul Béchoux care gesticula, fără voce, într-o stare de surescitare de necrezut și în fața lui, sprijinit de perete, Jim Barnett se ținea de burtă, cu lacrimi în ochi și rîdea... rîdea întruna...

CAPITOLUL IV

ARSÉNE LUPIN ŞI OMUL CU DINŢII DE AUR

Jim Barnett, alias Arsène Lupin, ridicînd perdeaua de la fereastra biroului său ce da spre stradă, a explodat într-un rîs zgomotos, astfel că a trebuit să se aşeze, pentru că acest exces de ilaritate îi înmuiase picioarele.

— Oh ! Ce curios ! Nu m-aş fi aşteptat niciodată... Béchoux vine să mă vadă ! Dumnezeule, ce ciudat !

— Ce este atît de ciudat ? întrebă inspectorul Béchoux de cum intră.

Îl contempla pe acest om care nu mai înceta cu risul şi repetă vizibil jenat :

— Ce este atît de ciudat ?

— Drace, vizita ta ! După cele întîmplate la Cercul din Rouen mai ai curajul să vii aici ! Sărmane Béchoux'!

Béchoux avea un aer atît de penibil încît Barnett a ţinut să-l domine în continuare. Dar nu putu deoarece nu reuşi să se oprească din rîs.

— Scuză-mă, Béchoux ! dar e atît de amuzant. Iată deci, că tu care eşti un reprezentant cu diplomă al justiţiei, îmi aduci încă o pasăre bună de jumulit ! Un milionar, poate ! Un ministru ? Ce amabil eşti ! Vezi, fac la fel ca tine, în ziua aceea, te tutuiesc. Nu sîntem prieteni ? Hai, nu mai fă mutra asta de pisică plouată... Povesteşte-ţi mica istorie. Despre ce este vorba ? Cineva care are nevoie de ajutor ?

Béchoux făcu un efort pentru a-şi găsi locul şi spuse :

— Da, un preot de treabă din împrejurimile Parisului.

— Pe cine a ucis bravul tău preot ? Pe una din oiţele sale ?

— Nu, dimpotrivă !

— Ei ! Una din oițele sale l-a ucis ? Și cum pot să-l ajut ?

— Nu... nu... numai că...

— Drace ! Nu prea ești elocvent astăzi, Béchoux. Fie. Să nu mai vorbim și să mergem la bravul tău preot. Valiza mea este gata totdeauna cînd este vorba să te urmez.

Micul sat Vaneuil se întinde pe o vale și trei coline ce formează în jurul vechii biserici romane un cadru de verdeață. Lîngă biserică se întinde un cimitir de țară care se mărginește la dreapta cu o mare fermă unde se află un castel feudal, iar la stînga se ridică zidul prezbiteriului.

Béchoux l-a dus pe Barnett în sufrageria acestui prezbiteriu și l-a prezentat abatelui Dessole ca pe un detectiv pentru care imposibilul nu există. Acesta era într-adevăr un brav preot, în aparență și în realitate, rotofei și roșu în obraji, de vîrstă mijlocie, cu o privire ștearsă, obișnuită, care exprima griji pentru care nu era făcut. Barnett îi observă imediat mîinile dolofane, în care ținea mătăniile și burta mare pe care plesnea o sutană sărăcăcioasă și soioasă.

— Părinte, eu nu știu ce problemă vă preocupă. Prietenul meu, inspectorul Béchoux, nu mi-a spus decît că a avut ocazia să vă cunoască cîndva. Vreți să-mi dați cîteva explicații fără să vă pierdeți în detalii inutile ?

Abatele Dessole își pregătise relatarea, căci fără să ezite și cu o voce joasă, cîntată, începu :

— Știți, domnule Barnett, că umilii slujitori ai acestei parohii sînt în același timp păstrătorii unui tezaur religios care în secolul al XVIII-lea a fost lăsat bisericii noastre de stăpînii castelului din Vaneuil. Două chivoturi de aur, două crucifixe, sfeșnice, un tabernacol, se aflau acolo ; nouă piese de valoare ce puteau fi admirate de toți enoriașii.

Abatele Dessole își șterse fruntea de transpirație și continuă :

— După părerea mea, securitatea acestora mi se părea mereu a fi în pericol și eram foarte atent, atît din motive de conștiință, cît și din teamă. Prin această fereastră, de exemplu, dumneavoastră puteți vedea locul unde se aflau obiectele sacre. În această sacristie se intră printr-o singură ușă din stejar masiv, ocolind strana. Numai eu aveam cheia de la vitrina rezervată tezaurului. Doar eu însoțeam vizitatorii. Și în fiecare noapte, cum camera mea se află la numai cincisprezece metri de acest loc, care este luminat permanent, legam un fir de un clopoțel, care mă putea trezi la cea mai mică

încercare de pătrundere înăuntru. Din precauție, luam în fiecare noapte, în camera mea piesa cea mai valoroasă, a relicvă cu pietre prețioase. Dar, în noaptea aceea...

Pentru a doua oară abatele Dessole își șterse fruntea cu batista. Picăturile de tanspirație cădeau tot mai des pe măsură ce se derula tragica aventură. El reluă :

— Dar, în noaptea aceea, nu zgomotul clopoțelului m-a trezit. Am sărit din pat în ținută sumară și împleticindu-mă prin întunerie am auzit zgomotul făcut de unele lucruri ce căzuseră pe parchet. Mă gîndeam la cel mai valoros obiect. Nu cumva dispăruse ? Am strigat : Cine este acolo ? Nu mi s-a răspuns, dar am fost convins că era cineva în fața mea sau lîngă mine și sînt sigur că a sărit pe fereastră, deoarece am simțit aerul de afară. Apoi am găsit lanterna pe care am aprins-o și am ridicat-o astfel că am zărit o figură care se strîmba și care avea o pălărie gri, cu marginile lăsate și un guler maron ridicat. Și în gura strîmbă am zărit doi dinți de aur. Dintr-o lovitură, individul mi-a luat lanterna. M-am năpustit în direcția lui. Dar dispăruse. M-am lovit de șemineul care se află vizavi de fereastră, dar pînă am dat peste chibrituri, camera era goală. La balcon se afla o scară care fusese luată de pe șopron. Obiectul de valoare nu mai era în vitrină. M-am îmbrăcat grăbit și am fugit în sacristie. Tezaurul dispăruse.

Pentru a treia oară, abatele Dessole își șterse fruntea ; era lac de transpirație.

— Și, bineînțeles, spuse Barnett, vitrina era spartă, iar firul pentru alarmă tăiat. Ceea ce dovedește că lovitura a dat-o cineva care cunoștea locurile și obiceiurile dvs. Pe cine bănuiți, părinte ?

— Nu pot spune cine este hoțul, dar regret că superiorii mei nu înțeleg ce s-a întîmplat și mă acuză pentru zgomotul făcut în jurul acestei aventuri. Din fericire, vecinul meu m-a auzit în noaptea aceea. Baronul Gravières, care se ocupa de douăzeci de ani de fermă, a fost de acord cu mine : înainte să anunț jandarmeria și să cer investigații, trebuia să încerc să induc împreună la Paris, la inspectorul Béchoux.

— Eu am sosit aici la ora opt în aceeași dimineață, spuse Béchoux, care își dădea importanță. La ora unsprezece totul era rezolvat.

— Ei ! Ce spui ? zise Barnett. Cunoști vinovatul ?

Béchoux întinse un deget spre plafon cu emfază :

— Se află acolo sus, închis în podul casei, sub paza domnului Gravière.

— Drace ! Ce lovitură de maestru. Povestește-mi, Béchoux, dar pe scurt.

— Un simplu proces-verbal, spuse inspectorul, puțin cam stînjenit, avid de complimente ;

1. Urme numeroase de pași pe solul umed dintre biserică și prezbiteriu.

2. Cercetarea pașilor dovedește că a fost un singur răufăcător care a dus mai întîi obiectele prețioase la o oarecare distanță și apoi s-a întors pentru a escalada prezbiteriul.

3. Eșuînd în a doua tentativă, el a renunțat și a luat ce furase plecînd în goană pe șosea. I se pierd urmele în jurul hanului Hippolyte.

— L-ai interogat imediat pe hangiu, spune Barnett.

— Hangiul, continuă Béchoux, mi-a spus : Un bărbat cu pălărie gri, pardesiu maron și doi dinți de aur ? Dar acesta este domnul Vernisson, comis-voiajorul de ace cu gămălie. Dómnul Quatre-Mars, cum îl numim noi, care vine pe aici în fiecare an la 4 martie. El a sosit ieri, la prînz, cu mica sa șaretă și, după ce s-a aranjat, a mîncat de prînz, apoi a plecat să-și viziteze clienții.

— La ce oră a revenit ?

— În jurul orei două dimineața, ca de obicei.

— Acum este plecat ?

— De patruzeci de minute, spre Chantilly.

— Deci, l-ai urmărit ? întrebă Barnett.

— Baronul m-a condus cu mașina sa. L-am ajuns și în ciuda protestelor domnului Vernisson l-am constrîns să se întoarcă.

— Deci, nu a mărturisit ? întrebă Barnett.

— Pe jumătate. El a zis : „să nu-i spuneți nimic soției mele... să nu fie anunțată soția mea !...

— Dar tezaurul ?

— Nu era nimic în valiza sa.

— Deci probele sînt indiscutabile.

— Categoric. Pe pantofii săi se află urmele pămîntului din cimitir. În afară de aceasta, preotul afirmă că s-a întîlnit cu individul după-amiază în cimitir. Deci, nu este nici o îndoială.

— În acest caz, ce vrei ? De ce m-ai chemat ?

— Părintele are o problemă.. făcu Béchoux, cu un aer de nemulțumire. Nu sîntem de acord cu privire la un aspect secundar.

— Secundar... dumneavoastră o spuneți, zise abatele Dessole, a cărui batistă parcă era scoasă din apă.

— Despre ce este vorba, părinte ? întrebă Barnett.

— Ei bine, iată, zise abatele Dessole, este în legătură cu...

— În legătură cu ce ?

— În legătură cu dinții de aur. Domnul Vernisson are doi dinți de aur, numai că...

— Numai că ?

— Aceștia sînt pe dreapta, iar cel pe care l-am văzut îi avea pe stînga.

Jim Barnett nu reuși să se stăpînească și izbucni în rîs. Cum abatele Dessole îl privea descumpănit, spuse :

— La dreapta ? Ce catastrofă ! Dar sînteți sigur că nu vă înșelați ?

— Martor îmi este Dumnezeu.

— Totuși dumneavoastră l-ați întîlnit pe acest individ ?

— În cimitir. Da, era el. Dar noaptea poate să nu fi fost el, că acela avea dinții de aur pe stînga, iar acesta îi are pe dreapta.

— Poate i-a schimbat, observă Barnett, care rîdea cu poftă. Béchoux, adu aici personajul.

Două minute mai tîrziu, domnul Vernisson, ce purta o mustață pe oală intră, dezolat, încovoiat, cu o figură melancolică. Era însoțit de baronul Gravières, un om solid, cu umeri pătrați, care avea un revolver în mînă. Imediat, domnul Vernisson care părea năucit, a început să se văicărească :

— Nu înțeleg nimic din toate acestea... Obiecte prețioase, un lacăt spart ? Ce vreți să spuneți ?

— Mărturisiți, ordonă Béchoux, în loc să bateți cîmpii.

— Mărturisesc tot ce vreți, dar să nu-i spuneți soției mele. Asta nu. Trebuia să mă întîlnesc cu ea acasă, lîngă Arras, săptămîna viitoare. Trebuie să fiu acolo și să nu afle nimic.

Emoția și teama îl făceau să deschidă gura așa că i se puteau vedea cei doi dinți de metal. Jim Barnett s-a apropiat și a pus două degete pe dinții acestuia, concluzionînd :

— Nu se mișcă. Aceștia sînt în partea dreaptă iar părintele a văzut doi dinți pe stînga.

Inspectorul Béchoux era furios.

— Aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile. Avem hoțul Sînt ani de cînd vine în sat pentru a-și pregăti lovitura. El este. Părintele nu a văzut bine.

Abatele Dessole întinse brațele solemn :

— Martor îmi este Dumnezeu că dinții erau pe stînga.

— Pe dreapta !

— Pe stînga !

— Fără ceartă, zise Barnett, luînd apărarea celor doi. Şi deci, ce doriţi, părinte ?

— O explicaţie care să-mi dea certitudini.

— Altfel ?

— Altfel mă voi adresa justiţiei, cum trebuia să o fac de la început. Dacă acest om nu este vinovat nu avem dreptul să-l reţinem. Or, dinţii de aur ai agresorului meu erau pe stînga.

— Pe dreapta ! izbucni Béchoux.

— Pe stînga ! insistă abatele.

— Nici pe dreapta, nici pe stînga, spuse Barnett, care se distra. Părinte, eu o să vă pun la dispoziţie vinovatul mîine dimineaţă, aici, la ora nouă, şi el personal o să vă spună unde sînt obiectele preţioase. Veţi petrece noaptea în aceste fotolii, baronul în fotoliul celălalt şi domnul Vernisson în acesta, dar legat. La ora opt şi trei sferturi, tu, Béchoux, mă vei trezi cu pîine prăjită, o ceaşcă de cacao şi ouă...

La sfîrşitul zilei, l-au văzut pe Jim Barnett umblînd peste tot. A fost văzut examinînd unul cîte unul mormintele din cimitir şi a vizitat camera preotului. A fost la poştă, unde a dat un telefon. A fost la hanul Hippolyte şi a cinat însoţit de hangiu. A fost văzut pe şosea şi pe cîmp.

El s-a întors către ora două dimineaţa. Baronul şi inspectorul se aflau în apropierea omului cu dinţii de aur, suportînd fiecare cum putea sforăitul celuilalt. Aşteptîndu-l pe Barnett, Vernisson îngăima :

— Să nu afle soţia mea.

Jim Barnett s-a aşezat pe jos şi a adormit imediat.

La ora opt şi trei sferturi, Béchoux l-a trezit. Micul dejun era gata. Barnett a înfulecat patru felii de pîine prăjită, cacaua şi ouăle şi a cerut celorlalţi să se aşeze în jurul lui şi spuse :

— Părinte, mă ţin de promisiune pentru ora fixată. Şi ţie, Béchoux, vreau să-ţi arăt cum, ca orice truc profesional, amprentele, mucurile de ţigări şi alte baliverne atîrnă foarte puţin în balanţă faţă de datele pe care le voi aduce imediat, care se bazează pe inteligenţă, un pic de intuiţie şi experienţă. Încep cu domnul Vernisson.

— Orice jignire, dar să nu ştie soţia mea, se bîlbîi Vernisson, care părea răvăşit de insomnie şi nelinişte.

Jim Barnett rosti :

— Acum 18 ani, Alexandre Vernisson, care călătorea deja ca reprezentant al unei fabrici de ace cu gămălie, a întîlnit aici, la Vaneuil, o domnișoară, Angelica, croitoreasă. A fost dragoste la prima vedere și de o parte și de alta. Domnul Vernisson a obținut un concediu de cîteva săptămîni, a curtat-o, a luat-o cu el și a iubit-o mult, dar, din nefericire, aceasta a murit după doi ani. El nu s-a consolat, deși a cedat avansurilor cochetei domnișoare Honorine, cu care s-a căsătorit. Amintirea domnișoarei Angelica este mai puternică decît prezența Honorinei — femeie certăreață și geloasă — care nu încetează să-i reproșeze o legătură pe care hazardul a făcut să o cunoască în detaliu. De aici vine și misteriosul pelerinaj al lui Vernisson la Vaneuil. Așa este, domnule Vernisson ?

— Așa cum ziceți, răspunse acesta, numai să nu afle... .

Jim Barnett continuă :

— Deci, în fiecare an, domnul Vernisson organiza voiajul său în cabrioletă, astfel să poată trece prin Vaneuil, fără ca doamna Honorine să știe. El îngenunchează la mormîntul domnișoarei Angelica în ziua comemorării morții, în acest cimitir, unde ea a dorit să fie înmormîntată. El se plimbă prin locurile pe care le străbăteau împreună din ziua cînd s-au întîlnit si nu revine la han decît la ora cînd se întorceau amîndoi de obicei. Puteți vedea în apropiere, modesta cruce, pe care scrie următorul epitaf :

ANGELICA
Decedată la 4 martie
Alexandre o iubește și o plînge !

Înțelegeți acum de ce domnul Vernisson se opune atît de categoric ca doamna Vernisson să afle despre aventura sa. Ce ar spune ea, irascibila doamnă Vernisson, dacă ar afla că infidelul domn Vernisson este suspectat de furt, datorită iubitei sale defuncte ?

Domnul Vernisson plîngea, cum scria pe epitaf. Plîngea gîndindu-se la represaliile din partea soției sale. Numai acest lucru conta pentru el, celălalt aspect al întîmplării nu-l afecta. Béchoux, baronul Gravières și abatele Dessole ascultau cu mare atenție.

— Astfel, deci, continuă Barnett, iată elucidată una din probleme, prezența cu regularitate la Vaneuil a domnului Ver-

nisson. Rezolvarea acestei probleme ne duce logic și la soluționarea enigmei tezaurului. Între cele două aspecte există o strînsă legătură. Admiteți, nu-i așa, că un asemenea tezaur trezește imaginația și dezlănțuie poftele. Ideea de furt se cuibărește în creierul multor vizitatori și a unor oameni onești din ținut. Furtul se poate pune în aplicare cu greutate datorită măsurilor de precauție luate de preot, dar este mai ușor pentru cei ce au ocazia să cunoască aceste precauții și posibilitatea după ani de zile, să studieze terenul și să-și facă un plan pentru a se sustrage pericolului unei acuzații. Totul fiind aranjat, se înlătură orice bănuială. Și, pentru a nu fi suspectat, ce mijloc mai bun poate folosi cineva decît să deturneze suspiciunile către un altul... către acest om, de exemplu, care vine pe furiș în cimitir, la o dată fixă, care se ascunde și ale cărui obiceiuri îl fac suspect la prima vedere. Astfel, cu răbdare, se pregătește complotul. Pălărie gri, pardesiu maron, amprentele pantofilor, dinții de aur, toate sînt minuțios scoase în evidență. Vinovatul va fi acest necunoscut și nu adevăratul hoț, cel care la umbra familiară a prezbiteriului își continuă uneltirile sale an de an.

Barnett s-a oprit o clipă. Era ceva adevăr în asta. Domnul Vernisson luă figura victimei. Barnett îi întinse mîna și spuse :

— Doamna Vernisson nu va bănui pelerinajul dvs., scuzați greșeala comisă în ceea ce vă privește. Și să mă scuzați că în această noapte, percheziționînd șareta dvs. am descoperit în sacul cu fund dublu, ascunzătoarea unde păstrați scrisorile de la domnișoara Angelica și mai ales declarațiile dvs. confidențiale. Sînteți liber, domnule Vernisson.

Domnul Vernisson s-a ridicat.

— O clipă, protestă Béchoux, pe care un asemenea deznodămînt îl indigna.

— Vorbește, Béchoux

— Și dinții de aur ? întrebă inspectorul Nu trebuie să neglijăm această problemă. Preotul a văzut cu ochii săi dinții de aur în gura hoțului și domnul Vernisson are acești doi dinți de aur, aici la dreapta. Acesta este un fapt nu-i așa ?

— Cel pe care l-am văzut îi avea la stînga, spuse abatele.

— Sau la dreapta, părinte.

— Eu susțin că la stînga.

Jim Barnett a început să rîdă din nou.

— Liniște, ei drăcie ! Vă certați pentru un lucru de nimic. Cum, tu, Béchoux, inspector de siguranță, te-ai pierdut într-un asemenea amănunt ! Dar aceasta este o copilărie ! Acest

mister îl poate rezolva și un licean. Părinte, această sală seamănă exact cu camera dvs., nu-i așa ?

— Exact. Camera mea este deasupra.

— Închideți obloanele și trageți draperiile, domnule preot. Domnule Vernisson, împrumutați-mi pălăria și pardesiul dvs.

Jim Barnett s-a îmbrăcat și cînd era perfect întunecric a scos din buzunar o lanternă și s-a așezat în fața preotului, îndreptînd lumina spre chipul acestuia.

— Omul, omul cu dinții de aur, bîlbîia abatele Dessole, privindu-l pe Barnett.

— Pe ce parte sînt dinții mei de aur, domnule preot ?

— Pe dreapta, iar cei pe care i-am văzut erau pe stînga.

Jim Barnett a stins lanterna, l-a prins de umeri pe preot și l-a învîrtit de cîteva ori ; apoi brusc a aprins lumina și l-a întrebat pe un ton imperativ :

— Priviți în fața dvs... drept în față. Vedeți dinții de aur ? De ce parte sînt ?

— La stînga, spuse abatele stupefiat.

Jim Barnett își stinse lanterna și spuse abatelui că nu poate fi sigur pe el.

— Ei bine, părinte, așa s-a întîmplat și în noaptea aceea. Cînd v-ați trezit brusc, mintea vă era confuză încă și nu v-ați dat seama cînd v-ați întors spre fereastră că individul nu se afla în fața dumneavoastră, ci alături, iar cînd ați aprins lanterna, ați putut vedea doar imaginea lui în oglindă și nu pe hoț. Acest fenomen l-am provocat și eu, făcînd cîteva piruete cu dvs. Înțelegeți acum ? Trebuie să vă amintesc că o oglindă ce reflectă o imagine vă prezintă dreapta ca fiind stînga și invers. Astfel, ați văzut la stînga dinții care au fost, de fapt, pe dreapta.

— Da, strigă victorios inspectorul Béchoux. Dar eu am dreptate, părintele nu a greșit cînd a afirmat că a văzut dinți de aur. Deci, este necesar să-mi prezinți un individ care să aibă dinți de aur.

— Nici o problemă.

— E posibil ca hoțul să fi avut dinți de aur.

— Îi am și eu ? spuse Barnett și scoase din gură o foiță de hîrtie aurită care păstra forma dinților săi.

— Iată proba dvs. Este convingătoare, nu-i așa ? Urmele pantofilor, o pălărie gri, un pardesiu maron, doi dinți de aur și gata, aveți un vinovat indiscutabil în domnul Vernisson. Ce ușor este ! E suficient să-ți procuri puțină hîrtie aurită de la

prăvălia din Vaneuil, de unde baronul Gravières a cumpărat o coală, în urmă cu trei luni.

Fraza, aruncată neglijent, a declanșat o liniște apăsătoare. Într-adevăr, Béchoux, care urmărise cu atenție argumentația lui Barnett, nu a fost tot atît de mirat, ca abatele Dessole care părea sufocat. Îl privea pe onorabilul său enoriaș, baronul Gravières, care, foarte aprins la față, nu scotea un cuvînt.

Barnett, restitui pălăria și pardesiul lui Vernisson, care se retrase spunînd :

— M-ați asigurat că doamna Vernisson nu va afla nimic. Ar fi îngrozitor, dacă ar afla... Gîndiți-vă, numai !

Barnett l-a condus, apoi s-a întors cu un aer de veselie, frecîndu-și mîinile.

— Excelent caz, rapid rezolvat, și de care sînt mîndru întrucîtva. Vezi cum se procedează, Béchoux ? Mereu același procedeu pe care l-am folosit și în celelalte ocazii cînd am lucrat împreună. Nu începi prin a-l acuza pe cel care este bănuit. Nu trebuie să-i ceri nici o explicație și să nu te ocupi deloc de el. Trebuie să reconstitui totul în prezența celui care ar fi putut comite fapta. Acesta trăiește rolul pe care l-a avut și asistă tot mai năucit la punerea în scenă a faptelor despre care credea că nu vor ieși niciodată la iveală. Astfel, se simte fără apărare, neputincios... văzînd că împotriva sa se adună toate probele și nu știe ce să facă, să protesteze sau să se apere. Nu-i așa, domnule baron ? Deci, așa a fost și nu mai este cazul să expun probele pe care le am. Vă este suficient ?

Baronul Garvières nu încerca să-l înfrunte pe Barnett ; el ar fi avut aceeași atitudine indiferentă, chiar dacă ar fi fost prins în flagrant delict.

Jim Barnett s-a apropiat de el cu multă amabilitate și l-a asigurat :

— Nu trebuie să vă temeți de nimic, domnule baron. Abatele Dessole, care dorește cu orice preț să evite scandalul, nu dorește decît să-i restituiți obiectele prețioase.

Domnul Gravières a ridicat capul, l-a privit o clipă pe teribilul său adversar și sub privirea inflexibilă a acestuia, a murmurat :

— Nu mă va reclama ?... Nu va vorbi nimănui ?... Părintele dorește acest lucru ?

— Nu voi spune nimic, declar acest lucru, zise abatele Dessole. Voi uita totul, imediat ce tezaurul va fi la locul lui. Dar este posibil, domnule baron ? Dumneavoastră să comiteți

un asemenea fapt ? Dumneavoastră în care aveam atîta încredere ! Unul din fidelii mei credincioşi !

Domnul Gravières, plin de umilinţă, ca un copil ce a fost prins asupra faptului, povestea cu smerenie.

— Totul a fost mai puternic decît mine, părinte. Mă gîndeam mereu la acest tezaur, care îmi era la îndemînă. Am rezistat... n-am vrut, şi apoi nu ştiu ce s-a întîmplat...

— Este posibil ? ! repeta abatele. Este posibil ! ? !

— Da.., am pierdut bani în speculaţii. Cum să trăiesc ? Iată, părinte, de două luni am adunat într-o parte a garajului meu mobile vechi, pendule de valoare, tapiserii, pe care doream să le vînd... să mă salvez. Nu am reuşit... cum 4 martie se apropia... nu am rezistat tentaţiei... să dau lovitura, cum o plănuisem... Am cedat ispitei... Iertaţi-mă...

— Vă iert, spuse abatele şi mă voi ruga lui Dumnezeu să nu vă pedepsească prea aspru.

Baronul s-a ridicat şi a spus pe un ton hotărît :

— Să mergem. Doriţi să mă însoţiţi ?

Toţi mergeau pe şosea ca şi cum ar fi fost la plimbare. Abatele îşi ştergea fruntea de transpiraţie. Baronul mergea cu paşi grei şi spatele încovoiat. Béchoux era neliniştit, el nu se îndoia că Barnett, care a descurcat aşa de repede aventura, a confiscat şi obiectele preţioase.

Foarte în largul său, Barnett vorbea alături de el.

— Ei drăcie, cum de nu ai reuşit să discerni care este adevăratul vinovat, parcă ai fost orb, Béchoux ! Eu mi-am dat seama imediat că Vernisson nu ar fi putut pune la cale o asemenea lovitură, făcînd numai o călătorie pe an şi că trebuia să fie cineva din zonă, un vecin, mai degrabă. Şi ce vecin, baronul, a cărui locuinţă are vederea drept spre biserică şi prezbiteriu. El cunoştea toate măsurile luate de preot şi toate călătoriile lui Vernisson... Deci...

Béchoux nu asculta nimic, absorbit de temerile sale, care erau tot mai crunte. Barnett glumi :

— Atunci, sigur pe mine, am lansat acuzaţia. Dar nu aveam nici o probă, nici urmă de probă. Am văzut cum nefericitul se descoperă singur, pe măsură ce derulam povestirea. Ah ! Béchoux, nu am mai cunoscut o asemenea plăcere şi vezi rezultatul !

— Da, l-am văzut... sau, mai bine zis, îl voi vedea, spuse Béchoux, care aştepta lovitura de teatru.

Domnul Gravières înconjură gropile proprietății sale și merse pe o cărare plină cu iarbă ; 300 metri mai departe se opri după o pădurice de stejar :

— Aici, spuse el cu vocea sacadată... în fîn.

Béchoux afișa o față plină de amărăciune. Totuși, pentru a încheia cît mai repede și urmat de ceilalți, el răsturnă căpița de fîn, care era de dimensiuni mici și scotoci căutînd obiectele... Deodată, a exclamat triumfător...

— Iată-le ! Un chivot ! un șfeșnic ! un candelabru... șase obiecte... șapte !

— Trebuie să fie nouă, spuse abatele.

— Nouă... sînt aici... bravo, Barnett ! Este, într-adevăr, nemaipomenit ! Ah ! Acest Barnett...

Abatele radia de bucurie, strîngea la piept obiectele și murmura :

— Domnule Barnett, vă mulțumesc mult de tot ! Providența o să vă recompenseze...

Inspectorul Béchoux nu greșea prevăzînd o lovitură de teatru, numai că aceasta a avut loc puțin mai tîrziu.

La întoarcere, cînd domnul Gravières și însoțitorii săi au ajuns din nou la castel, au auzit strigăte ce veneau din livadă. Gravières s-a grăbit spre garaj, în fața căruia trei servitori gesticulau. Imediat, a ghicit natura dezastrului și amploarea acestuia. Ușa mică de la intrarea într-o boxă a garajului era spartă și toate mobilele vechi, frumoasele pendule, tapiseriile depozitate aici, și care erau ultimele lui resurse, dispăruseră.

— Dar este îngrozitor ! murmura el, clătinîndu-se. Cînd au putut fura toate acestea ?

— În această noapte... spuse un servitor. Către ora unsprezece, cîinele a lătrat...

— Dar cum de au reușit ?...

— Cu mașina domnului baron.

— Cu mașina mea ! Au furat-o și pe aceasta ?

Trăsnit, baronul a căzut în brațele abatelui Dessole, care, cu blîndețe, îl mîngîia.

— Pedeapsa nu a întîrziat, sărmane domn. Acceptați-o cu demnitate...

Béchoux, cu pumnii strînși, mergea pas la pas lîngă Barnett, gata să izbucnească.

— Să faceți plîngere, domnule baron, spuse cu convingere. Vă garantez că mobilele dvs. nu sînt pierdute.

— Drace, nu, nu sînt pierdute, spuse Barnett, care surîdea cu amabilitate. Dar, dacă face plîngere e foarte periculos pentru domnul baron.

Béchoux privea cu mare atenție, avînd o atitudine din ce în ce mai amenințătoare. Barnett veni în întîmpinarea sa și îl abordă :

— Știi ce s-ar fi întîmplat fără mine ? Preotul nu și-ar fi găsit tezaurul. Nevinovatul Vernisson ar fi fost la închisoare și doamna Vernisson ar fi luat cunoștință despre comportarea soțului său. Pe scurt, nu ți-ar fi rămas decît să te sinucizi.

Béchoux mînios, se rezemă de un trunchi de copac.

— Repede, domnule baron, exclamă Barnett. Un întăritor pentru Béchoux... nu se simte prea bine.

Domnul Gravières dădu dispoziție să se desfacă o sticlă cu cel mai bun vin. Béchoux a băut un pahar, preotul de asemenea, iar domnul Gravières a golit restul...

CAPITOLUL V

CELE DOUĂSPREZECE ACȚIUNI AFRICANE ALE LUI BÊCHOUX

Prima grijă a domnului Gassire, trezindu-se, a fost accea de a verifica dacă pachetul cu titluri de valoare, adus de el, în seara trecută, se mai găsea pe noptieră unde îl pusese. Văzîndu-l, s-a sculat și a mers să-și facă toaleta.

Nicolas Gassire, mic de statură, gras, care privea cu răceală, desfășura în cartierul Invalizilor profesia de om de afaceri și grupa în jurul lui o clientelă de oameni serioși, care îi încredințau economiile lor și cărora le oferea cîștiguri bune, datorită fericitelor speculații la Bursă și a unor operațiuni secrete de cămătă.

El ocupa, la primul etaj al unei case mici și vechi, al cărui proprietar era, un apartament format dintr-o anticameră, o cameră, o sufragerie, folosită drept cabinet de consultații, o altă încăpere unde lucrau trei funcționari și o bucătărie.

Foarte econom, nu-și permitea să aibă o servitoare. În fiecare dimineață, portăreasa, o femeie corpolentă și hazlie, îi aducea ziarele la ora opt, îi făcea menajul și îi lăsa pe birou un corn și o ceașcă cu cafea.

În acea dimineață, această femeie a trecut pe la ora opt și jumătate și domnul Gassire, la fel ca în fiecare zi, în așteptarea funcționarilor săi, mînca liniștit, desfăcea scrisori și citea ziarul. La ora nouă fără cinci minute fix, i s-a părut că a auzit zgomote în camera sa. Și-a amintit de pachetul lăsat și a fugit acolo. Pachetul cu titluri de valoare nu mai era și în același timp ușa de la anticameră se închidea violent.

A încercat să o deschidă, dar nu se mai putea decît folosind cheia, dar și aceasta se afla în biroul său.

— Dacă mă duc să o iau, gîndi el, hoțul va fugi fără să-l văd.

Domnul Gassire a deschis deci fereastra anticamerei ce dădea în stradă. Pînă în acel moment era practic imposibil ca cineva să fi putut ieși din casă. Și de fapt, strada era goală. Fiind foarte speriat, Nicolas Gassire nu a strigat după ajutor. Dar, cîteva secunde mai tîrziu, zărindu-l pe principalul său funcționar, care venea către casă, i-a făcut semn.

— Repede, repede ! Sarlonat, spuse el, aplecîndu-se, intră, închide ușa și nimeni să nu iasă. Cineva m-a furat. Îndată ce ordinul i-a fost executat, el coborî în grabă, gîfîind înnebunit.

— Ei, Sarlonat, nu-i nimeni ?

— Nimeni, domnule Gassire.

A fugit pînă la portăreasă, care mătura în luminatorul întunecat.

— Cineva m-a furat, doamnă Alain ! exclamă el. Nu s-a ascuns cineva pe aici ?

— Nu, domnule Gassire, se bîlbîi grăsana, aiurită.

— Unde puneți dvs. cheia de la apartamentul meu ?

— Aici, domnule Gassire, după pendulă. Dar, nimeni nu ar fi putut să o ia, că nu m-am mișcat de aici de o jumătate de oră.

— Deci, hoțul, în loc să coboare, a urcat scara. Ah ! Este îngrozitor !

Nicolas Gassire reveni lîngă intrare. Sosiră și cei doi funcționari ai săi. În cîteva fraze spuse cu greutate, le-a dat în grabă toate instrucțiunile. Nimeni nu trebuia să treacă nici într-un sens, nici în altul, pînă ce nu se va reîntoarce el.

— Ai înțeles, Sarlonat ?

Apoi fugi pe scări și năvăli în apartament.

— Alo, urla în receptor. Alo, Poliția... Dar, domnișoară eu nu vreau sediul poliției, ci cafeneaua poliției. Numărul ? Nu știu... Repede... Informațiile... În galop, domnișoară.

A reușit, în sfîrșit, să-l obțină pe patronul cafenelei căruia îi spuse ;

— Inspectorul Béchoux este acolo ? Chemați-l... Repede... În galop... Este unul din clienții săi... Nu am de pierdut nici o secundă. Alo ! Inspectorul Béchoux ? Gassire la telefon. Da, este în ordine... dar mai curînd, nu... Cineva mi-a furat titlurile de valoare, un pachet... Vă aștept. Ce ? Imposibil ! Plecați în concediu ? Dar nu mă interesează concediul dvs ! Veniți în galop, Béchoux... în galop ! Cele douăsprezece acțiuni ale dumneavoastră de la minele africane erau în acel pachet !

Domnul Gassire a auzit la celălalt capăt al firului telefonic un formidabil „La naiba !“ ceea ce l-a asigurat de intențiile și promptitudinea cu care va acționa Béchoux. Într-adevăr, inspectorul Béchoux sosi doar în cincisprezece minute cu o figură descompusă și se năpusti asupra omului de afaceri :

— Acțiunile mele africane !... toate economiile mele ! Unde sînt !?

— Furate ! cu titlurile de valoare ale clienților mei..., împreună cu toate titlurile mele.

— Furate !

— Da, din camera mea, în urmă cu o jumătate de oră.

— Drace ! Dar de ce erau acțiunile mele în camera dvs. ?

— Le-am scos din casa de fier ieri, de la Creditul Lyonez, pentru a le depune la bancă. Era mult mai comod. Și am greșit...

Béchoux îl prinse de umăr cu o mînă de fier :

— Ești răspunzător, Gassire. O să mi le înapoiezi.

— Cu ce ? Sînt ruinat.

— Ruinat ? Și această casă ?

— Este ipotecată.

Cei doi oameni vociferau unul în fața celuilalt. Portăreasa și funcționarii lui Gassire își pierduseră capul, astfel că nu-i lăsau să iasă nici pe locatarii din clădire.

— Nimeni nu va ieși ! țipă Béchoux. Nimeni, pînă nu-mi găsesc cele douăsprezece acțiuni africane.

— Poate avem nevoie de ajutor, propune Gassire... băiatul măcelarului... al băcanului... sînt oameni de încredere.

— Nu am încredere în nimeni, spuse Béchoux. Dacă vrea careva să telefoneze la Agenția Barnett din strada Laborde și apoi să facă plîngere. Dar totul e timp pierdut. Pentru moment, trebuie să acționăm.

Încerca să se stăpînească, cerea calm, dar gesturile sale nervoase, crisparea sa trădau starea în care se afla.

— Cu sînge rece, spuse el lui Gassire. În orice caz, sîntem pe calea cea bună. Nimeni nu a ieșit. Deci trebuie să intru în posesia celor douăsprezece acțiuni africane, înainte de a le strecura în afară. Acesta este esențialul.

Le interogă pe cele două tinere care încercau să iasă. Una era dactilografă, iar cealaltă dădea lecții de flaut. Ambele mergeau după cumpărături pentru prînz.

— Îmi cer scuze ! spuse Barnett impasibil. Dar în această dimineață ușa de la stradă va rămîne închisă. Domnule Gassire, doi din funcționarii dvs. să rămînă aici permanent. Al treilea, va fi la dispoziția mea. Orice se va întîmpla aici, să fie sub

controlul meu, tot ce intră și iese să fie riguros examinat, orice pachet. Acesta este consemnul. Iar noi, domnule Gassire, la treabă. Ne va însoți portăreasa.

Dispunerea încăperilor făcea ca munca să fie mult ușurată. La parter se afla un apartament care încă nu era ocupat. Era cîte un apartament pe etaj și numai trei etaje ; la primul etaj locuia Gassire, la al doilea, Touffemont, deputat, fost ministru. La al treilea, care era împărțit în două locuințe, domnișoara Legoffier, dactilografă, și domnișoara Haveline, profesoară de flaut.

In acea dimineață, deputatul Touffemont a plecat la opt și jumătate la Cameră unde prezida o comisie, iar menajul său era făcut de o vecină, care venea numai la prînz și-l aștepta să se întoarcă. Dar locuințele celor două domnișoare au făcut obiectul unei cercetări minuțioase. Apoi au fost percheziționate toate colțurile unui pod, după care s-a intrat în apartamentul lui Gassire.

Nu s-a găsit nimic. Béchoux se gîndea cu amărăciune la cele douăsprezece acțiuni africane.

Către prînz a sosit și deputatul Touffemont, parlamentar grav, obosit de munca sa de fost ministru, bun profesionist, respectat de toate partidele și ale cărui rare intervenții, dar decisive, făceau guvernul să tremure. Cu un mers hotărît se îndreptă spre ghereta portăresei pentru a-și lua poșta, unde de altfel l-a întîlnit pe Gassire, care i-a explicat că este victima unui furt.

Deputatul Touffemont a ascultat cu atenție, i-a promis sprijin în cazul că Gassire ar avea nevoie și a insistat să fie percheziționat și apartamentul său.

— Cine știe dacă cineva nu și-a procurat o cheie ? spuse el.

S-a căutat, dar nu s-a găsit nimic. Clar, afacerea se prezenta rău și cei doi încercau să se încurajeze reciproc, dar cuvintele lor sunau fals.

Au hotărît să se instaleze într-o mică cafenea, situată chiar în fața clădirii, ceea ce le permitea să nu o scape din ochi. Dar Béchoux nu dorea să mănînce : cele douăsprezece acțiuni africane îl apăsau pe stomac. Gassire se plîngea de amețeli și amîndoi au întors problema pe toate fețele cu speranța de a descoperi vreo pistă.

— Este foarte simplu, spuse Béchoux. Cineva a intrat și a furat titlurile de valoare. Dar cum nu a putut să iasă, deci este în casă.

— Drace ! exclamă Gassire.

— Dacă acesta este în casă, deci și cele douăsprezece acțiuni ale mele sînt acolo. Nu au zburat prin plafon. ce dracu !

— La fel pachetul cu titluri ! întări Nicolas Gassire.

— Noi am ajuns la această concluzie, fondată pe baze solide, spuse Béchoux, mai trebuie să știu...

Nu a încheiat, iar ochii săi exprimau o teroare subită. Privea de cealaltă parte a străzii, unde un individ mergea către casă cu un pas vioi.

— Barnett ! murmură el. Barnett !... Cine l-a chemat ?

— Dumneavoastră mi-ați vorbit de Agenția Barnett, din strada Laborde, mărturisi Gassire un pic jenat și am crezut că în aceste circumstanțe atît de nefericite, un telefon nu strică.

— Dar este o prostie, spuse Béchoux. Cine conduce ancheta ? Dumneavoastră sau eu ? Barnett nu are nimic de văzut acolo, înăuntru ! Barnett este un instrus în care nu trebuie avut încredere. Ah ! Nu, nu cu Barnett !

Colaborarea cu Barnett i se părea deodată lucrul cel mai periculos din lume. Jim Barnett în casă, Jim Barnett amestecat în această afacere, asta ar însemna, dacă afacerea reușește, furtul pachetului cu titluri și în principal a acțiunilor africane.

Furios, a traversat strada și, cum Barnett se pregătea să bată la ușă, se așeză în fața lui și cu o voce joasă, tremurată, spuse :

— Pleacă ! Nu ave mnevoie de tine. Ai fost chemat din greșeală. Lasă-ne în pace, cît mai repede.

Barnett îl privi cu mînie.

— Bătrîne Béchoux ! Ce se întîmplă ? Nu ești în apele tale ?

— Fă cale întoarsă !

— Ești într-adevăr ceea ce mi s-a spus la telefon ? Ți s-au furat economiile ? Și nu vrei o mînă de ajutor ?

— Pleacă, se strîmbă Béchoux. Știu ce înseamnă mîna ta de ajutor. Totul este pe seama buzunarului oamenilor.

— Îți este frică pentru acțiunile tale africane ? Bine Descurcă-te.

— Pleci ?

— Nu se poate altfel. Am treabă în casă.

Și adresîndu-se lui Gassire, care sosise și întredeschise ușa:

— Scuză-mă, domnule, aici locuiește domnișoara Haveline, profesoară de flaut, care a luat premiul doi la Conservator ?

Béchoux se indignă :

— Întrebi pentru că ai văzut numele pe firmă...

— Ei și ? spuse Barnett. Nu am dreptul să iau lecții de flaut ?

— Nu aici.

— Regret. Dar mă pasionează flautul.

— Mă voi opune categoric...

— Ei drăcie !

Barnett a trecut fără ca cineva să îndrăznească să-l oprească. Foarte neliniștit, Béchoux îl privea cum urcă scara și zece minute mai tîrziu, punîndu-se de acord cu domnișoara Haveline, se auzeau de la etajul al treilea notele cîntate cu ezitare la flaut.

— Imbecilul ! mîrîi Béchoux, tot mai afectat de dispariția acțiunilor sale. Cu acest animal aici, unde vom ajunge ?

Și-a reluat cu hotărîre treaba. A inspectat parterul neocupat, cît și ghereta portăresei unde ar fi putut arunca pachetul, dar totul, în zadar. Sus, toată după-amiaza se auzea cîntecul flautului, agasant și ironic. Cum să lucrezi în asemenea condiții ? În sfîrșit, pe la ora șase, Barnett apăru vesel, cîntînd și cu o cutie de carton în mîini.

— O cutie ! îi scăpă lui Béchoux o exclamație de indignare și luă obiectul, scoțîndu-i capacul. Înăntru se aflau pălării vechi și blănuri roase.

— Cum ea nu poate ieși, domnișoara Haveline m-a rugat să arunc acestea, spuse Barnett cu gravitate. O știi pe domnișoara Haveline, este foarte drăguță. Ce talent are la flaut ! Ea susține că dacă voi persevera voi putea ocupa un post de orb pe treptele vreunei biserici.

Toată noaptea, Béchoux și Gassire au rămas la datorie, unul în interior și celălalt în exterior, astfel ca pachetul să nu fie aruncat pe fereastră de către un complice. A doua zi, și-au reluat activitatea cu îndîrjire, însă fără rezultate. Cele douăsprezece acțiuni ale unuia și titlurile de valoare ale celuilalt se ascundeau cu încăpățînare.

La ora trei, își făcu apariția Barnett, cu cutia goală în mîini și observînd totul în jur cu multă atenție.

Începu din nou lecția de flaut. Se auzeau note false și deodată se făcu liniște, o liniște care se prelungea inexplicabil, fapt ce îl intrigă pe Béchoux enorm.

Urcă cele trei etaje și ascultă atent. La profesoara de flaut nu se auzea nici un zgomot, dar la vecina sa, dactilografa, domnișoara Legoffier, se auzea o voce de bărbat.

— E vocea lui, gîndi Béchoux, a cărui curiozitate nu mai avea margini.

Și incapabil de a se stăpîni, sună.

— Intră, strigă Barnett din interior. Este deschis.

Béchoux intră. Domnișoara Legoffier, o tînără brunetă, drăguță, se afla în fața mașinii și dactilografia ceea ce îi dicta Barnett.

— Vrei să faci o percheziție ? spuse acesta. Nu te jena, domnișoara nu are nimic de ascuns. Eu nici atît. Îi dictez memoriile mele. Îmi permiți ?

În timp ce Béchoux privea mobilele, el continuă :

— În acea zi, inspectorul Béchoux m-a găsit la încîntătoarea domnișoară Legoffier, căreia îi fusesem recomandat de tînăra flautistă și a început să-și caute cele douăsprezece acțiuni care dispăreau mereu. De sub pat, el a luat o probă de praf, iar de sub dulap o talonetă. Inspectorul Béchoux nu neglija nici un amănunt. Ce meserie !

Béchoux se ridică, îi arătă pumnul lui Barnett și îl înjură. Celălalt își continua dictarea. Béchoux plecă.

Puțin mai tîrziu, Barnett cobora cu cutia sa. Béchoux, care făcea de gardă, ezită. Dar îi era prea frică așa că deschise cutia în care se aflau pur și simplu hîrtii fără valoare și cîrpe.

Viața devenise de nesuportat, pentru nefericitul Béchoux. Prezența lui Barnett, persiflarea sa, tachinarea acestuia îi dădeau o stare de nebunie crescîndă. Venea în fiecare zi și după fiecare lecție de flaut, sau ședință de dactilografie, cobora cu cutia sa. Ce să facă, Béchoux nu se îndoia că aceasta reprezenta o nouă farsă și că Barnett își bătea joc de el. Dar, dacă din întîmplare, de această dată Barnett ar fi avut asupra sa pachetul cu titlurile de valoare și cele douăsprezece acțiuni africane ? Și din acest considerent, Béchoux scotocea tot ce avea Barnett în cutie, cele mai diverse lucruri pe care le găsise și le transporta. Barnett îl privea și rîdea.

— Sînt acolo ! Nu sînt acolo ? Le-ai găsit ! Nu le-ai găsit!... Ah ! sărmane Béchoux, cît m-ai distrat !

Toate acestea au durat o săptămînă. Béchoux pierdea într-o luptă necruțătoare, tot concediul său, și în afară de aceasta devenise ridicol în cartier. Nicolae Gassire și el, nu au mai putut să țină piept locatarilor care se săturaseră să tot fie agasați și controlați. S-a aflat despre cele întîmplate lui Gassire.

Înnebuniți, clienții săi au venit să-și ceară banii. La rîndul său, deputatul Touffemont, fost ministru, deranjat în obiceiurile sale și care de patru ori pe zi cînd ieșea sau intra asista la această scenă l-a somat pe Gassire să anunțe poliția. Situația nu se mai putea prelungi așa.

Un incident a precipitat lucrurile. Într-o după-amiază, Gassire ș Béchoux au auzit un zgomot puternic care venea de la etajul al treilea. Tropăit, țipete de femeie, era ceva ce părea serios.

Au urcat în grabă cele trei etaje. Pe palier, domnișoara Haveline și cu domnișoara Legoffier se băteau cu ferocitate, fără ca Barnett, care se distrase destul, să le poată opri. S-au păruit și și-au aruncat invective care te șocau.

Au fost despărțite. Dactilografa a avut o criză de nervi, și Barnett o duse la ea, în timp ce profesoara de flaut își manifesta furia.

— I-am surprins pe amîndoi, el și ea, țipa Haveline. Barnett, care mi-a făcut curte, o săruta. Un caraghios, acest Barnett, și vă rog, domnule Béchoux, să-l întrebați ce caută aici de opt zile, și de ce ne tot interoghează și răscolește peste tot. Deci, eu pot să vă spun cine a furat. Este portăreasa, doamna Alain. Atunci, de ce mi-a interzis să vă spun ? Și apoi, cît privește titlurile de valoare, el cunoștea totul. El mi-a zis : „Acestea sînt în casă". Să nu aveți încredere în el, domnule Béchoux.

Jim Barnett, care terminase cu dactilografa, o împingea energic pe domnișoara Haveline către camera sa.

— Să mergem, domnișoară profesoară, și să nu vorbim despre lucruri pe care nu le cunoaștem. În afară de flautul dvs., sînteți o naivă.

Béchoux nici nu și-a dat seama că Barnett revenise. Revelațiile domnișoarei Haveline, cu privire la ceea ce gîndea Barnett, mai clarificaseră afacerea. Da, vinovată era doamna Alain. Cum de nu s-a gîndit ? Împins de o convingere puternică, coborî scara urmat de Nicolas Gassire și intră grăbit în gheretă.

— Acțiunile mele africane ! Unde sînt ? Dumneavoastră le-ați furat !

Nicolas Gassire sări și el :

— Titlurile mele de valoare ! Ce ai făcut, hoață ?

Amîndoi o scuturau zdravăn pe puternica femeie, trăgînd-o fiecare de cîte un braț, hărțuind-o cu întrebări și insulte. Ea nu răspundea. Părea năucită.

A fost pentru doamna Alain o noapte îngrozitoare la care s-au adăugat alte două zile nu mai puțin penibile. Béchoux nu putea să creadă că Barnett s-ar fi înșelat. De altfel, după această acuzare, faptele începeau să se lege. Portăreasa, care îi făcea menajul, a zărit pachetul insolit pe noptieră și, cum numai ea avea cheia și cunoscînd obiceiurile lui Gassire, a intrat în apartament, a luat titlurile de valoare și s-a refugiat în ghereta sa, unde a găsit-o Nicolas Gassire.

Béchoux se descurajă :

— Da, evident, spunea el, această creatură a dat lovitura. Dar, în fond, misterul rămîne. Că ea este vinovată, sau oricare altul, aceasta nu interesează, pînă nu știu ce s-a întîmplat cu cele douăsprezece acțiuni africane. Admit că le-a adus în gheretă, dar prin ce mijloace le-a scos ?

Cu privire la acest mister, namila de femeie, în ciuda amenințărilor și a torturilor morale suferite, refuza să dea vreo explicație Ea nega totul. Nu a văzut nimic. Nu știe nimic, și, deși vinovăția sa nu se mai punea la îndoială, rămînea inflexibilă.

— Trebuie să încheiem, spuse într-o dimineață Gassire lui Béchoux. Ați văzut că deputatul Touffemont a răsturnat ministerul ieri seară, vor veni ziariștii să-l intervieveze. Putem noi oare să-i controlăm pe acești oameni ?

Béchoux mărturisi că situația este delicată.

— În trei ore voi afla totul, spuse ei.

După-amiază merse la Agenția Barnett.

— Te așteptam, Béchoux, ce dorești ?

— Să mă ajuți. Nu am reușit.

Jim Barnett se apropie de el și îl luă de braț cu afecțiune, îi strînse mîna și cu o delicatețe încîntătoare l-a scutit de umilința înfrîngerii. Nu a fost o întrevedere între învingător și învins, ci o reconciliere între doi prieteni.

— Adevărat, dragul meu Béchoux, mica neînțelegere care ne separa, m-a marcat mult. Doi prieteni ca noi, adversari ! Ce tristețe ! Nu mai dormeam !

Béchoux clipi des și în conștiința sa de polițist își reproșa cu amărăciune cordialele sale relații cu Barnett, pe care îl considera un borfaș, și era indignat că destinul l-a obligat să colaboreze cu el. Dar sînt și situații cînd și cei mai onești greșesc, și pierderea celor douăsprezece acțiuni africane nu era de neglijat.

Înnăbușindu-și scrupulozitatea, murmură :

— Portăreasa, nu-i așa ?

— Ea este, pentru o mie de motive.

— Dar cum a putut comite o femeie atît de respectabilă un asemenea act ?

— Dacă ai fi dorit să știi mai multe amănunte despre ea, ai fi aflat că nefericita are un fiu, un găinar fără pereche, care îi ia toți banii. Pentru el nu a rezistat tentației.

Béchoux tresări :

— Deci a reușit să intre în posesia acțiunilor mele ? întrebă tremurînd.

— Oh ! Asta nu, nu aș fi permis așa ceva, acțiunile tale sînt sacre.

— Unde sînt acum ?

— În buzunarul tău.

— Nu glumi, Barnett.

— Nu glumesc, cînd e vorba de lucruri așa de grave. Verifică.

Béchoux își strecură timid mîna în buzunar, palpă și scoase un plic mare pe care era scris „Prietenului meu Béchoux". Îl desfăcu, zări acțiunile, le numără, erau douăsprezece. Béchoux era palid și tremura întruna. Barnett îi dădu un flacon să miroasă pentru a-și reveni.

— Respiră, Béchoux, și nu te pierde așa ușor.

Béchoux nu se pierdea, dar îi scăpară cîteva lacrimi. Bucuria și emoția îl făceau să nu poată vorbi. De fapt, el nu se îndoia că Barnett furase plicul, încă de la intrarea în această afacere. Dar acțiunile erau acuma în mîinile lui tremurătoare și Barnett nu-i mai apărea ca un borfaș.

Redescoperindu-și ca din senin forțele, începu să danseze în ritm spaniol, însoțit de imaginare balerine.

— Le am ! Sînt aici acțiunile africane ! Ah ! Barnett ce om bun ești ! Nu există doi ca Barnett în lume, nu există decît unul, salvatorul lui Béchoux ! Barnett, tu meriți o statuie ! Tu ești un erou ! Dar cum ai reușit ? Povestește-mi, Barnett !

Încă o dată, modul cum a acționat Barnett la uluit pe inspectorul Béchoux. Împins de curiozitatea sa profesională, întrebă :

— Și atunci, Barnett ?

— Atunci ce ?

— Ei ! Cum ai descîlcit toată această afacere ? Unde era pachetul ? În casă, fără îndoială, așa ai spus !

— Și în afara casei, glumi Barnett.

— Povestește, îl imploră Béchoux.

— Dar te dai bătut ?

— Cum vrei tu.

— Și nu vei mai avea nimic împotriva mea, împotriva micilor mele păcate ; și nu-ți vei mai lua aerul ăla de dezaprobare care mă dezamăgește și mă face uneori să cred că am deviat de la drumul cel bun.

— Povestește, Barnett.

— Ah ! exclamă el, ce întîmplare minunată ! Bătrîne, n-o să ai nici o deziluzie. N-am întîlnit niciodată ceva atît de drăguț, neașteptat, spontan, în același timp uman și fantezist. Este așa de simplu, dar tu Béchoux, un polițist bun totuși, înzestrat cu calități serioase, tu n-ai priceput nimic.

— În sfîrșit, vorbește, spuse Béchoux vexat, cum a părăsit pachetul cu acțiuni casa ?

— Sub ochii tăi, Béchoux ! Dar nu numai că a plecat, dar a și reintrat. Și părăsea casa de două ori pe zi și revenea la fel și toate acestea sub ochii tăi candizi și binevoitori. Și zece zile în șir te-ai înclinat în fața lui cu un salut respectuos. De parcă trecea chiar Dumnezeu prin fața ta ! Încă un pic și ai fi căzut și în genunchi.

— Dar este absurd, deoarece totul era controlat, spuse Béchoux.

— Totul, dar nu un lucru. Pachete, cutii, poșete, buzunare, pălării, cutii de conserve și truse de farduri... da, dar nu aceasta. La frontieră, sînt controlați călătorii, dar nu și valiza diplomatică. Așa că tu ai controlat tot, mai puțin acesta !

— Ce-i asta ? întrebă Béchoux, nerăbdător.

— Pun pariu o mie la unu că nu ghicești.

— Vorbește, diavole !

— Mapa fostului ministru !

Béchoux sări de la locul său :

— Ei ! Ce spui, Barnett ? Tu îl acuzi pe deputatul Touffemont ?

— Ești nebun ! Cum o să-mi permit să acuz un deputat ? **A priori,** un deputat, un fost ministru, este în afara oricărei Dumnezeu știe că sînt destui ! — îl consider pe Toffemont ca fiind deasupra oricăror bănuieli. Dar nu este imposibil să fii servit drept tăinuitor pentru doamna Alain.

— Complice, în acest caz ? Deputatul Toffemont este complice ?

— Nici vorbă.

— Atunci, pe cine acuzi ?

— Pe cine acuz ?

— Da.

— Mapa sa.

Și cu veselie Barnett explică :

— Mapa unui ministru, Béchoux, este un personaj important. Domnul Touffemont și mapa sa sint de neseparat, fiecare este motivul existenței celuilalt. Nu se depart niciodată unul de altul. Numai că uneori domnul Touffemont pune mapa lîngă el, cînd mănîncă de exemplu, sau cînd doarme. În asemenea circumstanțe, mapa domnului Touffemont are o existență personală și poate să facă lucruri de care Touffemont nu este răspunzător. Așa s-a întîmplat în dimineața furtului.

Béchoux îl privi pe Barnett. Unde vroia acesta să ajungă ?

Barnett repetă :

— Asta s-a întîmplat, în dimineața cînd cele douăsprezece acțiuni africane au fost furate, portăreasa îngrozită de ceea ce făcuse, neștiind cum să scape de ele, a văzut ca prin miracol mapa domnului Touffemont. Domnul Touffemont tocmai intră în gheretă pentru a-și lua poșta. El a pus mapa pe șemineu, a desfăcut scrisorile, în timp ce Nicolas Gassire și tu, Béchoux, îi povesteați despre dispariția titlurilor de valoare. Atunci a avut o sclipire de geniu — nu găsesc alt cuvînt — pentru doamna Alain. Pachetul cu titluri de valoare erau de asemenea pe șemineu, lîngă mapă și ascuns sub ziare. Nu se controlase încă ghereta, dar o vor face și atunci ar fi descoperită. Nu avea nici un minut de pierdut. Energic, în cîteva gesturi, cu spatele la grupul ce discuta, ea a deschis mapa, a golit un compartiment și a băgat pachetul cu titlurile de valoare. Așa a fost. Nimeni nu a susppectat pe nimeni. Cînd Touffemont a plecat cu portofelul, a plecat și cu cele douăsprezece acțiuni africane și titlurile lui Gassire.

Béchoux nu protestă. Cînd Barnett afirma cu un accent de convingere definitivă, Béchoux considera că este purul adevăr. El credea.

— Am văzut în ziua aceea, spuse el, o grămadă de hîrtii și rapoarte. Nu am fost destul de atent. Dar acele hîrtii și rapoarte ea ar fi trebuit să le înapoieze domnului Touffemont.

— Nu mă gîndesc la asta, spuse Barnett. Mai curînd, pentru a atrage bănuielile asupra ei, le-ar arde.

— Dar el ar fi trebuit să le reclame.

— Nu le-a reclamat.

— Cum ? Nu și-a dat seama de dispariția acelei grămezi de hîrtii ?

— Nu. După cum nu și-a dat seama nici de prezența pachetului cu titluri de valoare.

— Dar cînd a deschis mapa ?

— Nu l-a deschis. El nu-l deschidea niciodată. Mapa lui Touffemont, ca a multor oameni politici, nu este decît o iluzie, o atitudine, o amenințare, o chemare la ordin. Dacă ar fi deschis-o, el și-ar fi dat seama că îi lipsesc documentele și ar fi restituit pachetul cu titluri de valoae. Or, el nu a solicitat nici documentele și nici nu le-a restitui pe celelalte.

— Totuși, cînd lucrează ?

— Nu lucrează. Nu este obligatoriu să lucrezi dacă ai o mapă. Este suficient să ai o mapă de fost ministru pentru a nu mai fi necesar să lucrezi. Un asemenea post reprezintă puterea, autoritatea, omnipotența și omniștiința. Cînd Touffemont, ieri seară la Camera Deputaților, eram acolo și vorbesc în cunoștință de cauză, a pus pe tribună mapa sa de fost ministru, ministrul era pe punctul să sară în aer. Ce documente zdrobitoare conținea acea mapă ? Ce cifre ! Ce statistici ! Touffemont a desfăcut-o, dar nu a scos nimic din ea. Tot vorbind, el apăsa mapa cu mîna, avînd aerul să spună : „Totul este aici". Dar acolo erau numai cele douăsprezece acțiuni africane ale lui Béchoux, pachetul lui Gassire și ziare vechi. Era destul. Mapa lui Touffemont a făcut totuși să cadă ministerul.

— Dar de unde știi ?

— Cînd a ieșit de a Camera Deputaților, a 1 noaptea, întorcîndu-se spre casă, pe jos, Touffemont a fost lovit de cineva și a căzut pe trotuar. Un alt individ, complicele primului, a luat mapa, a controat-o, dar a găsit ce știi. Vrei să-ți spun numele acestui individ ?

Béchoux rîse cu poftă. Povestirea i se părea și mai amuzantă, aventura lui Touffemont și mai savuroasă pentru că avea acțiunile în buzunar.

Barnett își schimbă brusc atitudinea, continuînd :

— Iată tot secretul, bătrîne prieten, iar pentru a descoperi aceste aspecte pitorești, am respirat aerul casei, m-am documentat dictîndu-mi memoriile și luînd lecții de flaut. O săptămînă încîntătoare. Viață frumoasă la etajul trei și divertisment la parter. Gassire, Béchoux, Touffemont... mici marionete care le-am manevrat. Ceea ce mi-a displăcut a fost faptul că Touffemont nu cunoștea ce are în mapă. Aceasta m-a depășit. Apoi portăreasa ! Ce surpriză pentru ea ! În eul său îl consideră pe Touffemont ca fiind un escroc, pentru că ea crede că acesta și-a însușit acțiunile și restul pachetului. Săracul Touffemont.

— Trebuie să-l prevenim ? întrebă Béchoux.

— Pentru ce ? Poate continua să transporte ziare și să doarmă pe mapa sa ! Nici o vorbă nimănui, Béchoux.

— În afară de Gassire, bineînțeles, spuse Béchoux, pentru că trebuie să-l pun la curent și să-i dau pachetul cu titlurile de valoare.

— Ce titluri ? spuse Barnett.

— Titlurile pe care le-ai găsit în mapa lui Touffemont și care aparțin lui Gassire.

— Ah ! Dar greșești, Béchoux ! Îți imaginezi că Gassire va intra în posesia titlurilor sale ?

— La naiba !

Barnett lovi cu palma în masă și se înfurie subit :

— Știi tu, Béchoux, cine este acest Nicolas Gassire ? Un borfaș, ca și fiul portăresei ! Da, un borfaș. El îi fură pe clienți, se joacă cu banii acestora și se pregătește să o întindă. Uite biletul său pentru Bruxelles, pentru aceeași zi cînd a scos pachetul cu titluri de valoare și nu le luase pentru a le depozita la o bancă, cum a spus, ci pentru a fugi cu ele. Ei, ce spui despre Gassire Nicolae al tău ?

Béchoux nu spuse nimic. După furtul acțiunilor sale și încrederea sa în Gassire a scăzut. Dar, totuși, remarcă :

— Clientela sa nu este formată numai din oameni foarte bogați. E drept ca aceștia să fie ruinați ?

— Dar nu-i adevărat. Nu pot accepta o asemenea inechitate.

— Cum ?

— Ei bine, Gassire este bogat.

— Nu mai are nici un ban, spuse Béchoux.

— Greșești. Potrivit datelor mele, are ce să restituie clienților săi și îi mai și rămîne. El nu a făcut plingere din prima zi pentru ca justiția să nu se amestece în treburile sale. Dar dacă îl amenințI cu închisoarea, o să vezi cum se descurcă. Despre bani ? Gassire al tău este milionar, iar răul ce l-a făcut el trebuie să-l repare și nu eu.

— Ce vrei să spui, că intenționezi să păstrezi... ?

— Să păstrez titlurile ? Exclus. Sînt deja vîndute.

— Da, dar păstrezi banii ?

Barnett avu un acces de indignare :

— Nici o clipă. Eu nu păstrez nimic.

— Atunci, ce ai făcut ?

— Le-am distribuit.

— Cui ?

— Unor prieteni care se află la strîmtoare și pentru niște opere pe care le subvenționez. Nu-ți fie teamă, Béchoux, banii lui Gassire vor fi bine folosiți.

Béchoux nu se îndoia de asta. Și de această dată aventura se termina cu ceva luat de Barnett pe furiș. Barnett îi pedepsea pe infractori și îi salva pe cei nevinovați, dar nu uita să aibă grijă și de el.

Inspectorul Béchaux roși! Nu protestă pentru că era complice. Pe de altă parte, însă, avea în buzunar prețiosul pachet cu cele douăsprezece acțiuni africane și știa că fără intervenția lui Barnett le-ar fi pierdut. Era momentul să se supere și să intre în luptă?

— Ce se întîmplă? spuse Barnett. Nu ești mulțumit?

— Da, da, afirmă nefericitul Béchoux. Sînt încîntat.

— Atunci, pentru că totul este în ordine, de ce nu zîmbești?

Béchoux surîse prefăcut.

— La revedere, spuse Barnett. A fost o plăcere să-ți fiu de folos și îți mulțumesc că mi-ai dat această ocazie. Acum ne despărțim. Trebuie să fii foarte ocupat, iar eu aștept vizita unei doamne.

— Pe curînd! zise Barnett.

Béchoux ieși, încîntat cum spusese, dar cu conștiința încărcată.

Afară, mergînd pe o stradă alăturată, o zări pe drăguța dactilografă care sigur îl aștepta pe Barnett.

Două zile mai tîrziu, de altfel el l-a zărit pe Barnett la cinematograf, în compania, nu mai puțin plăcută a domnișoarei Haveline, profesoara de flaut...

CAPITOLUL VI

ÎNTÎMPLAREA FACE MIRACOLE

Însărcinat să clarifice afacerea din Vieux-Dougon și avînd la îndemînă informațiile necesare, inspectorul Béchoux se urcă în trenul de seară spre centrul Franței și coborî în gara Guéret, de unde o mașină îl luă și îl duse în orășelul Mazurech. Începu cu o vizită la vechiul și marele castel construit pe un promontoriu ce făcea o buclă în jurul rîului Creuse. Aici locuia Georges Cazévon.

Industriaș bogat, președinte al Consiliului general, om apreciat pentru relațiile sale politice, în vîrstă de vreo 40 de ani și bine făcut, Georges Cazévon avea o înfățișare vulgară, dar o statură ce impunea respect. Cum Vieux-Dougon făcea parte din domeniul său, vru să-l însoțească pe Béchoux.

După ce traversai un superb parc plantat cu castani ajungeai la un semeț turn în ruină, singurul vestigiu ce rămăsese din Mazurech — castelul feudal, care se îndrepta spre cer, chiar din străfundurile defileului unde Creuse ocolea domol niște stînci sfărîmate.

Pe celălalt mal, ce aparținea familiei d'Alescar, se ridica, la doisprezece metri distanță, formînd un dig, un zid gros, strălucind de umezeală, ce se înălța cu cinci-șase metri peste o terasă mărginită de un balcon, și unde ajungea o alee din grădină.

Locul era sălbatic. Aici, cu zece zile înainte, la ora șase dimineața, a fost găsit, pe o piatră, cadavrul tînărului conte Jean d'Alescar. Corpul nu purta altă urmă de rană decît cea de la cap, produsă, se pare, prin căderea acestuia. Or, printre ramurile arborilor de la terasa din față, era o ramură care atîrna, fiind ruptă de curînd. Drept urmare, a început reconstituirea

dramei astfel : urcat pe această ramură, contele a căzut în rîu. Deci accident. Autorizația de înhumare a și fost dată.

— Dar ce dracu făcea contele în copac ? se întrebă Béchoux.

— Privea de la cea mai mare înălțime și de aproape donjonul care era leagănul acestei foarte vechi familii d'Alescar, răspune Georges Cazévon.

Și adăugă imediat :

— Nu o să vă spun mai multe, domnule inspector. Dumneavoastră știți că la dorința mea stăruitoare ați primit această misiune. Într-adevăr, s-a făcut mult zgomot pe această temă, circulă multe calomnii pe seama mea și cărora aș vrea să le punem capăt. Procedați cum credeți, interogați, mai ales pe domnișoara d'Alescar, sora tînărului conte și ultima supraviețuitoare a familiei. Apoi, în ziua cînd veți pleca, veniți să-mi strîngeți mîna.

Béchoux nu pierdu timpul. Exploră baza turnului, intră și în interiorul acestuia, unde se aflau resturile căzute de pe plafon și scară, apoi se duse în oraș, unde interogă diverse persoane și le făcu cîte o vizită preotului și primarului, iar masa o luă la han. După două ore, intră și în mica grădină care cobora pînă la terasă și care tăia în două o mică zidărie, fără un stil deosebit, deteriorată, numită Manoir. O servitoare bătrînă îl anunță domnișoarei d Alescar și fu primit imediat într-un salon scund, mobilat simplu în timp ce aceasta vorbea cu un domn.

Domnișoara s-a ridicat, domnul, de asemenea, iar Béchoux îl recunoscu pe Jim Barnett.

— Ah ! În sfîrșit, ai sosit, dragă prietene, spuse Barnett cu bucurie și îi întinse mîna. Cînd am citit, în această dimineață, în ziare, că tu ai plecat la Creuse, am plecat și eu repede pentru a-ți fi la dispoziție. Te așteptam. Domnișoară, vi-l prezint pe domnul inspector Béchoux, trimis special al poliției. Cu el puteți fi liniștită, cred că deja a și rezolvat acest caz. Nu cunosc altă persoană mai descurcăreață. Este un maestru. Vorbește, Béchoux.

Béchoux nu vorbea deloc. Era copleșit. Prezența lui Barnett ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi imaginat. Era descumpănit și îngrozit în același timp. Iar Barnett, mereu Barnett ! Trebuia deci să se lovească din nou de acest Barnett și să-și continuie neplăcuta colaborare ?

Nu se dovedise că în toate cazurile în care era amestecat, Barnett nu urmărea decît un scop : să excrocheze ?

Dar ce ar fi putut spune Béchoux, pentru că pînă în prezent bîjbîise și nu putea să se laude nici cu cea mai mică descoperire.

Cum Béchoux tăcea, Barnett continuă :

— Ei bine, domnișoară, inspectorul Béchoux a avut timp să-și pună ordine în gîndurile sale și dorește insistent să aveți amabilitatea să-i confirmați rezultatele anchetei sale. Cum noi doi nu am schimbat decît cîteva cuvinte, puteți să ne spuneți ceea ce știți cu privire la această dramă, a cărei victimă a fost contele d'Alescar, fratele dumneavoastră ?

Elisabeth d'Alescar, înaltă și palidă în vălul său de doliu, cu o frumusețe gravă și o privire austeră care părea să tresară uneori datorită suspinelor pe care și le stăpînea, spuse :

— Aș fi preferat să nu vorbesc și să nu acuz. Dar fiindcă mi-ați dat această sarcină delicată, sînt gata să răspund, domnule.

Barnett reluă :

— Prietenul meu ar dori să știe exact la ce oră l-ați văzut ultima oară pe fratele dumneavoastră ?

— La ora zece seara Am cinat veseli, ca de obicei. Îl adoram pe Jean, care era cu cîțiva ani mai mic decît mine și aproape că eu l-am crescut. Ne simțeam bine împreună.

— A ieșit noaptea ?

— Nu a ieșit decît spre zori, către ora trei și jumătate dumineața. Bătrîna noastră servitoare l-a auzit.
interzicea.

— Știați unde se duce ?

— Mi-a spus că merge la pescuit, de pe înălțimile terasei. Era una din plăcerile lui favorite.

— Deci, în acest interval scurs de la trei și jumătate pînă cînd a fost găsit cadavrul său, nu mai aveți de adăugat nimic ?

— Ba da. La ora șase și un sfert s-a auzit o împușcătură.

— Așa este, și alte persoane au auzit. Putea fi vreun braconier.

— La fel am spus și eu. Totuși, neliniștită, m-am sculat și m-am îmbrăcat. Cînd am ajuns pe terasă, am văzut deja oameni acolo care îl aduceau pe Jean spre parcul castelului ; panta este foarte abruptă pe partea noastră.

— Împușcătura nu are nici o legătură cu evenimentul ? Oricum examinarea corpului ar fi pus în evidență o rană făcută de glonț, dar nu s-a găsit așa ceva.

Cum ea ezita, Barnett insistă :

— Spuneți, vă rog.

Ea declară :

— Oricare ar fi realitatea, eu pot spune, cu inima împăcată, că raportul corespunde realității.

— De ce ?

— Mai întîi pentru că nu există altă explicație posibilă

— Un accident... ?

— Nu. Jean era de o agilitate extraordinară și foarte prudent. Niciodată nu s-ar fi urcat pe ramura aceea ruptă.

— Și totuși a fost ruptă.

— Nimic nu dovedește că a făcut-o el și în acea noapte.

— Atunci, care este opinia dumneavoastră sinceră ? A fost o crimă ?

— Da.

— Ați și numit vinovatul în fața unor martori.

— Da.

— Pe ce probe vă bazați ? Asta vă roagă domnul Béchoux să-i spuneți.

Elisabeth reflectă cîteva clipe. Se vedea că îi era greu să vorbească despre amintiri îngrozitoare. Totuși, se hotărî și spuse :

— Voi vorbi, dar voi aminti de un eveniment care a avut loc cu douăzeci și patru de ani în urmă. În perioada respectivă, tatăl meu a fost ruinat prin fuga notarului și a trebuit, pentru a-și plăti creditorii, să se adreseze unui bogat industriaș din Guéret. Acesta l-a împrumutat cu două sute de mii franci cu condiția ca domeniul, pămînturile de la Mazurech și castelul să treacă în posesia lui dacă nu i se achită suma în cel mult cinci ani.

— Acest industriaș era tatăl lui Georges Cazévon.

— Da.

— Îi plăcea acest castel ?

— Extrem de mult ; de mai multe ori a dorit să-l cumpere. Astfel, după patru ani și unsprezece luni după ce tatăl meu a decedat în urma unei comoții cerebrale, el l-a prevenit pe unchiul și tutorele nostru, că mai avem la dispoziție o lună pentru a evacua castelul. Tatăl meu nu ne lăsase nimic. Astfel, ne-a expulzat ; eu și fratele meu am fost luați de unchiul nostru care trăia și el dintr-o rentă mică. Și acesta a murit destul de repede ca și domnul Cazévon, tatăl.

Barnett și Béchoux au ascultat cu atenție ; Barnett interveni :

— Prietenul meu, inspectorul Béchoux, nu vede ce legătură au toate acestea cu drama din prezent.

Domnișoara d'Alescar îl privi pe Béchoux cu mirare și chiar cu un pic de dispreț și continuă :

— Noi locuiam deci singuri, Jean și cu mine în acest mic conac în fața donjonului și castelului, care au aparținut dintotdeauna strămoșilor noștri. Asta reprezenta pentru Jean un chin care se intensifica odată cu trecerea anilor, pe măsură ce i se dezvolta inteligența și sensibilitatea de adolescent. El suferea pentru că fusese privat de ceea ce considera a fi a lui. Își pierdea zile întregi studiind arhivele noastre, citind cărți ce vorbeau despre familia noastră. Astfel, într-o zi, descoperi într-un asemenea registru, o filă pe care tatăl nostru notase socotelile din ultimii ani și marcase sumele pe care le pusese deoparte ca economii, în urma unor afaceri rentabile cu terenuri. Acestea trebuiau primite de la o bancă. Am mers la banca respectivă și am aflat că tatăl meu, înainte cu o săptămînă de a deceda, a lichidat contul și a retras două sute de mii de franci.

— Exact suma pe care o datora și pe care trebuia să o verse peste cîteva săptămîni. De ce a fost amînat acest împrumut ?

— Nu știu.

— De ce nu a rambursat cu un cec ?

— Nu cunosc. Tatăl meu avea obiceiurile lui.

— Deci, credeți că el a ascuns banii ?

— Da.

— Dar în ce loc ?

Elisabeth d'Alescar întinse lui Barnett și Béchoux un caiet de circa douăzeci de pagini acoperit cu cifre.

— Răspunsul trebuie să fie aici, spuse ea arătînd o ultimă pagină, unde era un desen ce reprezenta trei sferturi dintr-un cerc la care se adăuga la dreapta o altă jumătate de cerc cu o rază mai mică.

Semicercul era împărțit în patru. Între două din aceste părți exista o cruciuliță. Toate acestea desenate inițial în creion, au fost trasate apoi cu cerneală :

— Ce semnifică ? întrebă Barnett.

— Ne-a trebuit destul timp pentru a înțelege, răspunse Elisabeth, pînă în ziua cînd nefericitul Jean a ghicit că acest desen era planul exact, reprezentînd limita exterioară de la Vieux Donjon. Aceeași dispunere a celor două părți inegale ale cercurilor lipite una de alta. Cele patru hașuri reprezentau patru creneluri.

— Și crucea, relevă Barnett, indica locul unde contele d'Alescar ascunsese cele două sute de mii de franci, așteptînd ziua scadenței ?

— Da, declară scurt tînără.

Barnett reflectă, examină documentul și conchise :

— Este foarte probabil, într-adevăr. Contele d'Alescar a avut intuiți să noteze amplasarea locului ales, dar moartea sa subită nu i-a mai permis să comunice acest lucru. Dar era suficient, mi se pare, să fie pus în temă fiul lui Cazévon și să se obțină autorizație...

— De a se urca în vîrful turnului ? Ceea ce am și făcut. Georges Cazévon, cu care avem relații destul de reci, ne-a primit cu amabilitate. Dar cum să urcăm în donjon ? Scara se prăbușise în urmă cu cinci ani. Pietrele se dislocau. Nici o scară, sau chiar mai multe, nu erau suficiente pentru a ajunge la crenelurile situate la treizeci de metri înălțime. Nu ne puteam gîndi să-l escaladăm. Au avut loc între noi diverse discuții și am schițat planuri, ceea ce a durat cîteva luni și apoi am ajuns la...

— La o șmecherie ? spuse Barnett.

— Da, zise ea, înroșindu-se.

— Georges Cazévon s-a îndrăgostit de dumneavoastră și v-a cerut mîna. A fost refuzat și a devenit brutal. S-a produs ruptura și Jean d'Alescar nu a mai avut dreptul să calce pe domeniul Mazurech.

— Așa s-au petrecut lucrurile, recunoscu tînăra. Dar fratele meu nu a renunțat. El dorea acești bani pentru a reintra în posesia unei părți din domeniul nostru sau pentru a-mi constitui o dotă necesară pentru a mă căsători cum doresc. Aceasta devenise pentru el o obsesie. Își petrecea timpul în fața turnului, contemplîndu-i înălțimile inaccesibile. Inventa mii de motive pentru a sta acolo. Făcea exerciții cu arcul și dimineața, în zori, folosea săgeți cu sfori în speranța că una dintre ele se va opri acolo, sus. Și-a pregătit șaisezi de metri de sfoară, dar tentativele sale au rămas fără rezultat și acest eșec îl ducea la disperare. În ajunul morții, îmi spuse : „Mă încăpățînez pentru că sînt sigur de rezultat. Ceva bun se va întîmpla. Se va produce un miracol, am o presimțire. Ceea ce e drept se va realiza prin natura lucrurilor sau datorită lui Dumnezeu".

Barnett reluă :

— Credeți că a murit într-o tentativă de a escalada turnul ?

— Da.

— Frînghia este acolo unde a pus-o el ?

— Da.

— Atunci care este dovada ?

— Această împușcătură... George Cazévon l-a surprins pe fratele meu și a tras...

— Oh ! Credeți că Georges Cazévon este capabil să facă așa ceva ? ! ! exclamă Barnett.

— Da. Este impulsiv, dar se stăpînește, însă chiar poate ajunge să și omoare.

— Din ce motiv a tras ? Pentru a fura de la fratele dvs. banii găsiți ?

— Nu știu, spuse domnișoara d'Alescar. Nu știu cum s-a produs moartea, pentru că fratele meu nu avea nici o urmă de rană. Dar certitudinea mea este absolută.

— Poate, dar spuneți că este fondată mai mult pe intuiție decît pe fapte, observă Barnett. Vreau să spun că din punct de vedere juridic aceasta nu-i suficient. Se prea poate ca Georges Cazévon să vă acționeze în justiție pentru calomnie, nu-i așa, Béchoux ?

Domnișoara d'Alescar se ridică :

— Puțin îmi pasă, spuse ea cu gravitate. Eu nu am vorbit pentru a-l răzbuna pe fratele meu, iar pedeapsa vinovatului nu-i va reda viața, dar am spus ceea ce cred că s-a întîmplat. Dacă Georges Cazévon mă va acționa în justiție, e liber să o facă, voi spune și atunci ce îmi dictează conștiința. Dar nu va întreprinde nimic, fiți sigur, domnule.

Întrevederea se terminase. Jim Barnett nu mai insistă. Domnișoara d'Alescar nu era o femeie ce putea fi intimidată.

— Domnișoară, vă rugăm să ne scuzați că v-am tulburat liniștea, dar a fost nevoie, pentru a stabili adevărul și puteți fi sigură că inspectorul Béchoux va reține din ce ne-ați spus datele ce-l interesează.

Barnett a salutat și a ieșit, la fel procedînd și Béchoux.

Afară, inspectorul, care nu suflase un cuvînt, continua să tacă, mai mult pentru a protesta contra unei colaborări ce-l irita din ce în ce mai mult, decît pentru a-și ascunde confuzia în care îl aruncase acest caz sumbru. Barnett era la fel de expansiv :

— Ai dreptate, Béchoux, și înțeleg modul tău profund de a gîndi. În declarațiile acestei domnișoare există un echivoc. Există posibil și imposibil, adevărat și neadevărat. Astfel, procedeele tînărului d'Alescar sînt copilărești. Dacă acest nefericit copil a ajuns în vîrful turnului — și sînt tentat să cred, contrar opiniei tale secrete — că aceasta s-a datorat unui miracol pe care-l invoca prin rugăminți și pe care noi nici nu putem să ni-l imaginăm. Dar problema care se pune e următoarea :

cum a putut acest tînăr într-un răstimp de două ore să inventeze un mijloc de escaladare, să-l pregătească, să-l pună în aplicare, să coboare și să cadă în prăpastie datorită unui foc de armă care nu l-a atins.

Jim Barnett repetă rar :

— Datorită efectului unui foc de armă... care nu l-a atins... Da, Béchoux, există un miracol în toate acestea.

Barnett și Béchoux s-au reîntîlnit seara la hanul din sat. A cinat fiecare separat. Apoi, în zilele următoare nu s-au văzut decît la prînz. În restul timpului, Béchoux își continua ancheta, în timp ce Barnett înconjura grădina castelului, se instala cît mai sus pe terasă pentru a admira Vieux-Donjon și rîul Creuse. Pescuia și fuma visător. Pentru a descoperi un miracol, te preocupă mai puțin descoperirea urmelor și mai mult să te inspiri din natură. Ce ajutor a primit Jean d'Alescar în acele împrejurări ?

A treia zi, s-a dus la Guéret și a făcut-o ca un om care știa dinainte ce trebuie să facă și la ce ușă trebuie să bată.

În sfîrșit, a patra zi s-a întîlnit cu Béchoux care îi spuse :

— Mi-am terminat ancheta.

— Și eu, Béchoux.

— Mă întorc la Paris.

— Și eu, Béchoux, și te pot lua cu mașina.

— Fie, dar am o întîlnire cu domnul Cazévon.

— Te aștept, spuse Barnett. M-am plictisit în acest cătun.

Și-a achitat nota de plată la han, a plecat spre castel și i-a trimis lui Georges Cazévon cartea sa de vizită pe care a scris : „Colaboratorul inspectorului Béchoux".

A fost primit într-un mare salon care ocupa o întreagă aripă și care era decorat cu capete de cerbi, o panoplie de arme vechi, puști și diplome de trăgător și vînător.

— Inspectorul Béchoux, al cărui prieten sînt, spuse Barnett, mi-a dat întîlnire aici. Am făcut împreună ancheta și acum vom pleca amîndoi la Paris.

— Și care este părerea inspectorului Béchoux ? întrebă Georges Cazévon.

— Este definitivă domnule. Nimic, absolut nimic nu ne permite să considerăm acest caz altfel de cum a fost. Zvonurile auzite nu merită nici o atenție.

— Domnișoara d'Alescar ?

— Domnișoara d'Alescar, după părerea lui Béchoux, este copleșită de durere și vorbele sale nu rezistă la o examinare atentă.

— Este și opinia dvs., domnule Barnett ?

— Oh ! Eu, domnule, nu sînt decît un modest colaborator și opinia mea depinde de cea a lui Béchoux.

Plimbîndu-se prin hol, privea vitrinele cu arme, arătîndu-se interesat de colecție.

— Frumoase arme, nu-i așa ? spuse Georges Cazévon.

— Superbe.

— Sînteți amator ?

— Admir mai ales îndeminarea și diplomele și certificatele dumneavoastră. „Discipolii lui Saint Hunert", „Vînătorii din Creuse" etc. dovedesc că sînteți un profesionist. Asta mi se spunea ieri, la Guéret.

— Nici vorbă. Dar calitățile dumneavoastră de țintaș sînt proverbiale.

Barnett luă o pușcă pe care o manevră ca și cum ar trage.

— Fiți prudent, spuse Georges Cazévon, este o pușcă de război încărcată cu gloanțe.

— Pentru a-i speria pe răufăcători ?

— Mai curînd pe braconieri.

— Adevărat, domnule, ați avea curajul să trageți în vre unul ?

— Să-l ating la un picior, îmi este suficient.

— Puteți trage chiar de la această fereastră ?

— Oh ! Nu, braconierii nu se apropie atît de mult !

— Ar fi prea amuzant ! O mare plăcere...

Barnett întredeschise o ferestruică dintr-un ungher.

— Iată ! exclamă el, se zărește printre arbori Vieux-Donjon, la circa 200 metri. Cred că este partea scăldată de rîul Creuse, nu-i așa ?

— Aproximativ.

— Da, da, exact. Disting un pîlc de flori, între două pietre. Vedeți acea floare galbenă, pe care o am în bătaia puștii ?

El ridică arma, trase și floarea căzu.

Georges Cazévon părea bine dispus. Unde vroia să ajungă acest modest colaborator și cu ce drept punea atîtea întrebări ?

— Servitorii dumneavoastră locuiesc în celălalt capăt al castelului, spuse Barnett. Ei nu pot auzi ce se întîmplă aici... Regret că am necăjit-o pe domnișoara d'Alescar amintindu-i această dramă.

Georges Cazévon surîse.

— Domnișoara d'Alescar vede o legătură între împușcătura din ziua respectivă și accidentul fratelui său ?

— Da.

— Dar cum stabileşte ea această legătură ?

— Cum am stabilit-o şi eu, de fapt. Pe de o parte, cineva situat la această fereastră şi de cealaltă, fratele ei suspendat la înălţimea donjonului.

— Dar fratele ei a murit în cădere !

— Da, o cădere provocată prin prăbuşirea unor pietre de care se prinsese.

Georges Cazévon păli.

— N-am auzit ca domnişoara d'Alescar să fi făcut asemenea declaraţii precise şi să fi înaintat şi o acuzare definitivă.

— Definitivă, repetă Barnett.

Celălalt privea ; aplombul modestului colaborator, tonul, hotărîrea sa îl mirau tot mai mult pe Georges Cazévon care se întreba dacă acest detectiv nu venise cu intenţii agresive. Întrevederea începută pe un ton distrat lua forma unui atac, căruia Georges Cazévon trebuia să-i reziste.

El se aşeză brusc şi continuă :

— Care este scopul acestei escaladări, după părerea ei ?

— Recuperarea celor două sute de mii de franci ascunşi de tatăl său într-un loc pe care l-a desenat pe o bucăţică de hîrtie ce v-a fost arătată.

— Este o interpretare pe care nu o voi admite, protestă Georges Cazévon. Dacă tatăl ei a adunat o asemenea sumă, de ce ar fi ascuns-o în loc să o dea tatălui meu ?

— Obiecţia are valoarea sa, mărturisi Barnett. Poate că nu a ascuns o sumă de bani.

— Atunci ce ?

— Nu-mi dau seama. Trebuie să emit o ipoteză.

Georges Cazévon ridică din umeri.

— Sînteţi sigur că Elisabeth şi Jean d'Alescar şi-au imaginat toate ipotezele posibile ?

— Nu vom şti niciodată ! Ei nu sînt profesionişti ca mine.

— Un profesionist oricît de perspicace ar fi nu poate să facă nimic fără probe.

— Uneori. Îl cunoaşteţi pe domnul Gréaume, care este patronul depozitului de ziare din Gueret şi care a fost cîndva contabil la uzinele dumneavoastră ?

— Da. Sigur, este un om foarte cumsecade.

— Domnul Gréaume susţine că tatăl contelui Jean a făcut o vizită tatălui dumneavoastră la o zi după ce a luat banii din bancă.

— Ei şi ?

— Se poate presupune că i-au fost înmînați banii și că ar fi ascuns procura primită.

Georges Cazévon izbucni :

— Dar, domnule, ipotezele dvs. întinează memoria tatălui meu.

— În ce sens ? întrebă Barnett cu nevinovăție.

— Dacă ar fi primit banii, tatăl meu ar fi vorbit despre aceasta.

— De ce ? Nu era obligat să înștiințeze pe cei din jur de rambursarea unei sume pe care o împrumutase personal.

Georges Cazévon lovi cu pumnul în biroul său.

— Dar el nu și-a exprimat intenția de a deschide succesiunea asupra domeniului Mazurech după moartea debitorului !

— Este ceea ce se face în prezent.

— Ei ! Ei ! Este o nebunie ceea ce afirmați dvs. Nu există logică, domnule, cînd se fac astfel de afirmații. Admițind că tatăl meu a fost capabil să mai ceară o dată suma pe care o primise, nu i-ar fi fost teamă că se va prezenta cu dovada achitării datoriei ?

— Poate a aflat, spuse neglijent Barnett, că nimeni, nici chiar moștenitorii, nu știa de rambursarea datoriei. Cum el ținea la acest domeniu, mi s-a spus că jurase să-l cucerească, dar a decedat.

Astfel, puțin cite puțin, cu insinuările viclene și tenace ale lui Jim Barnett, cazul își schimba înfățișarea. Tatăl lui Georges Cazévon era acuzat de mișelie și escrocherie. Cuprins de mînie și foarte palid, Georges Cazévon strîngea din pumni și observa cu stupoare cum acest subaltern îndrăznea pe un ton flegmatic să prezinte faptele într-o lumină total nefavorabilă lui.

— Vă interzic să vorbiți astfel, mormăi el. Spuneți numai lucruri închipuite.

— Închipuite ? Nu, vă asigur că tot ceea ce am spus este absolut real.

Spărgînd cercul ipotezelor și supozițiilor în care îl atrăsese acest adversar imprevizibil, Georges Cazévon exclamă :

— Minciuni ! Nu aveți nici cea mai mică probă. Pentru a deține dovada că tatăl meu ar fi comis o asemenea infamie va trebui să mergeți să o căutați pe înălțimea Vieux-Donjon.

— Jean d'Alescar a fost acolo.

— Nu-i adevărat. Nu cred că cineva ar fi putut escalada turnul de 30 metri — este ceva peste puterile omenești — și cu atît mai mult nu a putut să o facă în două ore.

— Jean d'Alescar a făcut-o, repetă Barnett cu încăpățînare.

— Dar cum ? proferă Georges Cazévon exasperat: Prin ce miracol ?

Lui Barnett îi scăpară cuvintele :

— Cu ajutorul unei frînghii.

Cazévon glumi :

— O frînghie ? Dar asta e o nebunie ! Da, într-adevăr, eu l-am surprins de o sută de ori cînd lansa sulițe în speranța prostească să agațe o frînghie pe care el o pregătise. Sărmanul copil ! Nu există miracole de acest gen. Și, repet... cum, în numai două ore ?... și apoi, această frînghie, a fost văzută peste turn, după accident, sau pe stîncile rîului Creuse, nu era pe Manoir, unde se află acum, se pare !

Barnett replică liniștit :

— Nu de această frînghie s-a folosit.

— Dar de care, atunci ? întrebă Georges Cazévon care rîdea cu nervozitate. În sfîrșit, totul e foarte serios, în acest caz. Contele Jean, cu ajutorul frînghiei sale a ajuns pe terasă în zori, unde a pronunțat cuvinte magice și astfel frînghia s-a desfăcut singură pînă în vîrful turnului din Donjon și așa a putut să-l escaladeze ? Poate este un miracol de fachir hindus.

— Și dumneavoastră, spuse Barnett, sînteți obligat să invocați un miracol, la fel ca Jean d'Alescar, pentru că aceasta este ultima speranță, la fel ca și mine care mi-am fondat convingerea pe această idee. Dar este un miracol care s-a produs invers de cum îl gîndiți, pentru că acesta nu a avut loc de jos în sus, ci potrivit obiceiului, cred că de sus în jos.

Cazévon glumi :

— Providența ! atunci Providența a aruncat un punct de sprijin unuia dintre aleși !

— Degeaba invoci divinitatea, dacă nu ți cont de legile naturii, spuse Barnett liniștit. Miracolul constă, pentru cei care îl pot face în zilele noastre, dintr-o simplă întîmplare.

— Întîmplare !

— Nimic nu este imposibil. Aceasta este, de fapt, forța cea mai tulburătoare, cea mai ingenioasă, cea mai neprevăzută și cea mai capricioasă. Întîmplarea apropie și adună, înmulțește combinațiile cele mai insolite și cu elementele cele mai disparate creează realitatea de zi cu zi. Numai întîmplarea produce miracole. Și acesta pe care l-am cunoscut este atît de extraordinar pentru epoca noastră, încît el pare ca ceva ce cade din cer !

— Frînghii ! îl șicană Cazévon.

— Frînghii și orice altceva. Fundul mării este presărat cu lucruri ce provin de la navele ce o străbat.

— În cer nu sînt nave.

— Există și din acestea, dar poartă alte nume, cum ar fi baloane, aeroplane sau dirijabile. Ele străbat cerul în toate sensurile, cum celelalte o fac pe mări și astfel mii de lucruri pot să cadă sau să fie aruncate de la bordul acestora. Unul din aceste lucruri poate fi un sul de frînghie care se prinde de crenelurile Donjonului, astfel totul este clarificat.

— Explicație infantilă.

— Explicație întemeiată. Citiți ziarele din țară apărute săptămîna trecută, cum am făcut-o și eu ieri și veți afla că un balon a survolat regiunea în noaptea care a precedat moartea contelui Jean. Mergea dinspre nord către sud și din acesta au fost aruncați cîțiva saci cu nisip la cincisprezece kilometri nord de Guéret. De ce nu s-ar fi putut deduce că ar fi aruncat și un sul de frînghie și astfel un capăt al acesteia s-a agățat de un arbore de pe terasă și pentru a ajunge la ea, contele Jean a trebuit să rupă o ramură a unui copac și astfel a putut să urce ? O treabă grea, dar se poate admite la vîrsta lui.

— Și atunci ? murmură Cazévon cu o figură crispată.

— Și atunci, concluzionă Barnett, cineva foarte îndemînatic ca trăgător și care se găsea aici lîngă fereastră, văzîndu-l suspendat în gol, a tras și frînghia s-a rupt.

— Ah ! făcu brusc Cazévon, iată cum vă imaginați dumneavoastră accidentul !

— Apoi, continuă Barnett, acel cineva a alergat pînă la riu, a găsit scrisoarea, după care a schimbat și locul de așezare a frînghiei pentru ca autoritățile să o găsească cu ușurință.

Acum acuzarea se deplasa de la tată la fiu. Fiul, deci, devenea acuzat după tată. O legătură logică, ceva ce nu putea fi respins, unea trecutul de prezent.

Cazévon, încercînd să pară degajat, s-a revoltat mai mult pe cel ce profera astfel de vorbe, decît pe ce spunea cu adevărat și exclamă :

— Am ascultat destul explicațiile comode și ipotezele bizare din acest sistem incoerent. Plecați. Îl voi anunța pe domnul Béchoux că eu v-am dat afară pentru că sînteți un mincinos.

— Dacă aș fi dorit să vă determin să vorbiți, spuse Barnett rîzînd, aș fi început prin a vă prezenta probele mele.

Cazévon urlă, fără să se controleze :

— Probe ! Aveți așa ceva ? Vorbe, da, baliverne. Dar o probă, o singură probă care să vă permită să vorbiți... nu ! Probe ! Nu există decît una singură care să fie valabilă ! Dacă nu o aveți, sînt sigur că tot eșafodajul de nisip se prăbușește, iar dumneavoastră nu sînteți decît un om rău intenționat.

— Ce probă ?

— Scrisoarea ! Scrisoarea semnată de tatăl meu.

— Iat-o, spuse Barnett, desfăcînd o foaie de hîrtie timbrată, uzată și îngălbenită. Este, deci, scrisoarea tatălui dumneavoastră, nu-i așa ? Și textul este autentic ?

„Eu, subsemnatul Cazévon Auguste, recunosc că am primit de la domnul conte d'Alescar suma de două sute de mii franci pe care îi împrumutasem. Această rambursare îl eliberează, fără alte formalități, de ipoteca pe care o semnase pentru castelul și terenurile sale".

— Data corespunde cu cea indicată de domnul Gréaume. Este semnată. Deci proba este indiscutabilă și dumneavoastră cunoașteți acest lucru fie din mărturisirea tatălui, fie din documente secrete lăsate de acesta. Descoperirea acestei scrisori înseamnă condamnarea tatălui dumneavoastră, a dumneavoastră, de asemenea, și expulzarea din castelul la care țineați ca și tatăl dumneavoastră. De aceea ați ucis.

— Dacă aș fi ucis, se bîlbîi Cazévon, aș fi luat scrisoarea.

— Ați căutat scrisoarea, dar nu ați găsit-o asupra victimei. Nu mai era asupra lui. Din prudență, contele Jean a prins-o de o piatră pe care a aruncat-o din turn, pentru a o lua cînd ar fi ajuns jos. Eu am găsit scrisoarea aproape de rîu, la circa douăzeci de metri distanță.

Barnett abia avu timp să se retragă, deoarece Georges Cazévon a încercat să-i smulgă documentul.

Un moment, cei doi s-au privit, apoi Barnett zise :

— Un asemenea gest este o mărturisire. Și ce ură se citește în privirea dumneavoastră ! În asemenea momente, cum mi-a spus și domnișoara d'Alescar, dumneavoastră sînteți capabil de orice. Asta s-a întîmplat și în ziua respectivă. Vă rog să vă stăpîniți. Sună cineva. Este inspectorul Béchoux și poate aveți interes să nu știe nimic.

Trecu un moment și, în sfîrșit, Georges Cazévon a cărui privire păstra o expresie de rătăcire, șopti :

— Cît ? Cît să vă dau pe această scrisoare ?

— Nu este de vînzare.

— O păstrați.
— O să vă fie restituită în anumite condiții.
— Care ?
— O să vi le spun în fața inspectorului Béchoux.
— Dacă refuz să le îndeplinesc ?
— Vă denunț.
— Acuzațiile dumneavoastră nu vor rezista.
— Vom vedea.

Georges Cazévon simțind forța și nemărginita voință a adversarului său, fu nevoit să-și coboare privirea. În acel moment, un servitor îl introducea pe Béchoux.

Inspectorul, care nu se aștepta să-l întîlnească pe Barnett la castel, se încruntă. Despre ce or fi vorbind cei doi ? Acest odios Barnett a îndrăznit oare să contrazică ceea ce hotărîse el, Béchoux ?

Această temere s-a transformat repede în realitate, cînd a strîns mîna lui Cazévon cu afecțiune, spunînd :

— Domnule, v-am promis să vă informez la plecare despre rezultatul anchetei și raportul pe care îl voi face. Reprezintă întocmai realitatea.

Și reluă aceiași termeni pe care i-a folosit și Barnett :

— Zvonurile stîrnite împotriva dumneavoastră de domnișoara d'Alescar nu merită nici o atenție.

Barnett aprobă :

— Foarte bine, este exact ceea ce i-am spus domnului Cazévon. Încă o dată, șeful și prietenul meu Béchoux a făcut dovada perspicacității sale. Trebuie să spun, pe de altă parte, că domnul Cazévon are tăria morală să răspundă de o manieră foarte generoasă calomniilor al căror obiect este. El restituie domnișoarei d'Alescar domeniul rămas de la strămoșii săi.

Béchoux părea lovit în moalele capului :

— Cum ? ! ? Este posibil ?

— Foarte posibil, afirmă Barnett. Toată această aventură l-a indispus pe domnul Cazévon și urăște acest ținut, dar are, în schimb, în vedere un castel vecin cu uzinele sale din Guéret. Cînd am intrat, domnul Cazévon era pe punctul să redacteze actul de donație și dorește, în același timp, să ofere și un cec la purtător de o sută de mii de franci, care va fi remis domnișoarei d'Alescar, pentru daune morale. Nu este așa, domnule Cazévon ?

Acesta nu avu nici o secundă de ezitare. Execută ordinele lui Barnett cu promptitudine, se și așeză la biroul său, redactă actul și-l semnă.

— Iată-le, domnule, voi da instrucțiuni și secretarului meu.

Barnett primi cele două documente într-un plic, închise plicul, i-l dădu lui Béchoux, spunîndu-i :

— Înmînează-l domnișoarei d'Alescar. Ea va ști să aprecieze gestul domnului Cazévon. Vă salut, domnule, și nu exagerez cînd vă spun că Béchoux și cu mine sîntem fericiți că s-a găsit o rezolvare ce mulțumește pe toată lumea.

Ieși urmat imediat de Béchoux, care din ce în ce mai zăpăcit, murmura trecînd prin parc !

— A, nu se poate, el a fost cel care a tras ? Și-a recunoscut crima ?

— Nu te mai ocupa de acest caz, Béchoux, îi spuse Barnett. După cum vezi, s-a rezolvat în interesul ambelor părți. Deci, îndeplinește-ți misiunea pe lîngă domnișoara d'Alescar. Cere-i să păstreze tăcere și să uite, apoi ne întîlnim la han.

După un sfert de oră, Béchoux se întorcea. Domnișoara d'Aescar acceptase donația și îl însărcinase pe secretarul ei să ia legătura cu cel al domnului Cazévon. Dar a refuzat banii, indignată, rupînd cecul.

Barnett și Béchoux au plecat. O călătorie rapidă și tăcută. Inspectorul era istovit de atîtea presupuneri și nu înțelegea nimic, iar prietenul lui, Barnett, nu părea deloc dispus să-i facă confidențe.

La Paris, unde au sosit după trei ore, Barnett l-a invitat pe Béchoux la prînz în apropiere de Bursă. Béchoux, inert, incapabil să refuze, a acceptat.

— Comandă, spuse Barnett, eu am ceva de rezolvat.

Așteptarea nu a fost lungă. Au mîncat bine, iar la cafea, Barnett spuse :

— Va trebui să-i trimit domnului Cazévon cecul rupt.

— De ce ?

— Nu are nici o valoare.

— Cum așa ?

— Da. Prevăzînd refuzul domnișoarei d'Alescar, am strecurat în plic unul vechi, cu termen depășit.

— Și cel adevărat ? gemu Béchoux. Cel pe care l-a semnat domnul Cazévon ?

Jim Barnett a întredeschis vestonul și a arătat un teanc de bani. Lui Béchoux îi căzu ceașca din mînă. Totuși, se liniști. Fumară mult, unul în fața celuilalt.

În sfîrșit, Jim Barnett spuse :

— Într-adevăr, Béchoux, colaborarea noastră a fost fructuoasă pînă aici. Cu cît am avut mai multe cazuri, cu atît au crescut mai mult modestele mele economii. Îți jur că încep să mă jenez în ceea ce te privește, pentru că lucrăm împreună și tu ești cel care îmi dai de lucru. Ce ai spune dacă ai fi asociatul Agenției, adică Agenția Barnett & Béchoux... Ei ? Nu ar suna prea rău !

Béchoux îl privi cu ură. N-a detestat pe nimeni atît de mult ca pe acest individ.

Se ridică, aruncă o bancnotă pentru a-și achita consumația și plecă vorbind singur :

— Există momente cînd mă întreb dacă acest individ nu este chiar dracul în persoană.

— La fel mă întreb și eu, uneori, spuse Barnett, rîzînd.

CAPITOLUL VII

MĂNUŞI ALBE... JAMBIERE ALBE

Béchoux sări dintr-un taxi şi intră în Agenţie ca un uragan :

— Ah ! Ce drăguţ ! exclamă Barnett cum îl văzu. Ne-am despărţit destul de prost cu o zi în urmă şi îmi era teamă că eşti supărat. Ei, dar să vedem, ai nevoie de mine ?

— Da, Barnett.

Barnett îi scutură viguros mîinile.

— Cu atît mai bine ! Despre ce este vorba ? Eşti congestionat. Nu cumva ai scarlatină ?

— Nu, rîde Barnett. Am un caz greu şi vreau să-l rezolv.

— Despre ce este vorba ?

— De soţia mea.

— Soţia ta ! Eşti căsătorit ?

— Divorţat de şase ani.

— Incompatibilitate... ?

— Nu, îşi iubea vocaţia.

— Care a fost aceea de a te părăsi ?

— Dorea să fie actriţă. Înţelegi şi tu, soţia unui inspector de poliţie, la teatru.

— Şi ea a reuşit.

— Da, ea cîntă.

— La Operă ?

— La Folies-Bergère.

— Cum se numeşte ?

— Olga Vaubant.

— Cîntăreaţa acrobată ?

— Da.

Jim Barnett îşi exprimă entuziasmul.

— Felicitările mele, Béchoux ! Olga Vaubant este o adevărată artistă, care a găsit prin cîntecele sale o formulă nouă.

Ultimul său număr, cîntat cu capul în jos „Isidore... mă adoră. Dar eu pe Jaime îl iubesc", îți dă imaginea unui mare artist.

— Îți mulțumesc. Iată ce am primit de la ea, spuse Béchoux, citind ceva scris necitet cu creionul și care purta data din aceeași zi :

„Mi s-a furat totul din dormitor. Au încercat s-o asasineze pe mama. Vino, Olga".

— Poate este numai un motiv ! spuse Barnett.

Béchoux reluă :

— Imediat am telefonat la poliție, unde cazul era cunoscut și am reușit să mă alătur anchetei colegilor mei care se află deja la fața locului.

— De ce îți este frică ? întrebă Barnett.

— Să o revăd, spuse Béchoux, pe un ton jalnic.

— O mai iubești ?

— Cînd o văd, mă tulbură... Nu pot vorbi... Mă bîlbîi. Îți imaginezi o anchetă în asemenea condiții ? Nu voi face decît prostii !

— În timp ce tu dorești să rămîi demn în fața ei și să te arăți la înălțimea reputației tale ?

— Exact.

— Pe scurt, contezi pe mine ?

— Da, Barnett.

— Cum se comportă soția ta ?

— Ireproșabil. Dacă nu era acea vocație, Olga ar fi fost încă doamna Béchoux.

— Ar fi fost păcat pentru artă, spuse cu gravitate Jim Barnett, apoi își puse pălăria.

În cîteva minute ajunseră pe una din străzile cele mai liniștite și mai puțin circulate din apropierea grădinii Luxemburg. Olga Vaubant ocupa al treilea și totodată ultimul etaj al unei clădiri burgheze ale cărei ferestre de la parter erau prevăzute cu gratii de fier.

— Încă un cuvînt, spuse Béchoux. Renunță măcar o dată la acele discursuri care dezonorează activitatea noastră comună.

— Pe conștiința mea... obiectă Barnett.

— Să nu o necăjești, spuse Béchoux și gîndește-te la mine, la reproșurile pe care mi le va face.

— Mă crezi capabil să o jignesc pe Olga Vaubant ?

— Eu îți cer să nu ironizezi pe nimeni.

— În afară de cei ce o merită ?

— Lasă justiției grija de a-i pedepsi.

Barnett suspină :

— Așa e mai puțin amuzant ! Dar, în sfîrșit, dacă tu dorești...

Un agent al poliției păzea poarta, un altul se afla în hol alături de ghereta portarilor, pe care această afacere îi marcase serios. Béchoux a aflat că un comisar din cartier și doi agenți de la Siguranță tocmai au ieșit din casă și că judecătorul a și făcut deja o anchetă sumară.

— Să profităm că nu este nimeni, îi spuse Béchoux lui Barnett.

După o clipă, începu să-i explice :

— Este o locuință veche unde se păstrează obiceiurile de altădată... De exemplu, ușa de la intrare rămîne permanent încuiată, nimeni nu are cheie, se poate intra numai sunînd. La etajul întîi, locuiește un preot, la al doilea, un magistrat, iar portăreasa le face menajul. Cît privește pe Olga, ea trăiește cel mai respectabil, cu mama sa și două bătrîne care au crescut-o.

Li s-a deschis, iar Béchoux a precizat că vestiarul se află la dreapta spre camera și budoarul Olgăi, la stînga este camera mamei și a celor două bătrîne, iar în față, un atelier de pictură, transformat în sală de gimnastică cu o bară fixă, un trapez, scări și multe alte accesorii împrăștiate printre fotolii și canapele.

Abia intrară în această încăpere și ceva și căzu de sus. Era un omuleț care rîdea cu o față plăcută și un păr ciufulit. Sub costumația strînsă pe corp, Barnett o recunoscu pe Olga Vaubant. Ea spuse cu un accent de mahala :

— Știi, Béchoux, mama se simte foarte bine. Doarme. Scumpa mea mamă ! Ce grozav !

Ea înălță capul lîngă brațele întinse, stînd cu picioarele în aer. Cînta cu o voce emoționantă : „Isidore... mă adoră. Dar eu pe Jaime îl iubesc..."

— Dar îl iubesc și pe bravul meu Béchoux, spuse ridicîndu-se. Da, este drăguț din partea ta că ai venit așa de repede.

— Jim Barnett, un coleg, îl prezentă Béchoux, care încerca să fie tare, dar ai cărui ochi umezi și stare de nervozitate îl trădau.

— Perfect ! spuse ea. Voi doi va trebui să descîlciți această afacere, iar eu voi merge în dormitor. Restul vă privește.

Ah ! La rîndul meu vreau să vi-l prezint pe Del Prego, profesorul meu de gimnastică, maseur, machior, comerciant de cosmetice care face furori pe lîngă aceste domnișoare de music-hall și care vă amuză contorsionîndu-se ca nimeni altul. Salutări, Del Prego.

Del Prego se înclină. Avea umeri largi, piele bronzată, o figură veselă și statura unui vechi clown. Era îmbrăcat în gri, cu mănuși și jambiere albe și avea în mînă o pălărie de fetru deschis. Și deodată, gesticulînd, amestecînd cuvinte din franceza din colonii, din spaniolă, engleză și rusă, dorea să-și prezinte metoda de dislocare progresivă. Olga îl opri.

— Nu-i timp de pierdut. Ce dorești să știi, Béchoux ?

— Mai întîi, zise Béchoux, am dori să vedem camera ta.

— Să mergem mai repede !

Dintr-o săritură, s-a prins de trapez, apoi din elan s-a agățat de inele și a ajuns în fața ușii.

— Am ajuns, spuse ea.

Camera era complet goală. Pat, mobile, draperii, gravuri, covoare, bibelouri, toate dispăruseră.

Olga pufni în rîs.

— Ei ! Au curățat-o. Pînă și setul de periuțe din fildeș l-au furat. Se spune că au luat chiar și praful. Și ce aveam în cameră ! Un Louis XV, cumpărat bucată cu bucată... Un pat unde dormea doamna de Pompadour ! Patru gravuri de Boucher !... O comodă semnată... Minunății, ce mai !... Toți banii mei cîștigați în turneul din America s-au dus !

Făcu un salt periculos, își scuturâ părul și exclamă bucuroasă :

— Ah ! Cineva trebuie să plătească. Cu mușchii mei de cauciuc și vocea mea răgușită, nu mă plîng... Dar de ce mă măsori așa, Béchoux ? S-ar putea spune că ești gata să leșini la picioarele mele. Vino să te sărut și pune toate întrebările înainte de a sosi oamenii justiției.

Béchoux rosti :

— Povestește ceea ce s-a întîmplat.

— Oh ! Nu este prea complicat, spuse ea. Iată, ieri seară, cînd ceasul bătu de zece și jumătate... Trebuie să vă spun că eu plecasem pe la ora opt cu Del Prego, care m-a însoțit la Folies-Bergère în locul mamei. Mama tricota. Se auzi un zgomot din camera mea. Ea a fugit acolo. La lumina unei lanterne, care a fost stinsă imediat, a văzut un bărbat ce demonta patul și altul care îl lua în spinare, primul și-a acoperit capul cu o față de

și-a acoperit capul cu o față de masă. Au luat piesele și le-au masă. Au luat piesele și le-au coborît una cîte una. Mama nici nu a mișcat, nici nu a strigat. Din stradă a auzit o mașină puternică ce a demarat și apoi a avut curajul să privească în jur.

— Și cînd te-ai întors de la Folies-Bergère ? întrebă Béchoux.

— Am găsit ușa de la intrare deschisă, cît și cea de la apartament, iar mama leșinată. Înțelegi în ce situație mă aflam ?

— Portarii ?

— După cum îi știi. Doi bătrîni, care locuiesc aici de treizeci de ani și pe care nici un cutremur nu-i deranjează. Ei nu aud decît soneria, care îi poate trezi noaptea. Or, au jurat că de la ora zece și pînă dimineața cînd s-au trezit nimeni nu a sunat.

— În consecință, spuse Béchoux, ei nu au deschis nimănui.

— Exact.

— Și ceilalți locatari ?

— Nu au auzit nimic.

— Și ce crezi ?

— Ce să cred ?

— Care e părerea ta, Olga ?

Tînăra se revoltă :

— Hai că ești bine ! De ce să am o părere ? Într-adevăr, și tu ai același comportament ca cei de la judecătorie.

— Și acesta este abia începutul, spuse Béchoux.

— Tot ce am spus nu este suficient pentru a-ți lumina calea ? Dacă și colegul tău Barnett este la fel ca tine, pot să-mi iau adio de la patul meu Pompadour.

Colegul Barnett înaintă și o întrebă :

— În ce zi doriți să aveți patul Pompadour, doamnă ?

— Cum ? spuse, privind surprinsă acest personaj un pic spălăcit în aparență, căruia nu i-a acordat nici o atenție.

El spuse pe un ton familiar :

— Aș vrea să știu ziua și ora cînd doriți să intrați în posesia patului Pompadour și a tuturor lucrurilor din cameră.

— Dar...

— Să precizăm data. Astăzi este marți. Marțea viitoare vă convine ?

Ea deschise ochii săi mari și rotunzi părînd sufocată. Ce însemna această propunere insolită ? Glumă sau fanfaronadă ? Și deodată o pufni rîsul :

— Ce caraghios ! De unde l-ai scos pe acest prieten, Béchoux ? O săptămînă ! S-ar spune că are în buzunar patul meu... Îți închipui că îmi voi pierde vremea cu șmecheri ca voi !

Ea îi împinse pe amîndoi pînă în vestibul.

— Hai, plecați și să nu vă mai văd. Nu doresc ca cineva să-și bată joc de mine. Ce farsori, ce șmecheri !

Ușa de la atelier se închise cu zgomot în urma celor doi, iar Béchoux reuși să spună doar atît :

— Au trecut doar zece minute de cînd am sosit.

Liniștit, Barnett examină vestibulul, punînd o serie de întrebări uneia din cele două bătrîne din casă. După ce coborîră intrară și la portari, care, de asemenea, au fost interogați. Ajungînd apoi în stradă, Barnett opri un taxi care trecea și ceru să fie dus la Agenție, în strada Laborde, în timp ce Béchoux rămase aiurit pe trotuar.

Dacă Barnett se bucura de încredere în ochii lui, atunci Olga avea un credit și mai mare și nu se îndoia că Barnett a vrut să iasă din încurcătură printr-o promisiune care nu putea fi decît o farsă.

Béchoux avu dovada a doua zi cînd se duse la Agenția Barnett. Stînd în fotoliu, cu picioarele pe birou, Barnett fuma.

— Deci tu ai luat totul în glumă, exclamă Béchoux, furios. În timp ce eu mă zbat în toate părțile, cei de la judecătorie nu fac nimic. Nici eu nu am realizat mare lucru. *Sintem* însă de acord cu faptul că nu se poate intra în casă nici dacă ai o cheie, deci în interior a fost un complice. Inevitabil, se ajunge la o concluzie. Unul dintre cei doi hoți se afla în casă și a deschis. Nimeni nu putea să intre în casă fără să fi fost văzut de portar, pentru că ușa este mereu închisă. Dar cine a intrat ? Cine a ajutat ? Mister !

Barnett nu se mișca. Părea absolut străin de afacere. Béchoux continuă.

— S-a stabilit lista unor persoane ce au vizitat clădirea în ajun. Pentru toate, portarii au fost categorici, toate au intrat și au ieșit. Deci, nici un indiciu, furtul care a fost pus în aplicare cu mijloace foarte simple și cu o asemenea îndrăzneală, rămîne absolut inexplicabil în ceea ce privește originea sa. Ce părere ai ?

Barnett se mișcă, parcă ar fi revenit la realitate și rosti :

— Ea este încîntătoarea.

— Ce ? Ce ? Cine este încîntătoare ?

— Soția ta.

— Ia te uită !

— La fel de încîntătoare în viață ca și pe scenă. Atît de plină de viață ! Atît de exuberantă ! O adevărată ștrengăriță a Parisului... Are atîta gust și delicatețe ! Ideea de a-și folosi economiile pentru a cumpăra un pat stil Pompadour nu este încîntătoare ? Béchoux, tu nu meriți această soartă.

Béchoux îngăimă :

— Soarta mea ? Deja a trecut destul timp de cînd a plecat.

— După ce durase... ?

— O lună.

— Și tu te plîngi ?

Sîmbătă, Béchoux a revenit din nou. Barnett fuma, visa și nu răspundea. Apoi, luni, Béchoux a apărut, descurajat.

— Nu merge deloc, mormăi ei. Toți acești indivizi sînt niște proști. Și în acest timp, patul stil Pompadour și toate lucrurile din camera Olgăi cred că se îndreaptă către un port, de unde vor pleca în străinătate și într-o zi vor fi vîndute. Și ce pot spune eu, inspector de poliție în fața Olgăi ? Că sînt un imbecil.

Îl observa pe Barnett, care privea fumul de la țigară ce se ridica în rotocoale spre plafon, și se indigna.

— Luptăm contra unor indivizi formidabili, așa cum tu nu ai întîlnit niciodată !... oameni ce acționează prin metode speciale, folosesc un truc pe care și l-au perfecționat... și totul te lasă rece ? Este clar că au introdus pe cineva la fața locului și tu nu încerci să clarifici înșelătoria lor ?

— Există în această afacere ceva care îmi place mai mult decît orice.

— Ce ?

— Firea ei, spontaneitatea sa. Fără prefăcătorie. Olga spune ce gîndește, acționează potrivit instinctului și fanteziei sale. Îți repet, Béchoux, este o creatură delicată.

Béchoux lovi cu pumnul în masă.

— Știi cum ești privit de ea ? Drept un cretin. Cînd

vorbește despre tine cu Del Prego, rîd de nu mai pot. Barnett cretinul... Barnett excrocul...

Barnett murmură :

— Penibil adjectiv ! Ce să fac pentru a nu-l mai merita ?

— Miine este marți. Ar fi bine să-i dai patul, cum ai promis.

— Drace, din nefericire nu știu unde se află. Dă-mi un sfat, Béchoux.

— Arestează hoții și vei afla adevărul.

— Este mai ușor așa, spuse Barnett. Ai un mandat de arestare ?

— Da.

— Și oameni la dispoziția ta ?

— Nu trebuie decît să telefonez la prefectură.

— Cere deci doi polițiști, care să vină lîngă grădina Luxembourg, aproape de galeriile Odeon.

Béchoux tresări :

— Îți bați joc de mine ?

— Deloc. Crezi că eu doresc să fiu considerat un cretin de Olga Vaubant ? Și apoi nu am eu obiceiul să-mi țin promisiunea ?

Béchoux reflectă cîteva clipe. Avea impresia că Barnett vorbea serios și că în cele șase zile cît a stat în fotoliu el nu a încetat să se gîndească la această afacere. Nu spunea el adesea că sînt cazuri cînd reflecția este mai eficientă decît orice anchetă ?

Fără să-l mai întrebe, Béchoux ceru la telefon pe un prieten de-al său, pe nume Albert, care era colaboratorul cel mai apropiat al șefului Siguranței. Și au stabilit ca doi agenți să sosească la Odeon.

Barnett se ridică și se pregăti de plecare. Era ora trei.

— Mergem în cartier la Olga ? întrebă Béchoux.

— Chiar acasă la ea.

— Să vorbim cu portarii.

Se instalară într-adevăr, în fundul gheretei, după ce Barnett le-a recomandat să nu sufle un cuvînt și să nu facă nici un gest care să dezvăluie că cineva s-ar afla în spatele lor. Erau ascunși după uriașa perdea ce acoperea patul. Ei puteau vedea orice persoană căreia i se deschidea, fie pentru a intra, fie pentru a ieși.

Trecu preotul de la etajul unu, apoi una din bătrînele de la Olga, care mergea repede, cu un coș pe braț.

— Ce dracu așteptăm ? murmură Béchoux. Ce urmărești ?

— Să te învăț meserie.

— Dar...

— Taci.

La ora trei, intră Del Prego, cu mănuși albe, jambiere albe, costum gri, pălărie deschisă la culoare. Dădu bună ziua portarilor și urcă. Era ora cînd începea lecția de gimnastică zilnică. După patruzeci de minute ieși din nou și intră cu un pachet de țigări pe care le cumpărase. Mănuși albe... jambiere albe...

Apoi trecură trei persoane fără importanță. Și deodată, Béchoux murmură :

— Iată-l pentru a treia oară. Pe unde a ieșit ?

— Cred că pe această ușă.

— Mi se pare că nu, spuse Béchoux fără a fi prea hotărît... sau cel puțin noi nu l-am observat. Ce părere ai, Barnett ?

Barnett ridică perdeaua și spuse :

— Cred că este timpul să acționăm. Du-te după colegii tăi, Béchoux.

— Să-i aduc ?

— Da.

— Și tu ?

— Eu urc.

— Mă aștepți ?

— Pentru ce ?

— Dar, în sfîrșit, cine este ?

— O să vezi. Postați-vă toți trei la etajul doi... O să vă chem.

— Deci tu pleci ?

— Da.

— Să lupți împotriva cui ?

— Împotriva unor oameni care te pot privi cu curaj în față, îți jur. Repede.

Béchoux plecă. Barnett, cum spusese, urcă cele trei etaje și sună. A fost invitat în sala de gimnastică, unde Olga tocmai încheia lecția sub supravegherea lui Del Prego.

— Iată-l pe întreprinzătorul domn Barnett. Ei bine, domnule Barnett, îmi aduceți patul meu stil Pompadour ?

— Aproape, doamnă. Dar nu vă deranjez ?

— Dimpotrivă.

Cu o agilitate extraordinară, fără a ține seama de pericol, execută, ca și cum s-ar fi jucat, mișcări pe care Del Prego i le cerea cu vocea joasă. Profesorul aproba, făcea observații, executa el însuși, căci era un bun acrobat, cu mișcări mai mult violente decît suple și elastice, își arăta forța care părea extraordinară.

Terminîndu-se lecția, își încheie vestonul și-și prinse jambierele albe, și își luă mănușile albe și pălăria.

— Pe diseară la teatru, domnă Olga.

— Nu mă aștepți astăzi, Del Prego ? Ar trebui să mă conduci, întrucît mama nu poate.

— Nu pot, doamnă Olga. Am treabă înainte de cină.

S-a îndreptat spre ușă, dar a trebuit să se oprească deoarece Barnett îi blocase drumul.

— Numai cîteva cuvinte, dragă domnule, spuse Barnett, pentru că o întîmplare fericită v-a scos în calea mea.

— Îmi pare nespus de rău, dar...

— Trebuie să mă prezint ? Jim Barnett, detectiv particular de la Agenția Barnett & Co., un prieten al lui Béchoux.

Del Prego făcu un pas înainte.

— Scuzele mele, domnule, dar sînt cam grăbit.

— Oh ! Numai un minut pentru a face apel la memoria dumneavoastră.

— În legătură cu ce ?

— În legătură cu un oarecare turc...

— Un turc ?

— Da, care se numește Ben Vali.

Profesorul înălță capul și răspunse :

— Ben Vali ? Nu am auzit niciodată de acest nume.

— Poate cel al unui oarecare Avernoff vă este cunoscut ?

— Nici atît. Cine sînt acești domni ?

— Doi asasini.

După o scurtă pauză, Del Prego spuse, rîzînd :

— Asemenea personaje nu-mi face plăcere să le frecventez.

— Dimpotrivă, cineva susține că le cunoașteți pe aceste persoane foarte bine.

Del Prego îl măsură din cap pînă în picioare și mîrîi :

— Ce înseamnă toate acestea ? Explicați-mi ! Șaradele mă plictisesc.

— Așezați-vă, domnule Del Prego, pentru a discuta mai comod.

Del Prego replică printr-un gest de nerăbdare ; Olga se apropie de cei doi, drăguță și curioasă, minionă în costumul de gimnastică.

— Stai jos, Del Prego. Cred că este vorba de patul meu stil Pompadour.

— Exact, spuse Barnett. Și credeți-mă, domnule Del Prego, eu nu vă propun nici o șaradă. De la prima mea vizită aici, după furt, m-am gîndit la două lucruri, despre care s-a vorbit mult la momentul respectiv și în legătură cu care doresc să vă spuneți părerea. Ne ajung numai citeva minute.

Barnett nu afișa deloc o atitudine de subaltern. Tonul vocii sale prta pecetea unei autorități căreia nu te puteai sustrage. Olga Vaubant era foarte impresionată. Copleșit, Dei Prego mormăi :

— Hai, dați-i drumul.

— Iată, în urmă cu trei ani, un bijutier care locuia cu tatăl său într-un apartament situat chiar în inima Parisului, domnul Saurois, era în relații de afaceri cu un oarecare Ben-Vali, care, înzestrat cu un turban și îmbrăcat în șalvari, făcea trafic cu pietre prețioase de mîna a doua, topaz oriental, perle. amestise etc. În seara zilei cînd domnul Ben-Vali a fost de mai multe ori la el, bijutierul Saurois, revenind de la teatru, l-a găsit pe tatăl său înjunghiat și casa de fier golită de bijuterii. Or, ancheta a stabilit că furtul și crima nu au fost comise de Ben-Vali, care avea un alibi indiscutabil, ci de către o persoană ce venise cu Ben-Vali în vizită în după-amiaza acelei zile. A fost imposibil să fie găsită acea persoană. Cazul a fost clasat. Vă amintiți ?

— Eu am venit la Paris numai de doi ani, replică Del Prego. Iar în altă ordine de idei, nu văd legătura...

Jim Barnett continuă :

— Cu zece luni înainte se petrecuse o altă crimă de același gen, a cărei victimă a fost un colecționar de medalii, domnul Davoul, iar autorul acesteia a fost adus cu siguranță la el de către contele Avernoff, un rus cu căciulă de astrahan și pardesiu lung.

— Îmi amintesc, spuse Olga, care era foarte palidă.

— Eu cred, reluă Barnett, că am întrezărit în aceste două cazuri și furtul din cameră, nu numai o analogie frapantă,

ci chiar un oarecare aer de familie. Furtul comis de la bijutierul Saurois de către asasinul Ben-Vali și furtul de la colecționarul Davoul fuseseră efectuate de doi străini, prin același procedeu, pe care l-am regăsit și aici, adică prin introducerea prealabilă în casă a unuia din cei doi complici, însărcinați cu comiterea faptei. Dar care era caracteristica acestui procedeu ? Iată ce nu am deslușit din primul moment și iată pentru ce m-am frămîntat eu cu înverșunare timp de șase zile în liniște și singurătate. Cu cele două elemente pe care le posed, crima lui Ben-Vali și cea a lui Avernoff, trebuia să stabilesc ideea generală a unui sistem care a fost aplicat și în alte cazuri pe care nu le cunosc.

— Și ați descoperit ? întrebă Olga cu o voce ce exprima interes.

— Da. Și mărturisesc că ideea este frumoasă. Este artă, și o cunosc, artă nouă, originală și care nu datorează nimic nimănui... marea artă ! În vremea asta hoții și asaninii acționează în surdină și intră pe furiș, unde își trimit din timp complicii, muncitori sanitari, comisionari, sau alte persoane, care se strecoară în case, își fac meseria în plină zi, cu capul sus. Cu cît îi văd mai mulți cu atît stîrnesc mai puțin interes. Apoi, într-o zi anume, ei ies... Și intră din nou... ș.a.m.d. Cînd șeful bandei este în interior, intervine unul care nu a fost văzut intrînd și ieșind, dar care, în aparență, seamănă cu aceia. Este admirabil, nu-i așa ?

Barnett se adresa lui Del Prego și îi precizează clar :

— Este genial, Del Prego, da, genial ! Un altul dă lovitura căutînd să nu fie văzut, ca un șoarece, folosind îmbrăcăminte în culori neutre și într-un mod care să nu atragă atenția. Ceilalți au înțeles că trebuie să fie remarcați. Dacă un rus cu căciulă de astrahan și un turc cu șalvari trece de patru ori pe zi pe aceeași scară, nimeni nu va mai ști de cîte ori a intrat sau ieșit. Iar a cincea oară intră complicele și nimeni nu are nici o bănuială. Acesta este procedeul. Cel care a stabilit acest procedeu este un maestru, foarte rar întîlnit. Pentru mine, Ben-Vali și contele Avernoff, nu e decît una și aceeași persoană și este posibil să fi apărut a treia oară, sub altă formă, în acest caz de care ne ocupăm. Mai întîi rus, apoi otoman... apoi... ce am putea noi să remarcăm aici ca avînd aceeași calitate de străin și îmbrăcîndu-se la fel de fistichiu ?

O pauză. Olga făcu un gest de indignare. Ea înțelese rapid, de la începutul explicațiilor, aluziile lui Barnett și protestă :

— Asta nu. Există aici o insinuare contra cuiva și eu sînt revoltată.

Del Prego surîse cu un aer indulgent :

— Lăsați-l, doamnă Olga... domnul Barnett se amuză...

— Evident, Del Prego, spuse Barnett, mă amuz și aveți dreptate să nu luați în seamă micul meu roman de aventuri, cel puțin înainte de a cunoaște deznodămîntul. Adevărat, știu bine, sînteți străin și vă îmbrăcați într-un anume fel pentru a fi remarcat, mănuși albe... jambiere albe... Adevărat e că aveți un chip nobil, ce poate fi transformat și care vă dă posibilitatea să treceți drept rus sau turc și altceva. Adevărat că veniți mereu în această casă și sînteți foarte familiar pentru toți. La fel, reputația dumneavoastră de om cinstit este inatacabilă și Olga Vaubant răspunde pentru dumneavoastră. De altfel, nu există nici un cap de acuzare împotriva dumneavoastră. Dar ce facem ? Vă dați seama în ce încurcătură sînt ? Sînteți singurul vinovat posibil, or dumneavoastră nu puteți fi vinovat. Nu-i așa, Olga Vaubant ?

— Nu, nu, spuse ea cu ochii strălucind de febră și neliniște. Atunci de ce îl acuzați ? Ce mijloace folosiți ?

— Un mijloc foarte simplu.

— Care ?

— Am întins o cursă.

— O cursă ? Cum ?

Jim Barnett întrebă :

— Ați primit alaltăieri un telefon de la baronul Laureins ?

— Da, adevărat.

— Care a venit să vă vadă ieri ?

— Da. Da...

— Și care v-a adus o casetă grea, argintată, cu însemnele armelor de pe timpul Pompadourilor ?

— Iat-o pe această masă.

— Baronul Laureins, care este ruinat... caută să vîndă această lădiță pe care o are de la strămoșii săi din Etioles și v-a lăsat-o în custodie pînă mîine, marți.

— De unde știți ?

— Eu sînt baronul. Dumneavoastră ați arătat și altora acest frumos exemplar de argintărie ?

— Da.

— Pe de altă parte, mama dumneavoastră a primit din provincie o telegramă fiind rugată să meargă la o soră bolnavă ?

— Cine v-a spus ?

— Eu am trimis telegrama. Deci, mama dumneavoastră pleacă de dimineață, această lădiță prețioasă rămasă aici pînă marți, ce tentant pentru unul dintre prieteni, care a reușit să vă fure tot din cameră și a început să pună la cale această nouă lovitură, îndrăzneață, ca să intre în posesia acestei lădițe argintate.

Lui Olga i se făcu frică și exclamă :

— Tentativa a avut loc în această seară ?

— În această seară.

— Dar este îngrozitor ! spuse cu o voce tremurîndă.

Del Prego care ascultase impasibil, se ridică și spuse :

— Nu este nimic atît de îngrozitor, doamnă Olga, pentru că sînteți în cunoștință de cauză. E suficient să anunțați poliția. Dacă îmi permiteți, am s-o fac eu.

— Drace, nu ! protestă Barnett. Am nevoie de dumneavoastră domnule Del Prego.

— Nu văd cum v-aș fi util.

— Cum ! Pentru arestarea complicelui.

— Avem timp, pentru că lovitura este pregătită pentru seara aceasta.

— Da, dar amintiți-vă că complicele a fost deja introdus din timp.

— El a intrat deja ?

— De o jumătate de oră.

— Cum adică ? De cînd am venit eu ?

— De la a doua dumneavoastră sosire.

— De necrezut.

— L-am văzut trecînd, cum vă văd acum.

— Se ascunde deci în apartament ?

— Da.

— Unde ?

— Acolo, în vestibul, există un dulap în perete plin cu îmbrăcăminte, unde nimeni nu umblă după-amiaza. Este acolo.

— Dar nu a putut intra singur ?

— Nu..

— Cine i-a deschis ?

— Tu, Del Prego.

Sigur, era vizibil de la început că toate cuvintele lui Barnett se îndreptau către profesorul de gimnastică și că toate erau aluzii din ce în ce mai transparente. De această dată bruschețea atacului l-a făcut pe Del Prego să tresară. Fața sa exprima un tumult de sentimente care se ciocneau între ele

și care ascundeau furie, neliniște, dorință feroce de a acționa... Barnett, ghicindu-i ezitarea, profită pentru a alerga în vestibul și scoase din dulap un om pe care-l împinse în atelier.

— Ah ! exclamă Olga. Este deci adevărat ?

Bărbatul de aceeași talie cu Del Prego era îmbrăcat în gri, și el avea jambiere albe. Același chip rotund și mobil.

— Ați uitat mănușile și pălăria, domnule, spuse Barnett și îi puse pe cap o pălărie deschisă la culoare și îi întinse mănușile albe.

Olga, stupefiată, se îndepărta pas cu pas și fără a-și lua ochii de la cei doi bărbați, se urcă pe treptele unei scări. Își dădu seama imediat ce fel de om era Del Prego și de pericolul pe care l-a trăit alături de el.

— Hei, spuse Barnett, este ciudat ? Nu seamănă ca două picături de apă, dar cu statura lor, cu privirea de clown și mai ales după îmbrăcăminte, parcă ar fi frați.

Cei doi complici și-au revenit încet, încet, din zăpăceală. Oricum, nu aveau în fața lor, care erau puternici, decît un singur adversar care făcea o impresie proastă cu redingota lui ponosită și cu aspectul său de negustor mărunt.

Del Prego mormăi o frază într-o limbă străină, pe care Barnett o înțelese bine.

— Nu-i nevoie să vorbești în limba rusă, pentru a-l întreba pe complicele tău dacă are un revolver...

Del Prego tresări de furie și spuse alte cuvinte în altă limbă.

— Nu ai noroc ! exclamă Barnett. Cunosc limba turcă foarte bine. Și apoi, te previn că pe scări așteaptă Béchoux, pe care îl cunoști, soțul Olgăi și doi colegi de-ai lui. O împușcătură și vor fi aici.

Del Prego privi spre celălalt. Se simțeau pierduți. Totuși, erau din aceia care nu se dădeau bătuți pînă nu erau legați și nemișcați în aparență, prin mișcări imperceptibile, se apropiară de Barnett.

— A sosit timpul ! exclamă Barnett, o luptă corp la corp, o luptă crîncenă... Și după ce o să mă scoateți din luptă o să încercați s-o ștergeți pe furiș. Atenție, doamnă Olga ! Veți asista la ceva splendid. Cei doi coloși contra piticului ! Cei doi coloși contra lui David... Haide, Del Prego ! Mai repede ! un pic de curaj ! Prinde-mă de gît.

Trei pași îi separau. Cei doi bandiți și-au strîns pumnii. O secundă și erau gata să se năpustească.

Barnett îi preveni, se aplecă, îi prinse pe fiecare de cîte un picior și îi aruncă ca pe niște manechine. Înainte ca ei

să-și revină, simțiră cum sînt prinși de cap ca într-o menghină. Cedară repede. Erau învinși. Brațele lor nu mai aveau nici cea mai mică forță.

— Olga Vaubant, spuse Barnett, cu un calm surprinzător, vă rog să deschideți și să-l chemați pe Béchoux.

Olga sări de pe scară și zbură afară cu toată viteza.

— Béchoux ! Béchoux ! strigă ea.

Și intrînd cu Béchoux, spuse cu un amestec de entuziasm și groază :

— Uite ! Le-a venit singur de hac ! Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva !

— Iată-ți clienții, spuse Barnett. Nu ai decît să le pui cătușele, eu îi las să mai respire pe bieții de ei ! Nu, nu-i strînge prea tare, Béchoux ! Te asigur că vor fi rezonabili. Nu-i așa, Del Prego ? Nu vor îndrăzni să riposteze !...

S-a ridicat, a sărutat mîna Olgăi, care îl admira și apoi spuse vesel :

— Ah ! Béchoux, ce captură serioasă, astăzi : Două fiare dintre cele mai mari și mai viclene, Del Prego, felicitări pentru modul cum ai lucrat.

Apoi îi lovi amical în stomac cu degetele pe Del Prego, pe care Béchoux îl ținea cu îndîrjire, și continuă pe un ton vesel :

— Este un geniu, repet. Fiind în ghereta portarilor, eu care cunoșteam trucul, am putut descoperi că cel care intrase a doua oară nu erai tu, în timp ce Béchoux, după un moment de ezitare, a crezut că persoana îmbrăcată în gri, cu mănuși și jambiere albe este Del Prego, care intrase de mai multe ori, fapt ce a permis și falsului Del Prego să se strecoare pe ușa pe care tu nu ai închis-o și să ajungă în dulap. Exact ca în seara cînd dormitorul a fost golit pe întuneric. Și tu încerci să mă contrazici că nu ești un geniu ?

Barnett nu putea să-și rețină bucuria exuberantă. Cu o săritură formidabilă se prinse de trapez, de unde făcu o săritură și se învîrti de mai multe ori. Se prinse de frînghia cu noduri, apoi de inele, apoi de scară, toate acestea într-o mișcare vertiginoasă, comparabilă cu piruetele unei maimuțe în cușcă. Nimic nu era mai comic decît poalele pardesiului vechi care fluturau în urma sa.

Olga, din ce în ce mai încurcată, se trezi cu el în față :

— Puneți-mi mîna la piept, drăguță doamnă... Nici o palpitație, nu-i așa ? Și pe frunte nici o picătură de sudoare ?

Ridică receptorul și ceru un număr.

— Poliția, vă rog! Ah! Tu ești, Albert? Eu sînt Béchoux. Nu-mi recunoști vocea? Nu-i nimic. Te anunț că am arestat doi asasini care sînt autorii furtului de la Olga Vaubant.

Întinse mîna spre Béchoux:

— Te-ai umplut de glorie, dragul meu prieten. Doamnă, omagiile mele. Tu, Del Prego, parcă mă urăști?

Del Prego bîlbîi:

— Cred că nu există decît un singur tip capabil să mă joace astfel.

— Cine?

— Arsène Lupin.

Barnett exclamă:

— Ce bine, Del Prego! Iată-te și un fin psiholog. Ah! Tu, atît timp cît nu îți vei pierde capul, mai ai încă resurse. Numai că, iată, nu ți se mai ține bine pe umeri.

Izbucni în rîs, o salută pe Olga și ieși cîntînd: „Isidore, mă adoră. Dar eu pe Jaime îl iubesc".

A doua zi, Del Prego, hărțuit cu întrebări și în fața probelor zdrobitoare, dezvălui locul unde se aflau toate cele furate de la Olga Vaubant. Era marți. Barnett și-a ținut promisiunea.

Béchoux a fost nevoit, datorită serviciului, să plece pentru cîteva zile în provincie, iar cînd s-a întors a găsit aceste rînduri de la Barnett:

„Mărturisesc că sîntem chit! Nici un beneficiu din această afacere. Nici o destăinuire care să te afecteze! Dar, pe de altă parte, ce altă recompensă, îmi mai trebuie dacă mă bucur de stima ta!..."

După amiază, Béchoux era hotărît să rupă orice legătură cu Barnett și se îndreptă către Agenția acestuia din strada Laborde. Era închisă și în ușă se afla un afiș.

„Închisă din motive sentimentale".

Se redeschide după luna de miere.

— Ce dracu să însemne asta? mormăi Béchoux, nu fără o neliniște lăuntrică.

Alergă la Olga. Ușa era de asemenea închisă. Alergă la Folies-Bergère. Acolo a fost anunțat că artista a plătit o despăgubire importantă și a plecat în călătorie.

— Cum este posibil! spuse Béchoux ajungînd în stradă. În lipsa unei recompense în bani, a profitat de victorie și și-a permis să o seducă...?

Îngrozitoare suspiciune! Suferință fără pereche! Cum să afle? Sau, mai bine, cum să procedeze pentru a avea o certitudine de care Béchoux se temea tot mai mult?

Dar Barnett nu-și lasă în pace prada. Béchoux a primit de mai multe ori cărți poștale ilustrate și adnotate cu un entuziasm fără margini :

„Ah ! Béchoux, ce lună frumoasă la Roma ! Béchoux, dacă iubești, vino în Sicilia..."

Béchoux scrîșnea din dinți :

— Banditule ! Ți-am iertat totul, dar asta niciodată ! Pe curînd, revanșa !...

CAPITOLUL VIII

ARESTAREA LUI JIM BARNETT DE CĂTRE BECHOUX

Béchoux se grăbi către poliție, traversă curtea, urcă scările și fără să bată deschise ușa și se duse la șeful său direct căruia îi spuse cu vocea plină de emoție.

— Jim Barnett este amestecat în afacerea Desroques! L-am văzut cu ochii mei în fața casei deputatului Desroques.

— Jim Barnett ?

— Da, detectivul de care v-am vorbit de mai multe ori și care dispăruse de cîteva săptămîni.

— Cu dansatoarea Olga ?

— Da, fosta mea soție, spuse Béchoux plin de furie.

— Și ?

— L-am filat.

— Fără să-și dea seama ?

— O persoană urmărită de mine nu-și dă seama niciodată, șefule. Și totuși, cu un aer nevinovat, banditul și-a luat și unele măsuri de precauție. A înconjurat piața L'Etoile, a mers pe strada Kléber, s-a oprit pe podul Trocadéro lîngă o femeie ce sta pe o bancă, o țigancă frumușică, cu un aspect pitoresc, cu un șal colorat și cu părul negru. Circa un minut sau două au vorbit aproape fără să-și miște buzele, au privit o casă situată ntr-un colț format in strada Kléber și piață. Apoi, el s-a ridicat și a plecat cu metroul.

— Fiind urmărit de dumneata ?

— Da. Din nefericire, nu am putut lua același tren, iar cînd m-am întors femeia plecase.

— Dar ați fost și la casa pe care ei au supravegheat-o ?

— Am fost, șefule. Apoi afirmă triumfător :

— La etajul patru al acestei case, într-un apartament mobilat, locuiește, de patru săptămîni, tatăl inculpatului, generalul în retragere Desroques, care, după cum știți, a venit din provincie pentru a-l apăra pe fiul său, acuzat de răpire, sechestrare și asasinat.

Fraza avu efect și șeful spuse :

— Ați fost la general ?

— Mi-a deschis singur ușa și i-am descris scena la care asistasem. Nu a fost surprins. În ajun, fusese vizitat de o țigancă care și-a oferit serviciile de ghicitoare. I-a cerut trei mii de franci și trebuia să aștepte răspunsul astăzi, în piața Trocadéro, între orele două și trei. La primul semn, ea trebuia să urce.

— Și ce i-a spus ?

— A pretins că va descoperi și îi va aduce faimoasa fotografie.

— Fotografia pe care o căutam în zadar ? întrebă șeful.

— Exact, cea care îl va condamna sau salva pe deputatul Desroques.

A urmat o lungă tăcere. Șeful murmură cu o voce confidențială.

— Știi, Béchoux, ce importanță acordăm acestei fotografii?

— Știu.

— Mai mult chiar decît îți imaginezi. Această fotografie trebuie mai întîi să treacă prin mîinile noastre înainte de a ajunge la procuratură. Poliția, înainte de toate.

Béchoux răspunse pe același ton solemn :

— O veți avea, inclusiv pe detectivul Barnett.

Cu o lună înainte, omul de finanțe Véraldy, unul dintre cei mai importanți oameni din Paris, datorită averii, relațiilor politice și succesului întreprinderilor sale, a așteptat în zadar să-i mai sosească soția la prînz. Seara, de asemenea, nu a venit, apoi nici în cursul nopții. Poliția a făcut cercetări și a stabilit că Christiane Véraldy, care locuia lîngă Bois de Boulogne, unde se și plimba în fiecare dimineață, fusese acostată de un domn pe o alee mai retrasă și apoi a fost forțată să intre într-un automobil care a plecat în mare viteză pe cheiul Senei.

Domnul, căruia nimeni nu i-a văzut fața și care după statură părea prea tînăr, era îmbrăcat într-un pardesiu albastru și pe cap avea ceva negru. Nu existau alte date.

După două zile nu se obținuse nici o știre. Apoi, lovitură de teatru, într-o după-amiază, niște țărani care lucrau nu departe de șoseaua Chartres à Paris, au zărit un automobil care gonea cu o viteză extraordinară. Deodată, au văzut ceva

nemaipomenit, o portieră se deschise şi o femeie fu proiectată în gol. Ei au ajuns imediat la faţa locului. Maşina şi-a continuat drumul, a părăsit şoseaua şi s-a lovit de un copac. Un domn nevătămat ca prin miracol, a ieşit din maşină şi a venit către femeie. Era moartă. Se lovise cu capul de o grămadă de pietre.

Cineva l-a dus pînă în orăşelul cel mai apropiat şi a anunţat jandarmeria. Domnul şi-a declinat imediat identitatea : deputatul Jean Desroques, parlamentar renumit, şeful opoziţiei, iar femeia era doamna Véraldy.

Imediat a început lupta înflăcărată şi plină de ură, în primul rînd din partea soţului, apoi din partea justiţiei care stimula pe anumiţi miniştri care doreau distrugerea deputatului Desroques. Răpirea fusese efectuată de cineva îmbrăcat în pardesiu albastru şi o beretă neagră pe cap, exact cum era îmbrăcat deputatul Jean Desroques. Cît priveşte asasinatul, depoziţiile ţăranilor erau categorice : l-au văzut cînd a împins-o din maşină. A fost cerută ridicarea imunităţii parlamentare.

Atitudinea lui Jean Desroques dădea acuzării o forţă specială. Fără reţineri, Desroques a mărturisit că era autorul răpirii şi al sechestrării. Dar nu accepta mărturiile ţăranilor, susţinînd că doamna Véraldy a sărit din maşină, deşi a făcut tot ce putea pentru a o reţine.

Cît priveşte motivele sinuciderii, circumstanţele răpirii, ceea ce se întîmplase în cele două zile de absenţă, locurile vizitate, peripeţiile ce au precedat acest deznodămînt tragic, toate acestea erau nelămurite.

Nu s-a putut stabili nici unde, nici cum a întîlnit-o pe doamna Véraldy şi dacă ea îl cunoştea, pentru că domnul Véraldy nu avusese ocazia să-l cunoască.

Dacă era întrebat, el răspundea :

— Nu am nimic în plus de declarat. Credeţi ceea ce vreţi. Faceţi cu mine ce doriţi. Orice s-ar întîmpla, nu voi spune nimic.

A doua zi, cînd agenţi de poliţie, între care şi Béchoux, au sosit acasă la el, le-a deschis personal şi le-a spus :

— Sînt gata să vă urmez, domnilor.

S-a făcut o percheziţie amănunţită. În biroul său de lucru, în sobă, s-a găsit multă cenuşă, ceea ce însemna că fuseseră arse multe documente. S-au scotocit dulapurile şi toate mobilele. Au fost controlate cărţile din bibliotecă şi toate actele găsite.

Jean Desroques urmărea cu indiferență această muncă minuțioasă. Avu loc un singur incident, violent și semnificativ. Cînd Béchoux, mai abil decît colegii săi, zări într-un buzunar o bucățică de hîrtie, răsucită, care părea să fie acolo întîmplător și încercă să o examineze, Jean Desroques sări și i-o smulse din mîini.

— Aceasta nu are nici o importanță. Este o fotografie... o fotografie veche decupată.

Béchoux a reacționat cu fermitate, deoarece agitația lui Desroques i s-a părut anormală și a dorit să reintre în posesia fotografiei, dar deputatul a ieșit alergînd, a încuiat ușa după el și a trecut în anticameră unde era un alt agent. Béchoux și colegii săi l-au capturat rapid. L-au percheziționat, dar fotografia nu a mai fost găsită. A fost interogat și agentul din camera unde intrase Desroques, deoarece el tăiase calea fugarului și neaflîndu-se nimic, acesta din urmă a fost luat de agenți.

Astfel s-au petrecut lucrurile. S-a făcut mult zgomot la timpul respectiv, așa că nu e cazul să amintim detalii ce au fost cunoscute de toți și să relevăm fazele anchetei judiciare care nu ar fi ajuns la nici un rezultat fără intervenția lui Béchoux. Aici nu este vorba numai de o soluționare a cazului Desroques, ci mai ales de a scoate în relief episodul secret, al duelului dintre Béchoux și adversarul său, Barnett.

De această dată, Béchoux avea un mare atu, pentru că el cunoștea maniera de atac a lui Barnett și partida se juca pe un teren propice lui Béchoux. A doua zi, chiar inspectorul șef al poliției i-a cerut lui Béchoux să meargă la generalul Desroques.

I-a deschis un servitor burtos, cu aerul unui notar de provincie. Béchoux intră și două-trei ore spionă piața Trocadéro de după perdea, dar țiganca nu apăru și nici în ziua următoare. Poate Barnett l-a descoperit.

Béchoux se îndîrji și mai mult avînd acordul generalului Desroques. Acesta era un bărbat slab și înalt, cu o figură energică, ce păstra sub haina sa gri un aer de fost ofițer, un om rece, care vorbește puțin, dar incitat pe diverse teme se dezlănțuie în discursuri violente. Or, cea mai mare pasiune a sa era fiul său. După el, Jean Desroques era nevinovat. Încă de la sosirea la Paris a dat un interviu care a emoționat opinia publică.

— Jean este incapabil să comită o infracțiune. Jean are un singur defect : dă dovadă de un exces pe probitate. Din

scrupulozitate poate ajunge pînă-ntr-acolo încît să uite de el însuși și de interesele sale. De aceea, eu refuz să-l văd la închisoare și mă consult cu avocatul său, dar nu iau în seamă ceea ce spune Jean. Am venit nu să discut cu el, ci să-l apăr împotriva lui. Fiecare cu onoarea sa. Dacă el dorește să tacă, eu sînt obligat să-mi feresc numele de batjocură.

Într-o zi, cînd era asaltat cu întrebări, zise :

— Vreți să-mi aflați părerea ? Iat-o așa cum este. Jean nu a răpit pe nimeni, cineva l-a urmărit îndeaproape. El tace pentru a nu acuza pe cineva care este mort, și cu care era, sînt convins, în relații intime. Cine va cerceta, va descoperi adevărul.

A cercetat și el alături de Béchoux, căruia îi spuse :

— Am peste tot prieteni puternici și devotați care s-au consacrat acestei anchete, dar sînt în același stadiu ca și dumneavoastră, domnule inspector, pentru că ne lipsește o probă, faimoasa fotografie. Totul se poate clarifica cu ajutorul ei. S-a constituit o conspirație care nu trebuie ignorată, între domnul Véraldy și adversarii politici ai fiului meu, ajutați de anumiți membri ai guvernului, în scopul găsirii documentului care l-ar duce la pierzanie. S-a căutat peste tot în apartamentul său. Véraldy a oferit o avere celui ce va da o informație utilă. Să așteptăm. În ziua cînd vom avea această probă zdrobitoare se va dovedi nevinovăția fiului meu.

Pentru Béchoux era mai puțin important ca această nevinovăție să fie dovedită. Misiunea sa era să intre în posesia fotografiei și Béchoux știa că dacă aceasta ar fi fost proba nevinovăției deputatului Desroques adversarii lui vor face orice pentru a dispare. Astfel, Béchoux, sclavul acestei idei, vephea permanent. El o aștepta pe țiganca aceea care nu mai sosea. Îl spiona pe Barnett care rămînea invizibil. Reținea cuvintele generalului Desroques care îi povestea tot ce întreprindea, decepțiile și speranțele sale.

Într-o zi, bătrînul ofițer îl apostrofă pe Béchoux și îi spuse :

— Domnule inspector, prietenii mei și cu mine am ajuns la concluzia că singurul individ care ar putea să spună ceva în legătură cu dispariția fotografiei este gardianul care a barat calea fiului meu, în ziua arestării. Or, foarte curios, numele acestui gardian nimeni nu l-a putut spune. Acesta a fost retrimis la secție pentru alte probleme. Cine este acesta ? Nu-l cunosc nici colegii dvs. Dar se știe totuși, domnule inspector, că acest agent a fost anchetat și că este urmărit permanent.

Se pare că s-a și făcut o percheziție la el și pot să vă spun și numele inspectorului care a participat la ea. Inspectorul Béchoux, aici de față.

Béchoux nu a făcut nici o mărturisire, dar nici nu a dezmințit, astfel că generalul spuse :

— Domnule Béchoux, tăcerea dumneavoastră demonstrează că informațiile sînt adevărate. Cred că veți face ce trebuie și o să ne aduceți acest agent. Este necesar ; în caz contrar voi acționa în consecință.

Béchoux a promis să îndeplinească această dorință. Planul său nu se realiza. Ce dorea Barnett ? Ce rol avea în această afacere ? Barnett nu era omul care să rămînă inactiv și cînd se va afla în fața lui va fi prea tirziu.

Béchoux obținu depline puteri de la șefii lui și peste două zile îl prezentase pe gardianul Rimbourg, care barase calea deputatului, un bărbat cu un aer flegmatic în uniformă, cu revolverul și bastonul alb la centură.

Întrevederea a fost lungă și fără să aducă nimic nou. Rimbourg a fost categoric, nu văzuse nimic. Totuși, a precizat un amănunt care a relevat de ce fusese pus sub observație : el fusese angajat datorită deputatului Desroques.

Generalul implora, se înfuria, amenința, vorbea în numele fiului său, dar Rimbourg nu se emoționa. El nu văzuse fotografia și deputatul Desroques, în agitația în care era, nici nu-l recunoscuse. În sfîrșit, generalul cedă :

— Vă mulțumesc, spuse el, aș vrea să vă cred, dar există în relatările dumneavoastră în legătură cu fiul meu o anumită coincidență cu cele ale lui Jean, încît am îndoieli.

Sună după servitor.

— Sylvestre, însoțește-l pe domnul Rimbourg.

Servitorul și gardianul ieșiră. După ce ușa de la vestibul se închise, Béchoux întîlnind privirea generalului Desroques, văzu că ochii săi aveau o expresie batjocoritoare. O bucurie care nu putea fi explicată. Totuși...

Trecură numai cîteva clipe și se petrecu un fenomen neobișnuit, pe care Béchoux îl contempla cu uimire, în timp ce generalul surîdea. În încăperea a cărei ușă rămăsese deschisă, intră o formă stranie, care mergea cu mișcări mecanice, cu două picioare subțiri care o înălțau pînă în plafon. Forma se redresă brusc și se lăsa cînd pe un picior, cînd pe altul. Era servitorul Sylvestre, cuprins subit de nebunie și din uriașul pîntec îi ieșea un rîs care îi schimonosea gura.

Dar oare era Sylvestre ? Béchoux aflat în fața acestei stranii făpturi începu să aibă dureri de cap și să transpire...

Acest Sylvestre cu aspect de notar provincial era într-adevăr valet?

Deodată s-a oprit, l-a privit pe Béchoux cu ochii săi mari, rotunzi, și-a descheiat vestonul, și-a scos burta de cauciuc, a întins haina generalului Desroques și apoi l-a privit din nou pe Béchoux cu severitate.

— Béchoux, ești un fraier.

Béchoux nu se indignă. În profesiunea lui i se adresaseră cuvinte jignitoare. El reacționă scurt:

— Barnett!

— Barnett, răspunse celălalt.

Generalul Desroques rîdea cu poftă. Barnett îi spuse:

— Mă scuzați, domnule general. Dar cînd îmi reușește ceva, înclin spre a mă manifesta prin jocuri acrobatice sau coregrafice cît mai ridicole.

— Deci, dumneavoastră ați reușit, domnule Barnett?

— Cred, spuse Barnett și numai datorită vechiului meu prieten, Béchoux. Dar să nu-l lăsăm să aștepte. Să începem cu începutul.

Barnett se așeză, împreună cu generalul, își aprinse țigarea și zise vesel:

— Ei, iată, Béchoux. Eram în Spania cînd am primit de la un prieten o scrisoare prin care mă ruga să vin în sprijinul generalului Desroques. Eram într-un voiaj de plăcere, îți amintești, cu o damă încîntătoare, dar dragostea e una și afacerile sînt alta. Am folosit acest prilej pentru a mă întoarce în compania unei adorabile tinere din Grenada. Și imediat ce am sosit am aflat că te ocupi de caz, iar foarte repede am ajuns la concluzia că dacă există contra deputatului Desroques vreo probă va trebui să fie la gardianul care i-a barat trecerea. Or, îți mărturisesc că nu am reușit să dau de acest om, cu toate încercările și mijloacele folosite. Ce să fac? Zilele treceau. Proba era tot mai necesară pentru general și fiul său. O singură speranță — tu.

Béchoux nici nu mișca; se simțea victima celei mai detestabile mistificări. Nu schița un gest.

— Tu, Béchoux, repetă Barnett, tu știai totul bine. Dar cum să-l aduc pe gardian aici? Ușor. Ți-am ieșit în cale și m-am lăsat urmărit de tine în Piața Trocadéro unde stătea țiganca aceea drăguță. Cîteva cuvinte cu voce joasă, cîteva priviri spre casa generalului și ai căzut în plasă. Ideea de a mă prinde te rodea. Locul tău a fost aici, lîngă generalul Desroques și lîngă valetul său Sylvestre, adică lîngă mine și am

putut să te văd în fiecare zi, să te aud și să te influențez prin intermediul generalului Desroques.

Jim Barnett s-a întors către acesta :

— Felicitări, domnule general, ați fos cu Béchoux de o subtilitate și de o precizie, care au înlăturat orice suspiciuni și ne-am atins scopul, adică să fie la dispoziția noastră pentru citeva minute gardianul necunoscut. Da, Béchoux, citeva minute ne-au fost suficiente. Care era scopul ? Al tău ? Al poliției ? Al procuraturii ? Al întregii lumi ? Să fie găsită fotografia, nu-i așa ? Or, eu știam cît ești de ingenios și nu mă îndoiam că investigațiile tale nu vor ajunge pînă la limita perfecțiunii. Deci, era inutil să caut pe stradă, la întîmplare. Trebuia să inventez altceva anormal și extraordinar și mi-am imaginat **a priori** că într-o zi cei aduce aici pe acest om. Trebuia... trebuia și am ghicit, Béchouy. Imposibilul și banalul... fabulosul și realizabilul. Or, ce caracterizează viața acestui gardian de stradă ? Ce-l deosebește de un jandarm, de un vameș, de un șef de gară, de un obișnuit inspector de poliție ? Gîndește-te și compară, Béchoux... Îți dau trei secunde, nimic mai mult. Unu... doi... trei. Ei bine, ai găsit ? Mai ești aici ?

Béchoux parcă nu mai exista. Datorită ridicolului situației el se străduia să-și adune gîndurile și să evoce profesia unui gardian de stradă.

— Sărmanul meu, nu ești în formă astăzi. Tu care mereu erai atît de perspicace. Să punem punctul pe i ?

Barnett a ieșit din cameră și s-a întors cu un baston alb pe nas, ținut în echilibru, baston pe care îl au asupra lor polițiștii din Paris, ca și din Londra, precum și din alte locuri din lume, cu ajutorul cărora guvernează străzile ca niște regi.

Barnett jongla cu bastonul, precum cu o sticlă, îl trecea printre picioare, îl ascundea la spate, prin jurul gîtului. Apoi s-a așezat și ținîndu-l în mînă, întrebă :

— Micule baston alb, simbol al autorității, tu care ai stat prins de centura agentului Rimbourg, înlocuind unul dintre nenumăraților confrați, mic baston alb nu m-am înșelat, nu-i așa, bănuindu-te de a fi locul secret, inviolabil, unde a fost închis adevărul ? Micule baston alb, baghetă magică a scamatorului Merlin, în timp ce tu opreai mașina omului de finanțe ce ne persecută, sau a adversarului nostru, domnul ministru, te aflai, nu-i așa, și în posesia talismanului eliberator ?

Cu mîna stîngă a prins partea striată a bastonului, iar cu cea dreaptă partea de jos și cu un efort l-a desfăcut.

— Aici este, spuse. Am ghicit. O operă de artă aproape imposibil de realizat. Miracol de abilitate, căci presupun că agentul Rimbourg are printre prieteni un strungar cum rar întîlnești. Prin ce procedeu a putut el să-și creeze această ascunzătoare în bastonul său de frasin și să-l închidă efmetic, astfel că acest sceptru al agentului să nu se desfacă în mînă ?

Barnett răsuci. Pumnul s-a deschis, lăsînd să se vadă un inel de cupru : Generalul și Béchoux priveau pierduți. Obiectul se desfăcu în două părți, una mai lungă prevăzută cu un tub de cupru, care trebuia împins pînă la fund, pentru a se deschide.

Toți priveau concentrați, cu respirația tăiată. În ciuda acestora, Barnett acționa cu un fel de solemnitate.

Răsturnă tubul și îl lovi de masă, astfel încît își făcu apariția un rulou de hîrtie.

Béchoux gemu livid.

— Fotografia... am recunoscut...

— O recunoști ? Circa cincisprezece centimetri... s-au tăiat din carton și este puțin șifonată. Vreți să o desfaceți dumneavoastră, domnule general ?

Generalul Desroques luă documentul în mîna care îi tremura ușor. Înăuntru se aflau patru scrisori și o telegramă. El contemplă o fotografie și o arăta celorlalți, explicîndu-le cu o voce ce trăda emoție nesfîrșită, bucurie, și puțin cîte puțin, neliniște crescîndă :

— Portretul unei femei, o tînără care ține pe genunchi un copil. Se poate vedea înfățișarea doamnei Véraldy... la fel cum era fotografia publicată în ziare. A fost făcută în urmă cu nouă sau zece ani. De altfel, era înscrisă și data... mai jos... Iată... nu m-am înșelat deloc... acum unsprezece ani... Semnată... Christiane... prenumele doamnei Véraldy...

Generalul Desroques murmură :

— Ce trebuie să înțelegem ? Fiul meu o cunoștea din vremea respectivă, înainte ca ea să fie măritată.

— Citiți scrisorile, domnule general, spuse Barnett care îi întinse prima filă, deteriorată acolo unde se îndoise și pe care se putea descifra un scris de femeie.

Generalul citi și încă de la început scoase un țipăt, ca și cum ar fi aflat ceva grav. Continuă lectura avid ; parcurse și celelalte scrisori și apoi telegrama ce îi era oferită de Barnett. Avea fața schimonosită de durere.

— Puteți să ne dați o explicație, domnule general?

Nu răspundea, avea ochii în lacrimi și, în sfîrșit, spuse în șoaptă :

— Eu sînt adevăratul vinovat... În urmă cu circa doisprezece ani, fiul meu iubea o tînără simplă, din popor, o simplă muncitoare, cu care a avut un copil... un băiat... El dorea să se căsătorească cu ea. Din orgoliu stupid, am refuzat să o văd și m-am opus acestei căsătorii. El voia să treacă peste voința mea, dar tînăra s-a sacrificat... Iată prima sa scrisoare...

„Adio, Jean. Tatăl tău nu vrea să ne căsătorim, tu trebuie să-l asculți. Va fi rău pentru copilul nostru. Îți trimit fotografia noastră, păstreaz-o mereu și nu ne uita prea repede".

— Dar a fost ea cea care a uitat. S-a căsătorit cu Véraldy. Jean a fost prevenit și a luat copilul, l-a crescut și l-a dat la școală în apropiere de Chartres, unde mama sa a venit să-l vadă de cîteva ori în mare secret.

Béchoux și Barnett se aplecară, abia se auzeau cuvintele generalului, deoarece acesta parcă le spunea numai pentru el, uitîndu-se la aceste scrisori care rezumau un trecut atît de tulburător.

— Ultima, spuse el, după cinci luni... Cîteva rînduri... Christiane își mărtursea remușcările. Ea adora copilul... În rest, nimic. Dar există și telegrama, trimisă de directorul școlii, adresată lui Jean : „Copilul grav bolnav. Veniți". Și pe telegramă, scrisul fiului meu, precizînd necruțătorul deznodămînt: „Fiul nostru e mort. Christiana s-a sinucis".

Din nou generalul păstra tăcerea. Faptele se explicau ele însele. La primirea telegramei, Jean a căutat-o pe Christiane și a luat-o cu mașina. Revenind de la Chartres, după ce și-a sărutat copilul mort, într-o criză de disperare s-a sinucis.

— Ce hotărîți, domnule general? întrebă Jim Barnett.

— Să dau în vileag adevărul. Dacă Jean nu a făcut-o, este clar că nu trebuie acuzat de crimă, ci eu trebuie să fiu acuzat, eu care port responsabilitatea acestei dureroase istorii. Totuși, dacă directorul școlii nu-l trăda și nici agentul Rimbourg, el ar fi dorit ca această dramă să nu fie cunoscută și ca destinul să așeze lucrurile pe făgașul lor. Dar dumneavoastră ați reușit, domnule Barnett...

— Am reușit, domnule general, datorită prietenului meu Béchoux, să nu uităm asta. Dacă Béchoux nu mi l-ar fi adus pe agentul Rimbourg și bastonul său alb, aș fi pierdut partida

Să-i mulțumim lui Béchoux, domnule general.

— Vă mulțumesc la amîndoi. L-ați salvat pe fiul meu și nu ezit să mă achit de obligațiile mele.

Béchoux îl aprobă pe generalul Desroques. Impresionat de evenimente, lăsînd la o parte amorul propriu, a renunțat să mai intre în posesia documentelor pe care le căuta poliția. Conștiința sa de om a învins-o pe cea profesională. Dar cum generalul s-a retras în camera sa, el s-a apropiat de Barnett, l-a bătut pe umăr și i-a spus dintr-odată :

— Te arestez, Jim Barnett.

A spus acestea pe un ton atît de naiv și convins, ca un om care știe perfect că amenințarea sa este în zadar, dar o face mai mult din scrupulozitate și pentru a nu se îndepărta de misiunea sa care consta în arestarea lui Barnett.

— Bine, spuse Barnett, întinzîndu-i mîinile. Bine zis. Iată-mă arestat, prins și învins. Nu pot să-ți reproșez nimic. Acum, dacă ești în stare, mă poți lăsa să plec, ceea ce ar întări prietenia ce mi-o porți.

Béchoux spuse cu o candoare care-l făcea simpatic :

— Tu o să-i întreci pe toți, Barnett... Ești cu un cap deasupra lor. Ceea ce ai făcut azi este un adevărat miracol. Să poți ghici atîtea lucruri ! Să descoperi o ascunzătoare neașteptată cum este un baston de agent !

Barnett continua comedia :

— Ei ! Dorința de cîștig stimulează imaginația.

— Ce cîștig ? întreabă neliniștit Béchoux. Ți-a oferit ceva generalul Desroques ?

— Da, dar am refuzat pentru că Agenția Barnett lucrează gratuit, nu uita asta !

— Atunci ?

Jim Barnett fu nemilos :

— Béchoux, cînd se citea a patra scrisoare, am înțeles dintr-o privire că Christiane Véraldy, încă de la început îl avertizase pe viitorul soț despre această legătură a sa. În consecință, el cunoștea legătura și existența unui copil și a înșelat poliția pentru a se răzbuna pe Jean și pentru a-l trimite, dacă este posibil, la eșafod. Un calcul îngrozitor, cred că ești de acord. Crezi tu că un om așa de bogat ca Véraldy nu ar fi fericit să intre în posesia unei scrisori atît de acuzatoare și că acest brav om de afaceri, doritor să stingă un scandal, nu ar da un preț bun pentru aceasta ? Din întîmplare, eu o am în buzunar.

Béchoux suspină și nu avu puterea să protesteze. Cu condiția ca nevinovăția să triumfe, ca răul să fie reperat și crima să fie pedepsită într-un fel sau altul, nu acesta este esențialul ? Mai este cazul să se acorde atîta importanță acestor mici dezvăluiri de ultimă oră care se pot folosi în detrimentul celor vinovați ?

— Adio, Barnett, spuse el. Este de preferat să nu te mai întîlnesc. Aș sfîrși prin a pierde întreaga conștiință profesională. Adio !

— Adio, deci, Béchoux. Îți înțeleg scrupulele și acestea te onorează.

Cîteva zile mai tîrziu, Béchoux primea de la Barnett această scrisoare :

„Fii fericit, dragul meu prieten. Bine că nu l-ai închis pe acest viclean Barnett, cum ai promis, nici nu ai intrat în posesia fotografiei, cum ți s-a ordonat, fiindcă ți-am pledat atît de bine cauza și am scos în evidență atît de mult rolul tău în această istorie încît am reușit să obțin numirea ta ca brigadier".

Béchoux fu cuprins de furie. Să fie obligat față de Barnett, oare este admisibil ?

Dar pe de altă parte, putea el să refuze recompensa pe care o primea de la societate, pentru meritele sale incontestabile?

Rupse scrisoarea, dar acceptă gradul.

În EDITURA STURION au apărut :

●

Bernardo Guimaraes
Sclava Isaura

●

Crucea Albastră
(Antologie de proză polițistă)

●

Alexandre Dumas
Jacques Ortis

●

Lima Barreto
Tristul sfîrșit al lui Policarpo Quaresma

●

Gabriel Miró
Cireșele din cimitir

●

Barbara Cartland
Viața scandaloasă a regelui Carol

ÎN CURS DE APARIȚIE :

●

Scott Fitzgerald
Dincoace de Paradis

●

Editura STURION S.R.L., str. Mămulari nr. 2,
Bl. C 1, Sc. I, Ap. 12, Sector 3, BUCUREȘTI
Tiparul executat de Grafica Prahoveană S.A. Ploiești

Volumul de față prezintă cîteva cazuri în fața cărora opinia publică a fost impresionată, cu atît mai mult cu cît le-a cunoscut doar fragmentar și din surse contradictorii. Personajul central, binecunoscutul Arsène Lupin — care știe mai bine ca nimeni altul unde se găsesc bani, obiecte de valoare, un colier de perle, o scrisoare de șantaj etc. — năzdrăvan și generos, ne seduce prin șarmul, inteligența și intuiția sa diabolică, lovindu-i de fiecare dată pe răufăcători și făcînd să crească faima Agenției Barnett & Co.

300 lei
PRE